

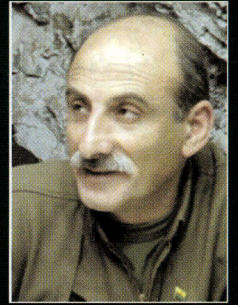
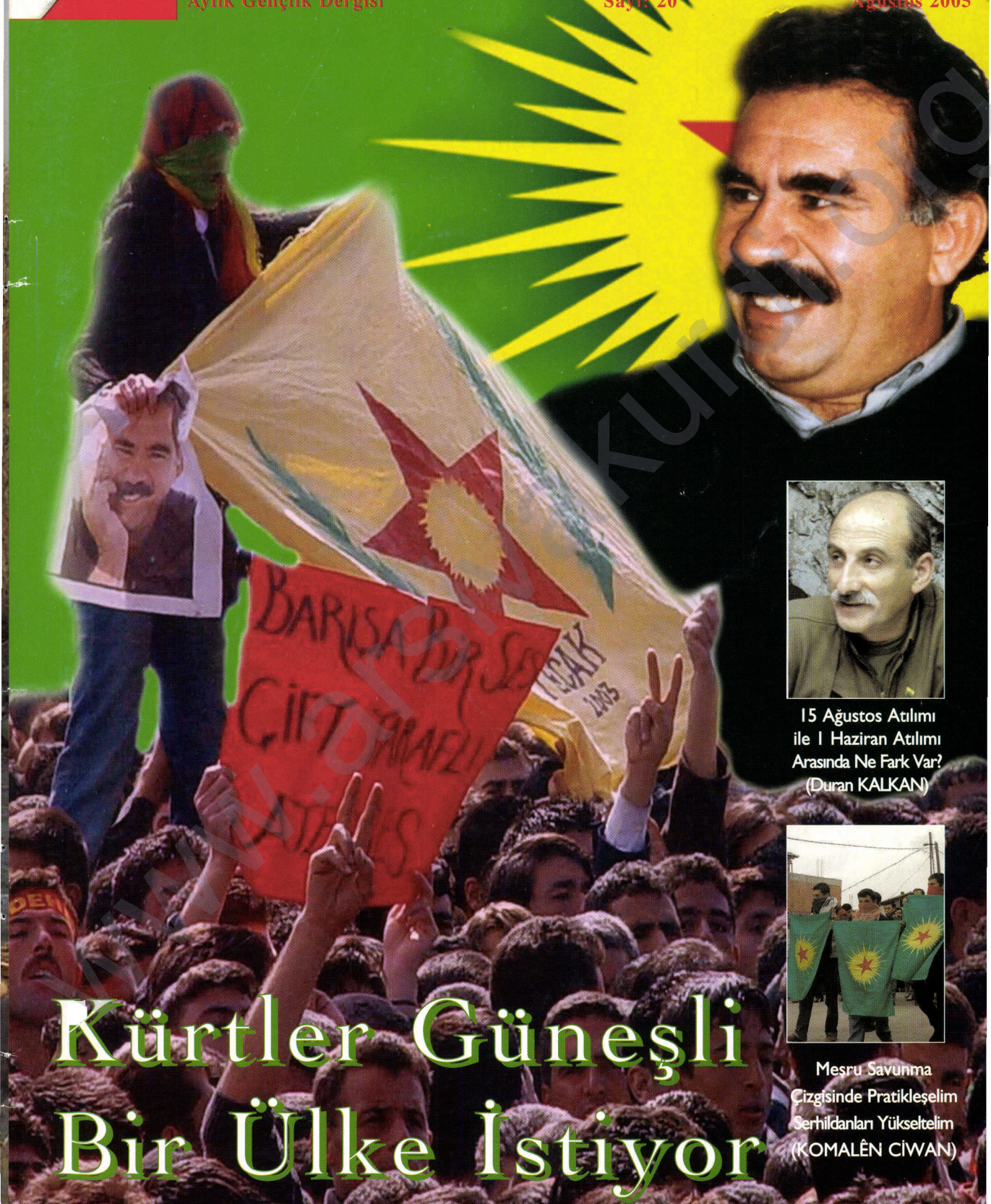
ÖZGÜR GENÇLİK

Genç Başladık Genç Başaracağız

Aylık Gençlik Dergisi

Sayı: 20

Ağustos 2005

15 Ağustos Atılımı ile 1 Haziran Atılımı Arasında Ne Fark Var? (Duran KALKAN)

Mesru Savunma Cizgisinde Pratikleşelim Serhildanları Yükseltelim (KOMALÊN CİWAN)

Kürtler Güneşli Bir Ülke İstiyor

www.tecak.org

TECAK
www.tecakonline.com
Gençliğin adresi...
İsmi TECAK gençliği bekleriz

18.11.2004 Tarihi GÖVİŞME NOTLARI

Hoş geldiniz.
Beyne gelen kime var mı?
(Yok)

Sizi beklemiyordum. Nece durumu falan var. Sizinle 2004'de görüşmelerimiz tartışılır. Bunlara öncece vereceğim yanıt şudur: Uzun süreden beri bir anlamı bir beşer için pozitif çabalar yürüttüm. Eğer böyle edebiyetlere benim yapacağım bir şey yok. Barış yöneltti okumu çabaları var. Devlet isteseydi bütün beni kapatabilir; her an da kapatabilir, ama kapamıyor. Nece değerlendirebilir, bilmiyorum. Sözcükler falan görüşürüz. Baktı bu konuda siz beni biraz aydınlatabilirsiniz. Gezelerim de çok takip edemiyordum, çok fazla varılmıyor. Kaldı ki devletin bu görüşmelerimizden haberi var.

Beşer dışarı almamız mı oluyorlar?
Dışarı, amara bir beşer anlamı bir demeratik çabam içinde aldık.

hepsini okuyun

www.tecak.org

GENÇLİĞİN TEK ADRESİ...

Yaşanan teknik sorunlardan dolayı sitemiz
tecakonline.com, yayın akışını bir süre
www.tecak.org üzerinden sürdürecektir

İçindekiler

Editörden

Adım mı Oyun mu2

Anı Yaratarak Geleceğe
Işık Saçıyoruz5

Hayat Devam Ediyor10

Ufuklara Dokunmak14

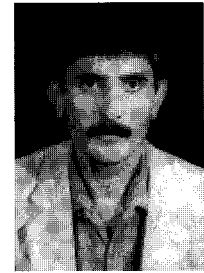

KOMALEN CİWAN
Sonuç Bildirgesi16

Pasifizme Karşı Gençlik
Müdahaleci Olmalı18

222 Canlı Kalkan
Kandil'e Çıktı20

15 Ağustos 1984 Atılımı ile
1 Haziran 2004 Atılımı Arasında
Ne Fark Var?23

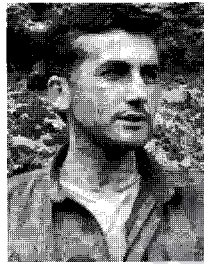

Komutan Agit'in Diriliş Çığlığı:
15 Ağustos26

İmralı Duruşu32

Artık Yanmak İstemiyoruz ..37

Madem Öyle -1-39

Bir Şairin Dizelerindeki Sır ..44

Güney Afrika'nın Onuru
Nelson Mandela50

İngiltere'de Türkiyeli Gençlik
Üzerine Eğitim Araştırması ..52

Bir Efsanenin Tanığı Olmak ..54

Okuyucudan58

Ağustos Ayında Neler Oldu ..60

Mizah62

Bulmaca64

Merhaba gençler ve genç kalanlar!

Tarihte eşine az rastlanır 180 derece dönüşlere şahit oluyoruz siyaset sahnesinde. Daha bir ay öncesine kadar “**düşünmezseniz yoktur**” dediği Kürt sorununu aniden keşfeden Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın Amed ziyareti sürecinde söyledikleri, Kürt cephesinde şüpheyle karşılanmakla birlikte kamuoyunca da samimiyet eleğinden geçiriliyor.

Özgür Gençlik dergisi olarak Kürt sorununun resmiyette kabul edilmesini olumlu bulduğumuz halde bu söylemin çözüm amacıyla dile getirildiğine de inanmamaktayız.

Karşılıklı iyi niyet göstergesi olarak bir aylık eylemsizlik kararını açıklamak için Belçika'da düzenlenmesi planlanan basın toplantısını yaptırmamak için diplomatik seferberlik ilan eden Ankara'nın bu tutumu, inanmama gerekçemizi yeterince güçlendirecek bir örnektir.

Bu ustaca bir taktiktir. Bir taraftan “**Kürt sorunu benim sorunumdur**” diyor, diğer taraftan ise daha fazla baskı ve kan rejimini geri getirecek ‘Terörle Mücadele Yasası’nı çıkartmaya çalışıyor.

Bu sorunu neofaşist Erdoğan'a bile söyleten ve bu sorunun çözümü uğruna onbinlerce şehit veren cefakar Kürt özgürlük hareketini muhatap olarak kabul etmeyip diyalog yolunu kapalı tutma politikası halen devam etmektedir.

Aydınlarla toplantı ve Amed ziyareti öncesindeki hafta, gündemi dikkatli takip eden okuyucularımızın da hatırlayacağı gibi ABD, Irak ve Türkiye'nin katıldığı üçlü zirvede ve bu nitelikteki birçok toplantıda yeni konsept, “**insan haklarını ihlal etmeden, ülke içi olmak kaydıyla PKK'ye yönelik operasyonlar yapılabilir**” denilerek belirlenmişti zaten. Yani “**Kürt sorununun çözümüne evet, PKK ve Apo'ya hayır!**” Biliyoruz ki Kürt gençliğinin yanıtı, “**Önderliksiz asla!**” olacaktır.

Amed'de buluşmak dileğiyle...

Genç Kalın!

e-mail

ozgurgenclik68@yahoo.de

ADIM MI OYUN MU?

Piling WELAT

pilingwelat@hotmail.com

“Bugün Erdoğan, Başkan Apo’nun sözlerini dillendiriyor. Düne kadar bu ülkede bahsedilmeyen “Demokratik Cumhuriyet,” Başkan Apo’nun ortaya attığı tezlerden sonra devletin bütün yetkilileri tarafından dillendirilir oldu.

Alt kimlik ve üst kimlik tezini Başkan Apo ortaya atmıştır. Bugün Erdoğan o tezleri konuşuyor. Ama işin mimarını da tecrit edeceğim diyor.”

Önderliğin kardeşi Mehmet Öcalan’ın görüşmeden sonra verdiği açıklamalarla sarsıldık:

“Önderliği imha edebilirler.”

Ardından Koma Komalên Kurdistan (KKK) Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan sert uyarısını yaptı:

“Türkiye atom bombasıyla oynuyor. Önderliğe fiziki yönelim olursa Ankara’yi yerle bir ederiz.”

Kürtleri, milyonlarca Yahudi’yi fırnlarda yakan Naziz-

min bile örnek aldığı bir asimilasyondan kurtaran, Kürt özgürlük mücadelesinin yaratıcısı, demokratik uygarlık projesinin, kadın özgürlük hareketinin yaratıcısı ve mimarı Abdullah Öcalan’sız yaşamın olmayacağı bütün Kürtleri düşündürdü. Öyle ki, gerillanın öfkesi, Türk ordusunun hiç beklemediği bir düzeyde yükseldi. Yediden yetmiş tüm Kürtler bunu haykırdı:

“Önderliksiz çözüm, Önderliksiz Kürdistan istemiyoruz.”

Gündem değiştirme takiyesi

Tam da böylesi Kürtlerin varlığını ve yokluğunu bağladığı bir konu gündemdeyken, Türk devleti yine gündemi değiştirdi. Bu bilinen siyaset ilk değildi; 1 Haziran Atılımı'ndan hemen sonra 9 Haziran tarihinde Önderliğin mahkeme gününde, Kürtlerin büyük bir festivalle Önderliğe bağlılığını haykırdığı bir günde, DEP'lilerin serbest bırakılması can alıcı bir örnektir.

Bu kez Kürtlerin "Önderliğe karşı imha planları yapıyor" dediği bir dönemde Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın Diyarbakır'da "Kürt sorununu çözeceğiz" demesiyle atılan adımları düşünmeli yoksa bu adımla oynanmak istenen bir oyunu mu?

Görünüşte kulağa hoş gelen bu sözler, arka plandaki söylettiren nedenleri ne yazık ki örtüyor. Kürt sorunu bütünlüklü bir sorundur. 'Sorunun şurası ile sorunun burası' denilmeyecek kadar bü-

tünlüklüdür. Kaldı ki Erdoğan'ın 'ayrıştırma paketi' ile söylediği sözleri bile bu bütünlüğü bozmadı. Bir yandan 'Kürt sorununu demokratik yöntemlerle çözeceğiz' derken, öte yandan da Diyarbakır halkının seçtiği belediye başkanını ziyaret etmiyor.

Demokratiklik, devletin bildiğini yapması değil, halkın iradesine ve düşüncesine saygı gösterme anlayışıdır. Fakat iş bununla da bitmiyor. Bir yandan 'demokratikleşme ile çözeceğiz' derken, öte yandan da PKK'ye karşı bitirme operasyonlarının da süreceğini söylüyor.

Hatayı farkına vardırırlar görmezden geliniyor

Bir taraftan 'Kürt sorunu inkar edilmiştir, devlet hata yapmıştır' deniliyor, ama diğer taraftan da devleti bu hatasının farkına vardırırlar bir hareketi ve Önderliği görmezden geliyor. Devletin yaptığı hata, basit bir "kabul ediyorum"

sözleyle telafisinin mümkün olmadığı ve yaralarının o kadar kolay sarılamadığı bir hatadır.

Bu hata, 20 milyon Kürt'ü dışalamıştır.

4 bin köy yakılıp yıkılmış, milyonlarca insan topraklarından koparılarak sürgünleştirilmiştir.

Binlerce Kürt, devletin güvenlik güçleri tarafından öldürülmüştür.

Kürtçe yazan onlarca gazeteci, yazar, Kürtleri temsil eden yüzlerce işadama ve siyasetçi öldürülmüş, binlerce kişi bu gerçekliği söylediği için cezalarına hapsedilmiştir.

Bu hatanın devamı sonucunda Kürtler dağlara çıkmış ve silahlı mücadele yürütmüştür.

Hatayı kabul etmek?

Kürt gerçekliğini kabul etmemek bir hataysa, bu saydıklarımız da bu hatanın sonuçlarıdır.

Hatayı telafi etmek eşittir, bütün bunlara çözüm bulmak...

Altı yıllık ateşkes sürecinde Türk ordusunun operasyonları durdurulmaması nedeniyle ateşkes halindeki gerilla, 500'ü aşkın şehit verdi.

Ve 1 Haziran 2004'de tek taraflı ateşkesin artık anlamsızlaştığını belirten HPG, aktif meşru savunma pozisyonuna geçtiğini duyurdu.

Artan baskılar, süren tecrit ve askeri operasyon nedeniyle biriken öfkelerin kitlelerde eylemsel bir düzeye dönüşmemesi için Türkiye devleti ve AKP hükümeti, Kürt Halk Önderliğinin AİHM'de davasının görüldüğü 9 Haziran 2004 günü, 10 yıldır cezaevinde bulunan DEP'li milletvekillerini serbest bıraktı. Böylece iyimser bir hava yayarak 1 Haziran kararından hemen bir hafta sonra tepkileri yumuşatma politikasına girişti.

Bugün de Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan üzerindeki tecritin fiziki yönelime varabilecek düzeye gelmesi üzerine yükselen tansiyona karşı Recep Tayyip

Erdoğan aynı günlerde aydınlarla görüşüp Diyarbakır konuşmasını gerçekleştirerek gündemi değiştirmeye ve siyaset yapmaya çalışıyor.

Hatayı kabul etmek eşittir, köylere geri dönüşlerin yapılması ve mağdurların zararlarının karşılanması...

Hatanın kabul edilmesi eşittir, binlerce faili meçhul cinayetin sorumlularının bulunması ve yargılanması...

Hatanın kabul edilmesi eşittir, sırf Kürtçe konuştuğu, 'Kürt sorunu vardır' dediği için cezaevlerinde bulunan binlerce siyasi tutuklunun serbest bırakılması...

Hatayı kabul etmek eşittir dağa çıkıp mücadele etmek zorunda bırakılan insanlara karşı operasyonların durması ve siyasi hayata dönmeleri...

Ve hatayı kabul etmek eşittir, bütün bu sorunu açığa çıkartan, barışın yaratıcısı büyük insan Abdullah Öcalan'ın özgürlüğüdür.

Çözüm adına çözümsüzlük

Bu hata böyle bir hatadır işte. Bu hata 70 yıldır devam etmiştir. Bir halk inkar edilmiş ve imha edilmesi için her türlü çaba verilmiştir. Kürtler ayrı, PKK ayrı, Öcalan ayrı değildir. Öcalan olmasaydı, Kürtler bugün imha edilmişti. Dolayısıyla Kürtler,

Öcalan demektir. Öcalan'ı ve PKK'yi kapsamayan bir çözümü Kürtler kabul etmeyecektir, ki adına çözüm bile demek doğru değildir. Bu çözümsüzlüktür. Çözüm adına çözümsüzlük dayatılıyor.

Öcalan ve PKK dışında Türkiye'de muhalif siyaset yapabilen, Kürtlerin çıkarını savunan ve Türkiye'yi dönüştürme, demokratikleşme anlamında siyaset yapabilen bir hareket ve oluşum şimdiye kadar çıkmamıştır ve yoktur. Türkiye'nin muhalefete karşı tahammülsüz tutumu, iki ayrı siyaset yapabilme gerçeğini doğurmuştur.

Tek dil, tek din, tek ulus tutumu PKK'yi doğurmuştur. Kürtlerin önünde başka alternatif bırakmamıştır. PKK ve Öcalan Kürtlerden, Kürt gerçeğinden ayrı ele alınamaz. Öcalan'sız Kürt sorunu çözülemez ve bu doğrultuda yapılacak her şey devletin aleyhine dönecektir.

Kaldı ki Türkiye'yi bu dar boğazdan çıkaracak insan da Başkan Apo'dur. Bugün Erdoğan, Başkan Apo'nun sözlerini dillendiriyor. Düne kadar bu ülkede bahsedilmeyen **"Demokratik**

Cumhuriyet," Başkan Apo'nun ortaya attığı tezlerden sonra devletin bütün yetkilileri tarafından dillendirilir oldu. Alt kimlik ve üst kimlik tezini Başkan Apo ortaya atmıştır. Bugün Erdoğan o tezleri konuşuyor. Ama işin mimarını da tecrit edeceğim diyor. Başkan Apo'nun düşüncelerini çalışıyorlar ve işin sahibiymiş gibi davranmaya çalışıyorlar. Kürt muhalefetinin Türkiye'de yarattığı değişimleri, AKP kendisine maletmeye çalışıyor. Oysa bu tezleri, bu gerçekleri ortaya atan Başkan Apo'dur.

Kürtler güneşli bir ülke istiyor

Kürtler Öcalan'sız bir çözüm, Öcalan'sız bir Kürdistan istemiyor. Biz Önderliğimizin özgürlüğünü istiyoruz. Önderliğimize yapılacak bir tecrit, Kürtlere de yapılmış demektir. Önderliğimizin düşüncelerini hırsızlık yaparak kimse bize anlatmasın. Bu sorunu gündeme koyan ve çözümü gündeme koyan Başkan Apo'dur.

Başkan Apo Kürtlerin önderidir. O bu halkın güneşidir. Biz güneşli bir ülke istiyoruz. Bunun dışında bir çözüme yeltenenler Kürtleri karşılarında bulacaktır ve amaçlarına ulaşamayacaktır. Başkan Apo, 30 bin şehidin son nefesindeki son sözdür.

Ve Kürt gençleri olarak, Kürt halkı olarak diyoruz, çözümü istiyorsanız, İmralı'yla çözüm. Özür diliyorsanız İmralı'ya dileyin. Bizler Önderliksiz, Başkan Apo'suz her türlü sözde çözümlerin karşısında olacağımızı bütün dünyaya beyan ediyoruz!

Anı Yaratarak Geleceğe Işık Saçıyoruz

Söyleşi: Tavge FARQIN

Türkiye'de yaşayan çeşitli etnik yapı ve halkların gençleri nasıl bir gençlik hareketi ve nasıl bir öncülük misyonu oluşturulabileceğini tartışıyorlar. Sadece Türkiye'deki gençler değil, aynı zamanda gerillada da Kürt gençleri başta olmak üzere Ortadoğu'da yaşayan çeşitli etnik yapı ve sınıflardan bir araya gelen gençler, DEM-GENÇ kimliğini sahipleniyor ve tartışmalarıyla bir yapılanmaya kavuşturmaya çalışıyorlar.

Gençlerin geleceği nasıl tartıştıklarını TECAK üyelerinden Jir ÇIYAYI, muhabirimiz Tavge FARQIN'in sorularını yanıtladı.

- DEM-GENÇ'in oluşum esaslarını ve ortaya çıkış koşullarını nasıl anlamlandıırıyorsunuz?

Jir Çiyayi: Bence DEM-GENÇ, tarih künyesinde yazımı yarım kalmış bir mücadele sürecinin başlamasıdır. Bu amaçla ortaya konuldu diye düşünüyorum. Gelişen toplumsal duyarlılığa karşı hepimizde bir umut olarak gelişti DEM-GENÇ. Yeni fizik nasıl ki atomun içerisine hapsolmüş yeni güçleri ortaya çıkardıysa, DEM-GENÇ de statikleşen toplumu kinetikleştiren, toplumsal duyarlılığı açan ve bir sıçrama tahtası rolünü oynayan bir süreç olarak gelişti. DEM-GENÇ'i tanımlarken tarihsel boyutuyla da gençlik kimliğini sorgulamak gerekiyor.

Çokça söylendiği gibi egemenlerin oluşturduğu bir tarih anlayışı söz konusu. Sınıf, ulus, uygarlık tanımı dahi egemenler tarafından yapıldığı için

toplumda yeni bir gelişme yaratmaya çalışan tüm kesimler, uygarlık tanımına göre kendine reformasyon kazandırmaya çalışıyor. Varolan tanımlar da klasik paradigmanın ötesine geçemedi. Sisteme alternatif hareketler de örgütlenirken sistemin argümanlarıyla bunu yapmaya çalıştılar. Bir akım yarattılar ama sistemin yansıması olmaktan kendilerini kurtaramadılar. Bunun için klasik uygarlık içerisinde kendimizi tanımlamaya çalıştığımızda bir bocalama ile karşı karşıya kalırız.

Biz kendimizi egemen tarih bakış açısıyla tanımlamaya çalışmıyoruz. Aslında tarih, üstü küllenmiş bir yapıdan oluşur. Gençliğin dipsiz kuyusudur egemen tarih ve biz kendimizi bu tarihte aramıyoruz. Biz anda gerçekleştirdiğimiz pratiklerle, anı yaratarak geleceğe ışık tutmaya çalışıyoruz. Gençliği böyle tanımlamalıyız.

“DEM-GENÇ, '68 hareketini yaratan DEV-GENÇ'i referans noktası olarak çıkış yapan bir hareket. Fakat DEV-GENÇ'in örgütlenme modelini esas olarak örgütlenmeye çalışan bir hareket değil. DEV-GENÇ'i örgütsel yapı itibari ile günümüze taşırmaya çalışmak da bir felaket olur.”

Yeni bir paradigmadan yola çıkarken tanımların, anlamların kendi özü ile buluşturulması gerekiyor. Anlam arayışını taçlandırarak süreç olarak ele aldığımız bu yeni paradigmanın zihinsel boyutunu iyi örnek gerekiyor diye düşünüyorum.

DEM-GENÇ'in tanımını yaparken hayatın gerçekliğini iyi hesaba katarak yapmak gerekiyor. DEM-GENÇ, toplumda bir sıçrama yaratmak isteyen, bir katalizör rolü oynamak isteyen hareketlerin referans noktası olur.

DEM-GENÇ, '68 hareketini yaratan DEV-GENÇ'i referans noktası olarak çıkış yapan bir hareket. Fakat DEV-GENÇ'in örgütlenme modelini esas olarak örgütlenmeye çalışan bir hareket değil. DEV-GENÇ'i örgütsel yapı itibari ile günümüze taşırmaya çalışmak da bir felaket olur. Tahakkümcü sisteme karşı mücadele eden örgütlerin birçoğu değişim diyalektiğini doğru hesaplayamadıkları için bu hataya düştüler. İnsan geleceği oluştururken geçmişin kavramlarıyla geleceğini yaratmaya çalışır.

- Referans noktası olarak aldığımız DEV-GENÇ'i nasıl ele alıyorsunuz?

- DEV-GENÇ sadece Türkiye koşullarıyla izah edilemeyecek bir yapı. Türkiye özgünlüğünü hesaba katarak oluşturulmuş bir yapı ama sonuçta etkilendiği farklı hareketler vardı. Mesela '68 hareketi dünyada bir çalkalanma yaratan, niteliksel alt üst oluşları gerçekleştiren bir hareketti. Yeni bir dinamik yaratma durumu söz konusu. Ve bu birçok ülkede gerçekleşti. Varşova'dan Tokyo'ya, yine Belgrat'a kadar sayabileceğimiz kentler gençliğin eylem duraklarıydı aslında.

DEV-GENÇ'i tanımlamaya çalışırken üç aşamada ele almak gerekiyor. Bunlardan ilkinde oluşum süreci diyebiliriz. İdeolojik çatışma süreci olarak da değerlendirebileceğimiz, 1965'lerden '68'lere kadar ki süreç ikinci aşamayı oluşturur. '68'den 1971'e kadar ki süreç ise bir toplumsal sıçrama, bir bakıma DEV-GENÇ'in zirvelediği süreçlerdir.

Bence DEV-GENÇ'in karakteristik özelliklerini iyi irdelemek gerekiyor. Örnek alınması gereken bazı hususları var. Bir yenilik arayışı olarak tanımlamak gerekiyor. DEV-GENÇ toplumsal duyarlılığın zayıflatıldığı, gençliğin yüreğinin duyarsızlaştığı, gençlik hareketinin bir bütünen çelmelenmeye çalışıldığı bir süreçte deyim yerindeyse karanlık perdeleri kaldırarak aydınlık ışığı oluşturan bir hareketti. Yerel, etnik taleplerle ortaya çıkan bir hareket değil. Total bir hareketti. DEV-GENÇ bünyesinde farklı kültürel, etnik yapıların cevap bulabilmesi, onun başarısında rol oynayan etkenlerin başında gelir. Enternasyonalist bir karaktere sahipti.

Bunun yanı sıra Türkiye’de ilk kez öğrenci gençlik kampüsün dışına çıkararak toplumsal beklentilere cevap olmayı başardı. Toplumun diğer sınıfsal ve sosyal kesimlerine rahatlıkla ulaşabilen bir hareket oldu DEV-GENÇ.

- Sizce böylesine kitleleşmiş bir hareket nasıl oldu da dağıldı?

- Bu denli kitleleşmiş bir hareketin dağılma nedenlerinin temelinde hiyerarşileşme yatmaktadır. Elbette öncesinde de bir hiyerarşi vardı ama DEV-GENÇ içerisinde kastlanmış bir hiyerarşik yapılanma yoktu. DEV-GENÇ hiyerarşikleştiğinde gerilemeye başladı. DEV-GENÇ içerisinde birçok farklı örgüt ortaya çıktı. İdeolojik çatışmalar ve ayrışmalar başladı. Mesela bir DEV-YOL çıktı içerisinden. Örgütün henüz olgunlaşmadan farklı mücadele yöntemlerine çekilmesi, böylesi bir sonuca götürdü. Süreklileşememenin bir diğer nedeni ise DEV-GENÇ içerisinden çıkan örgütsel yapıların yerel taleplerle ön plana çıkmasıydı. DEV-GENÇ total bir mücadele tarzı izlerken kendi içerisinden sınırlan hareketler daha çok lokal bir mücadele çizgisiyle devam ettiler. Yani enternasyonalist özelliğini yitirdi.

Öte yandan bir darbe süreci var. Sivil, faşist çetelerin ortaya çıkışı var. Burada sisteme yöneltilmesi gereken bir tepki vardı ama sistem,

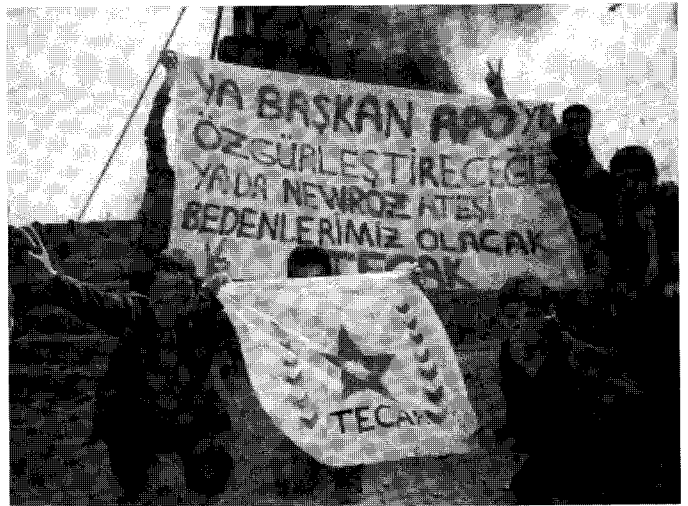
faşist çeteler aracılığı ile sisteme yönelecek olan tepkileri sivil cepheye yöneltti. Devlet ve Türkiye halkları arasındaki çatışmayı ‘sağ-sol’ çatışmasına çevirerek gençliği boğuntuya getirdi. Sadece onları çatıştırarak sistemin arka planında kalmasını sağladı.

12 Eylül darbesi ile birlikte yeni ve işin kötü yanı da kayıp bir gençlik yapısı ortaya çıktı. Mesela o döneme ilişkin bazı sosyolojik araştırmaların merkezinde kayıp bir kuşak olduğu tanımları var. 1980 darbesi toplumun başına bir balyoz gibi indi. Bunun da ötesinde yeni bir kültür, yeni bir toplumsal hafıza yarattı. Sistem bunu gençliğe yönelerek başarabildi. Bireysel yaşam arayışı peşinde koşan bir gençlik kuşağı yarattı.

- Başlangıç aşamasında demokratikleşme iddiasıyla yeni bir yapılanmaya giderken en çok hangi konulara dikkat etmek gerekiyor?

- Günümüz toplumsal örgütlenmeleri atomize olmuş durumda. Yeni bir örgütlenmeye ihtiyaç duyuluyor fakat varolan örgüt kalabalığına yeni bir örgüt ekleme durumu olmamalıdır.

Toplum içerisinde varolan yetenekleri işlevsizleştirerek körelten, toplumsal potansiyelin açığa çıkmasına fırsat vermeyen, bilakis varolan yetenekleri de körelten bir sistemde yaşıyoruz.

Özgürlük arayışları da bu denli körelmelerin ve köleliğin en derinden yaşandığı yerlerde ortaya çıkar. Toplumları isyanın kutsallığı değil, köleliğin maskeleri altında toz pembe görünen yüzü çeker oldu. Cazip gelen budur günümüzde. Bundan dolayı yeni oluşumlar da aslında bir şairin tanımladığı gibi “*eski şarabın yeni şişede sunulmasına*” benziyor. Toplumda siyasal amaçlarla ortaya çıkan yeni örgütlenmeler de eski kılıfların üzerine yenisini ekleyerek toplum içerisinde etkiyici olmaya çalışıyorlar. Bu hataya düşmemek temel gündemlerden biri olmalıdır.

terojen olan gençlik yapılarına cevap olmayacaktır. AB hukuku, konfederal hukuk ve üniter hukuk etrafında örgütlenmiş bir DEM-GENÇ’in gerek çeşitli gençlik kesimlerine gerekse de toplumsal ihtiyaçlara cevap olabileceğini düşünüyorum.

Birinci aşama üniter hukuk... Üniter hukuk örgütlerin kendi iç hukuku olarak tanımlanabilir. Bu bir zorunluluk değil ama bir gereklilik sonucu istenirse oluşturulabilecek bir hukuk. Üniter hukuk bulunduğu gibi yekpare bir yapıdan oluşur. Genelde tek uluslu devlet modellerinde uygulanan bir hukuktur. Bazı örgütler de kendi içlerinde homojen

- Örgütlenme modelinde esas alınan ilkeler neler? Bir de şimdi yelpazesi oldukça geniş bir DEM-GENÇ olursa dahil olan örgütler arasında ve bireysel katılımlar arasındaki hukuksal kriterleri belirleyen ne olacak?

- Tartışmalarda genelde üç temel örgütlenme modeli üzerinde duruldu. Üniter hukuk, AB hukuku ve konfederal hukuk temelinde örgütlenmiş bir DEM-GENÇ olabilir.

Örgütsel olarak katılım sağlamak isteyenlerin yanı sıra bireysel olarak katılım yapmak isteyenler olabilir. Tek bir hukukun toplumsal kesimlerin tümüne cevap veremeyeceği konusunda net olmak gerekiyor. Bu örgütlenmeye dahil olmak isteyen mevcut yapıların özgün boyutları var ve bu özgünlükleri dikkate almak gerekiyor. Tek bir hukuk, he-

bir yapıya sahip olduklarından, onları heterojen yapıya dahil olmak için zorlamak yanlış olur. Dolayısıyla belli bir süreç içerisinde evrildikten sonra onları heterojen yapıya dahil etmenin daha sağlıklı olduğunu düşünüyorum. Örneğin hiyerarşik bir örgütlenme modeline ilkesel olarak karşı olmak gerekiyor. Ancak DEM-GENÇ’e dahil olmak isteyen ama hiyerarşik bir örgütlenme karakterine sahip olan yapılar ilk etapta üniter hukuk çerçevesinde katılabilirlerdir.

AB hukuku derken de AB tarzında örgütlenmiş bir hukuku kastediyorum. Bu şekil, örgütsel katılımlar için ön görülen bir yöntemdir. Örneğin bir Kıbrıs örneği verilebilir. Kıbrıs AB’ye dahil oldu. Kıbrıs nüfus olarak çok büyük bir yapıya sahip değil, yine coğrafik olarak da küçük bir ülke olmasına karşın AB Kıbrıs’a çok önem veriyordu. Çünkü Kıbrıs’ın

mitolojik, tarihsel ve kültürel bir zenginliği vardı. Kıbrıs belki AB'ye nicel anlamda bir zenginlik katmadı ama kültürel olarak bir zenginlik kattı. Bu açıdan ele alabilmek gerekiyor. Türkiye'de örgütsel anlamda çok küçük örgütler var, marjinal örgütler var ve örgütlerin güçlü olup olmamasını katılım kıstası olarak belirlemek bizce yanlış olur. En küçük bir örgüt bile DEM-GENÇ'e güç katar. Kültürel olarak güç katabilir, farklı yönleriyle güç katabilir.

DEM-GENÇ bir çatı örgütü değildir, bir ittifak örgütü de değildir. DEM-GENÇ bileşik bir örgütlenmedir. Mesela şartlı katılımı ön gören bir yapı

olmamalı DEM-GENÇ'te. Ama katılım kıstasları olmalıdır. DEM-GENÇ varolan toplumun klasikleşen gençlik yapılarını aşan bir örgütlenmedir. Dolayısıyla herkes DEM-GENÇ'e dahil olamaz.

Şimdi mesela örgütlerin katılımı için AB huku-ku dedik. Örneğin katılım şartlarından bir tanesi, bütün sömürü biçimlerine karşı olmak... Ekolojik sorunlara hassas, duyarlı ve ekolojik katliama karşı politikalar gerçekleştirmek... Üçüncü katılım şartı ise demokratik sosyalist bir sistemden yana olmak ve kapitalist rejimlere karşı olmaktır. Yine hiyerarşik tahakkümcü bütün yapılara karşı olmak ve yatay bir örgütlenme modelini esas almak. Bir diğeri, kadın özgürlük bilincini özümsemek ve bu- nu topluma yayabilmektir.

- Peki DEM-GENÇ bu kastlaşmış örgütlenme tarzlarından kendini sıyrarak örgütlenmeyi ve günümüz itibari ile gençlik kimliğini bütün verili tanımların ötesinde değerlendirmeyi başarabilecek mi?

- Zaten bu yaklaşımlardan özellikle uzak durarak bu çalışma başlandı. Gençlik için jerontokratik yaklaşımlardan söz etmek mümkün. Jerontokratlar gençlik üzerinde kurmaya çalıştığı tahakkümü tecrübelerine dayanarak gerçekleştirmeye çalışırlar. Ancak günümüzde açığa çıkan odur ki tecrübe, kişinin ne kadar yaşadığıyla bağlantılı bir durum değildir.

Genelde gençler için "toy, cahil, tecrübesiz" gibisinden tanımlamalar yapılır ve bence bu tanımlamalar günümüz itibari ile geçerliliğini yitirmiştir. Mesela sistemin şöyle bir söylemi var: "Gençler gençliğini yaşasın, siyasete bulaşmasın." Bir bakıma toplumda gençlik diye tanımlanan kesime sosyal, siyasal, ekonomik vb. birçok alanda aktif yer alma fırsatı tanınmaz. Siyasetin merkezinde yer alabilmesi için belli bir yaş sınırına tabi tutuluyor. İktisadi alanda yer alabilmesi için de belli bir yaş kat etmesi gerekiyor. Sosyal alanda sınırlandırılıyor. Yani bir bütü- nen psikolojik olarak rahat olamayan bir gençlik söz konusu. Bundan dolayı

DEM-GENÇ'e ihtiyaç var.

Gençlik, örgütsel yapılar içerisinde, siyasi oluşumlarda yer alıyor ama kendi karakteristik özellikleri ve kimliğiyle katılmıyor. Mesela birçok siyasal partinin gençlik örgütlenmeleri var ama bunlar örgütün politikasını hayata geçirmeye çalışan gençlik yapılarıdır. Doğalında genç, genç gibi düşünmüyor. Klasik politikacılar gibi düşünüyor, yaşlılar gibi düşünüyor ve amaçlarını da ona göre belirliyor. "Gençlik gelecektir" deniliyor olsa bile günümüzde gençlik dünün temsili, geçmişin koruyucu gücü olarak kullanılıyor. Sistem gençliği kendi kalıplarına uyarlamaya çalışır. Böylelikle gençliğin karakteristik özellikleri silikleşir. Bunun için DEM-GENÇ'e ihtiyaç vardır.

HAYAT

DEVAM EDİYOR

Ali EREN

“Yıllar önce bir tekme savurup reddettiğimiz düzeni, onun verili yaşamını yeniden yeniden keşfedenlerimiz oluyor. Bir çöplükten farkı olmayan sistemin limanlarına yıllar sonra demir atmakla kurtulduğunu sananlarımız oluyor. Çarpıklaşan çelişkiler, arayışları çirkinleştirip düzeysizleştiriyor. Arayışlar ileriye, özgürlüğe, insanın esenliğine değil yıllar önce reddedilenlere yani sistemin çöplüklerine doğru yöneliyor.”

Hayat sadece sorunlar yu-
mağı mıdır? Ya da sadece
tutunma çabası mıdır? Her insan
için kuşkusuz bu soruları da ba-
rındıran, hayatı anlamlandıran
değerler örgüsü vardır. Önemli
olan, bu örgü içerisinde bir büt-
tünlüğü sağlamak ve bunu sür-
dürebilmektir. Bunun günlük ya-
şama indirgenmiş hali, ilke
sahibi olmak ve ilkeli davran-
maktır. İnsan böyle yaşayıp böy-
le davrandıktan sonra yılların
anlamı olabilir. Bundan soyut
bir yaşam içerisinde 10 yıl, 15
yıl ne anlam ifade eder ki?

Bir insan 10 yıl hatta daha fazla ailesinin yanında kalıp sonrasında bir daha dönmek üzere ayrılabilir. 15 yıl evli kalıp boşanabilir. Bir işte çalışıp ayrılabilir ve yeni bir iş kurabilir. Bir ömür kendini adadığı yoldaşlarına bir anda sırtını döner ve yeni arkadaşlıkların arayışına girebilir. Yani hayat doğru anlamlandıramamışsa, bir insanın yaşamında 10-15 yıl fazla bir süre değil.

Ama nedense biz devrimcilerin ömründe aynı işlemiyor zaman. Her ana sığdırılan onca güzellik, çekilen acı, umut edilenler ve öz-

leme dönüşenler, bizlerin hayatını sıradan olmaktan çıkarıyor, dolu dolu yaşamamızı sağlıyor. Bizlerin hayatında öyle acımasız yıllar geçti ki, ne geçmişimizi ne de geleceğimizi bu zaman kesitinden bağımsız ele alamıyoruz.

Onurlu geçmişimizi haksız yargılarla mahkum ediyoruz

Yaşadıklarımız adımız gibi, kimliğimiz, kişiliğimiz gibi yüreğimize ve beynimize kazındı. O yüzden hayatımıza güncel ve gelecekte çok geçmişimiz yön ve-

riyor. Ama son zamanlarda geçmişimizi güncelin karmaşıklaşan duygularıyla, çarpıklaşan düşünce sistematığı ve kişiselleşmiş çelişkileriyle ele alıyor, haksız yargılarla mahkum ediyoruz. Her gün muhtelif mekanlarda muhtelif gündemlerle mahkemeler kuruyor; gençliğimizi adadığımız geçmişimizi gıyabında yargılıyor, mahkum ediyor, hatta infaza tabi tutuyoruz. Sanki yargılamaya tabi tutulan, mahkumiyet yaftası boynuna asılan biz değilmişiz gibi.

Geçmişin fedakarlıklarını, sergilenen kahramanlıkları, hayat bulan dayanışmayı ve kıraç topraklarda nazlı bir çiçek gibi boy veren sevgiyi, çelişik zamanın ve adil olmayan güncelin kurbanına dönüştürüyoruz. Sanki özgürlük istemek, insanın esenliğini, dayanışmanın ve paylaşımın sonsuzluğunu istemek, bu uğurda kavga etmek günahmış gibi geçmişimizin ağırlığı altında ezilip büzülüyoruz.

Sevda dağlarında sevgi fukaralığı yaşıyoruz

Kimlik ve kişiliğimizin oluşumunda mutlak rol oynayan olguları, değerler sistemini, utangaçça da olsa sahiplenemiyor, savunmuyoruz. Yaşananların güncel taşıdığı sorunlar yığınına bakıp umudumuzun kızgın güneş altın-

da eriyen bir kara dönüşmesine seyirci oluyoruz. Tanrım ne yaman çelişki! Sevda dağlarında sevgi fukaralığını yaşıyoruz. Seyircileşiyor, hayatın dışına itiliyoruz.

Geliştirmiyoruz, gelişmeler karşısında seyircileşiyoruz

Seyircileşmek nesnelleşmektir. Oysa insan, düşünce gücü, yaratım iradesi ve başarıya azmiyle hayatın öznesidir. Ama biz, dünyayı değiştirme iddiasında bizler dünyaya, memlekete ve insana dair olaylar, gelişmeler, sorunlar karşısında seyirci konumuna düşüyor, yakınmaya dayalı bir statüyü kendimize biçiyoruz. Baş-

kalarının, bize ait olmayan başka mekanlarda oluşturduğu maddi ya da sanal başka gündemlerin peşine takılıyor.

Don Kişot'un ölümü

Hayatı yönlendiren, onu düzenleyen değil, onun peşine takılan, sürüklenen, sağa sola öykünen, birçok yönüyle kendisi olmaktan çıkan ve yakınmayı temel yaşam kategorisi sayan bir konuma sürükleniyoruz.

Arayışı, üretmeyi, yaratmayı unutuyoruz. Hayatın öznesi olmaktansa üretimden, yaratımdan kopan halimizle yaşamda ayrıntıya, nesneye dönüşüp her şeyi kendi dışımızda bir yerlerde, biri-

Üretim yerini tüketime, düşünme yerini ezbere ve dayanışmanın mis kokusu yerini bencilliğin pis kokusuna bırakınca hayat yeşilliğini, güzellik tacını, gül yaprağını yitiriyor. Bizler böylesi bir ortamda yaşamayı yıllar önce reddettik. Çünkü Don Kişot ölürse geriye Sançopanza'nın ölçsüzlükleri, biçimsizlikleri ve eşeğine binip köyüne geri dönmesi kalır.

lerinde arayıp bekliyoruz. İnsanın evrenin caddelerinin efendisi olduğunu unutuyoruz.

Üretimden kopuş dinamikmi öldürüyor. Dinamizm ölünce çalışmaya ve yaratmaya dair şevk kalmıyor. Sinerji yerini yılgınlığa bırakıyor. Hiçbir gelişme yaratmayan, hep aynı şeyleri düşünen, daha doğrusu ezberle yaşayan, bunun dışında bir hayat tanımayan bir konuma düşüyoruz. Üretim yerini tüketime, düşünme yerini ezbere ve dayanışmanın mis kokusu yerini bencilliğin pis kokusuna bırakınca hayat yeşilliğini, güzellik tacını, gül yaprağını yitiriyor. Ki bizler böylesi bir ortamda yaşamayı yıllar önce reddettik. Çünkü Don Kişot ölürse geriye Sançopanza'nın ölçüsüzlükleri, biçimsizlikleri ve eşeğine binip köyüne geri dönmesi kalır.

Bencilliğin girdabında boğuluyoruz

Son yıllarda yaşadıklarımız, düşündüklerimiz ve tanık olduklarımız var. Bu çağın ve tüm çağların dışına itildik. Bu yüzden dostluklarımız hep bir parça eksik kalıyor, günübirlikleşiyor, kuşkunun güvensizliği tarafından her gün biraz daha kemiriliyor. Gönül rahatlığıyla hiç kimse ve hiçbir zaman *'birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için'* diyemiyoruz. Bencilliğin girdabında boğulan bireyciliği kutsuyor, baş tacı ediyoruz.

Birbirimize ve insana olan sevgimiz sakatlanıyor. Kendi sevdasını kendi elleriyle boğmuş bir halkın çocukları olarak sevgiyi, sevdayı tüketmeye de-

vam ediyoruz. Sevgimizim, sevdamızın tutku düzeyinde olduğunu sandığımız an bile pamuk ipliği misali taç bir yana taht bir yana savruluyor. Her an kopma riskiyle karşı karşıya kalıyor.

Doğallığımız ya estetikmden yoksunlaşıyor, kaba sabalığın kurbanına düşüyor ya da zapt u raptçı kurşun asker resmiyeti tarafından boğuluyor.

Unutuyoruz!..

Eskisi gibi sevelemiyor, sevelemiyor, ağız dolusu kahkalarla gülemiyoruz. Machiavelli'nin o şeytani ve de uğursuz bencilliğinin ürünü olan *"insanoğlu tehlike karşısında korkak, çıkar karşısında bencildir, onun için ona güvenilmemelidir"* söylemi, hayatımızın temel yasasına dönüşüyor. İnsanlığa, dostluğa, arkadaşlığa olan güven duygularımız hızlanan bir erozyona uğruyor, kimseye güvenemiyor, kendimize bir şeyleri başarabileceğimize olan inancımız azalıyor.

Gittikçe sadece kendimizi değil ülkemizi, bölgemizi hatta dünyayı değiştirmek için yola çıktığımızı, hayatımızın en güzel günlerini bu amaca adadığımızı, en olmaz denilen yerde bir şeyler değiştirdiğimizi unutuyoruz.

Arayışlar çirkinleşiyor

Tarihe, insana ve geleceğe karşı olan sorumluluklarımız bir süliet haline geliyor. Karamsarlığın cenderesine düşüp hızla maneviyatın ağır bastığı o ütöpic, sömürden ve tahakkümden uzak, insanın insanca yaşadığı umut

dünyamızdan sıyrılıp, maddiyata, bencilliğe ve her şeyin metalaştığı dünyaya adım atıyor, burada tutunmanın arayışına giriyoruz.

Yıllar önce hayatımızın baharındayken bir tekme savurup reddettiğimiz düzeni, onun verili yaşamını yeniden yeniden keşfedenlerimiz oluyor. Bir çöplükten farkı olmayan sistemin limanlarına yıllar sonra demir atmakla kurtulduğunu sananlarımız oluyor. Çarpıklaşan çelişkiler, arayışları çirkinleştirip düzeysizleştiriyor. Arayışlar ileriye, özgürlüğe, insanın esenliğine değil yıllar önce reddedilenlere yani sistemin çöplüklerine doğru yöneliyor. Yıllar önce güneş bakışlı bir militan olarak reddettiklerimiz yeniden kavuşmayı kurtuluş olarak görenlerimiz oluyor.

Yıkılmış duygular, örselenmiş umutlar...

10-15 yıl sonra yeniden okula, aileye; bunlardan yoksun olanlar ise sistemin arka sokaklarına dönenler oluyor. Ve bunu kendine, devrimci gururlarına yediremeyenler ise yaşananları sadece şaşkınca seyrediyor, üzülüyor, en hafif deyimle kahroluyor. Duyup engel olmama, görüp değiştirmeme, hissedip yaratmama, yüreklerde derin yaralar açıyor, kan kaybına neden oluyor. Ve çelişik zaman, adil olmayan güncel bu durumu her gün biraz daha derinleştiriyor. Yıkılmış duygular, örselenmiş umutlar, grileşmiş amaçlardan oluşan siliik bir tablo şekilleniyor.

Ama itiraz edemiyoruz. En insani yanımız olan red hakkımızı

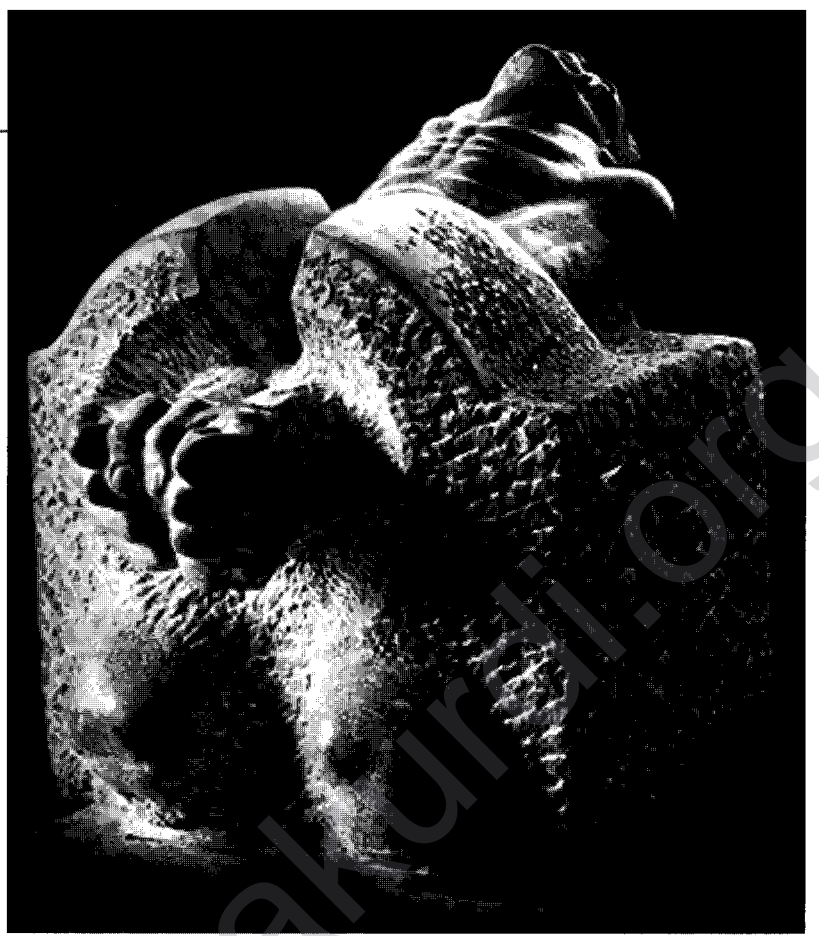
kullanamıyoruz. 'Bu tablo biz değiliz, bizi anlatmıyor, bizi yansıtmıyor' diyemiyor, haykıramıyoruz. 'Uğruna kavgalara tutuştüğümüz, ölümlere gittiğimiz, açlık grevlerini hayat biçimine dönüştürdüğümüz geçmişimizin, güncelimizin, geleceğimizin bu tabloyla alakası yok' diyemiyoruz. Bu biz değiliz. Böyle olmamalıyız. Çünkü bizler dayanışmanın, paylaşımın güzelliğine, yaratmanın ve emeğin kutsallığına, özgürlüğün yüceliğine sevdalandık. Bu ekseninde şekillenecek bir dünyanın güzelliğine inandık.

Umutla yaşamak ve tutkuyla sarılmak hayata...

Yıllardır en ağır biçimde en güzel yoldaşlarımızı, kardeşlerimizi hayatımızın en güzel anlarını, sevdamızı hatta bedenlerimizin birer parçasını bu inancımızın birer bedeli olarak ödedik, ödüyoruz.

Umutun, sevdanın ve inancın yılmaz savaşçıları olarak yola koyulduk. Avucumuzdaki yüreğimizi bayrak bayrak dalgalandırdık. Dağları, ovaları sloganlarımızla yankılandırdık. Cesaretimiz ve gözlerimizdeki ışıltıyla kentleri, kasabaları ayaklandırdık. Sevda türkülerimizle sınırları aştık. Her birimiz yangın yürekli bir militana, sevda yüklü bir insana dönüştük.

Oysa şimdi yüreğimizin pandora kutusunu bile açamıyor, orta yere seremiyoruz. Şimdi görkemli yakın tarihimizin bu zaman tüneline bile uzanamıyoruz. Geçmişin bu yüce öğret-

Unutmamalıyız ki umudu büyötmek her daim bir parça Don Kışotluktur. Don Kışotluk ise halkımızın özgürlük ve esenlik tutkusudur. Sorunlarımızı kara kışın son günleri, bir yaranın kabuk bağlamış ama iyileşmeye yüz tutmuş hali olarak değerlendirmek ve geleceğe uzanmak zorundayız. Geçmişimiz ve geleceğimiz bunu emrediyor.

menliğinden ve geleceğin güzel günlerinden soyut, güncelin sorunlar yığınında ve politik kavgalar ortamında kendimizi kahrediyoruz. Neden, niçin, nasıl sorularını bile kendimize sormaktan aciz kalıyoruz. Oysa biraz manipölasyondan kurtarabilirsek bilincimizi, biraz kendi kara-ela-mavi gözlerimizle bakabilirsek olaylara, bambaşka bir dünyanın varlığını fark edecek ve daha büyük umutla, şevkle, tutkuyla sarılabileceğiz

hayata, çalışmalara. Unutmamalıyız ki umudu büyötmek, umutla yaşamak her daim bir parça Don Kışotluktur.

Don Kışotluk ise halkların, halkımızın özgürlük ve esenlik tutkusudur. Sorunlarımızı kara kışın son günleri, bir yaranın kabuk bağlamış ama iyileşmeye yüz tutmuş hali olarak değerlendirmek ve geleceğe uzanmak zorundayız. Geçmişimiz bunu emrediyor, geleceğimiz bizi buna davet ediyor.

UFUKLARA DOKUNMAK

Sinan DILZİN

“PKK hareketi, Kürdistan’da birleştiren, bütünleştiren, sorgulayan ve özgürleştiren bir hareket olarak tarih sayfalarına damgasını vurmaya devam etmektedir. Bu hareketin genç sempatizanları olan herkesi, Kürdistan’da ve Ortadoğu’da yaşayan en şanslı gençlik kesimi olarak gördüğümü belirtmeliyim.”

Demokratik konfederalizm ışığında girdiğimiz 2005 yılının baharıyla birlikte Kürt özgürlük hareketindeki toparlanma sürecinin yarattığı olumlu hava, şüphesiz Kürdistan gençleri olarak bizleri de etkiledi. Bu coşkuyla Zagros eteklerinde gerçekleştirdiğimiz TECAK II. Kongresi moral motivasyon açısından bu coşkuyla başlayıp sonuçlanan bir kongre oldu.

Gençlik kongresi, Kürdistan’ın dört parçasından ve de Kafkasya’dan, Rusya’dan, Avrupa’dan birçok Apocu gencin katılımıyla gerçekleşen bir kongre oldu. Aynı anda bir Hewler’in, Amed’in, Qamişlo’nun, Mahabad’ın veya Fransa’daki Kürt’ün sorunlarını, yaşam standartlarını, hedef ve isteklerini dinlemek, sorunlara ortak olmak ve sorunların çözümüne yönelik duyarlılık geliştirmek, tüm gençler için heyecan verici olduğu kadar mutluluk kaynağı olacak bir gelişim düzeyidir de.

Gerilla yaşamıyla iç içe geçen bir kongre

Burada değinilmesi ve anlaşılması gereken diğer bir husus da Kürt özgürlük hareketinin geldiği aşamadır. PKK hareketi, Kürdistan’da birleştiren, bütünleştiren, sorgulayan ve özgürleştiren bir hareket olarak tarih sayfalarına damgasını vurmaya devam etmektedir. Bu hareketin genç sempatizanları olan herkesi, Kürdistan’da ve Ortadoğu’da yaşayan en şanslı gençlik kesimi olarak gördüğümü belirtmeliyim.

Bunun yanı sıra TECAK’ın II. Kongresi daha önce katıldığımız, gördüğümüz normal kongrelerden birçok yönüyle farklılık arz etmekteydi. Öncelikle mekan olarak Medya Savunma Alanları’nda olması, ta-

rihsel bir anlam taşımaktadır. Bir diğer anlamda Kürdistan gençliğinin ideallerini ifadelendiren gerilla yaşamıyla iç içe olmak her şeyiyle farklı bir duygu... Buradaki hümanist, paylaşımcı ve samimi yaşam tarzı, insanı sorgulayan ve özgürleştiren bir özellik içeriyor. Çünkü kendimizi tanıyoruz, kendimizi tanıdıkça da yürüyoruz ufuklara doğru.

Burada ayrımsadığım hususlardan biri de, gerilla yaşamının daha çok askeri ve savaşçı konumuyla tanınması karşın oldukça renkli yanlarının olmasıydı. Bu anlamda gerek medya, gerekse de kamuoyunda lanse edilenlerin doğru olmadığını, burada yaşayanların çok farklı olduğunu gördüm.

Gerillanın, askeri anlayış ve yaşam biçiminden ibaret olmadığını gördüm. Açıkça söyleyecek olursam, ilk izlenimlerim bende özgürlük mücadelesine bu alanlarda devam etme istemi oluşturdu. Gerilla yaşamını uzun uzadıya anlatamayabilirim ama her şeyiyle bilinenlerin dışına taşan bir yaşam, etkileyici bir duruş gördüm burada. Gerillanın bir sevda olduğunu, bir yürek işi olduğunu düşünüyorum. Verili yaşam tarzları dışında bir yaşam ve özgürlük alanları yaratmanın inat ve kararlılığını gösteren gerillaların yaşamı tek cümleyle “gözle görünenin ötesine uzanmak” diye ifadelendirilebilir.

Kapsamlı ve nitelikli bir kongreydi

Bizler de kongremizi derin etkiler bırakan bölgesi bir ortamda gerçekleştirdik. Tabii bunu farklı boyutlarıyla da değerlendirmek gerekiyor. İçerik olarak kapsamlı ve nitelikliydi. Kongreye katılan gençler, Ortadoğu’da gelişen siyasal ve sosyal gelişmeleri pür dikkat izlediler. Gerek Kürdistan halkının özgürlük mücadelesinde, gerekse de Ortadoğu’da süregelen gelişmelere nasıl cevap verileceği üzerine teorik ve pratik çalışma yürüttük. Devamlı zinde olan dinamik bir Kürdistan gençliği yaratmak ve varolan dinamizmi süreklileştirmek, açığa

çıkan öncelikli hedeflerimizdendir.

Rêber Apo’nun demokratik ekolojik toplum paradigması projesi temelinde ortaya çıkan KKK (*Koma Komeleyên Kürdistan*) sisteminin esaslarına göre yeniden yapılanma tartışmaları, özgürlük hareketinin genelinde olduğu gibi KKK sisteminin bileşenlerinden biri olan Apocu gençlik hareketinde de görülmektedir. Bu konuda net bir formülasyon ve yenilenen örgütsel yapımızla pratik sürece hazırlanıyoruz.

Demokratik Konfederalizm Önderi Rêber Apo’nun projesi olan KKK sistemini hayata geçirmenin en temel ayaklarından biri de, iddialı ve misyonunu yerine getirebilecek bileşik bir gençlik hareketidir. Bu bilinçten yola çıkarak Apocu gençliğin ortak iradesini temsil eden, ayrıca demokrasi mücadelesinde ısrarcı olan tüm gençlik kesimlerinin hedeflerini, ideallerini hayata geçirmede esas adımlardan biri olarak ‘**Koma Komeleyên Ciwanên Demokratik a Kürdistan**’ adıyla yeni bir örgütlenme gücü ve yeni bir başlangıç yarattık.

Herkes bilmelidir ki; Kürdistan gençliği demokratik serhildanları yükseltmenin yanında, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinde üstüne düşen tarihi görevleri başarıyla karşılama iddiasına sahiptir. Bu da sınır tanımadan yaşama güllüklerini kendi rengiyle dağıtabilenlerin işi oluyor ki, kaygısız olduğu kadar duygulu ve hassas yüreklerin işi oluyor. Özgür yürekler her yerde ve her mekanda sınır tanımadan katılacaklardır.

APOCU ÇİZGİDE NETLEŞELİM, MEŞRU SAVUNMA STRATEJİNDE PRATİKLEŞELİM, SERHILDANLARI YÜKSELTELİM

26 Temmuz - 6 Ağustos tarihleri arasında, Kürdistan'ın dört parçası ve yurtdışından gelen 120 delegenin katılımıyla gerçekleşen **TECAK II. Olağan Kongresi, "Apocu Çizgide Netleşelim, Meşru Savunma Stratejisinde Pratikleşelim, Serhildanları Yükseltelim"** şiarı ile gerçekleşmiştir.

Kongremiz başta Önderliğimiz ve halkımız üzerinde gerçekleştirilen inkar ve imha politikalarını ele alıp değerlendirmiş, bunlar karşısında gençliğin yeni dönemde bu yönelimlere nasıl cevap olabileceği ve demokratik konfederalizm temelinde nasıl örgütleneceğini tartışmış, bunlara yönelik kararlara gitmiş ve yeni dönemde **Koma Komalên Ciwanên Demokratik a Kurdistan (KOMALEN CIWAN)** biçiminde örgütlenme kararı almıştır.

KOMALEN CIWAN, Apocu gençlik örgütlerinin konfederal birliğidir. Yeniden bir başlangıç olduğu kadar Apocu gençlik hareketinin mirasını da bugüne daha güçlü taşımanın, onu Önderliğimizin geliştirdiği demokratik konfederalizm sistemi içerisinde, en güçlü bir biçimde temsil etmenin adı olmaktadır. **KOMALEN CIWAN** sadece bir örgütsel sistem değildir. Tüm Apocu gençlik inisiyatif ve örgütlenmelerinin ortak tavır, duruş ve eylem birliğidir. Aynı zamanda her türlü gerici iktidar ve devlet odaklı sisteme karşı halkın en dinamik mücadele örgütüdür.

Geçmiş iki yıllık pratik süreçte **TECAK** olarak Kürdistan'ın dört parçasında örgütlenen Apocu gençlik hareketinin bugün tarihsel sorumluluklarla karşı karşıya olduğunu, Önderliğimizin geliştirmiş olduğu demokratik konfederalizm sistemini nasıl pratikleştirip örgütsel bir sisteme kavuşturacağını kongremiz tartışmıştır. Bu yönlü pratik bazı kararlara gidilmiş ve bu süreci, gençlik örgütlerimizin konfederal sistemini inşa etme süreci olarak tanımlamıştır.

TECAK olarak iki yıllık pratik süreçte üstlenilen misyona cevap olmada açığa çıkan yetersizlikler, gençlik olarak kapsamlı bir tartışma ve ele almayı gerekli kılmış ve Önderliğimizin ortaya koyduğu demokratik konfederal sistemde de gençliğin kimliğini nasıl tanımlayacağı sorusu, bizi **KOMALEN CIWAN** örgütlenmesine götürmüştür. Sorunumuzu sadece pratik uygulama sorunları olarak ele alış yetersiz kalacak ve aslında sorunların kendini farklı biçimde tekrarlamasından öteye götürmeyecektir. Bu konuda esas sorunun gençliğin devrimci, ilerici ve dinamik özünü açığa çıkarma ve bunun sistemini oluşturma sorunu olduğu tespiti, bizi bu yeniden yapılanma sürecine sokmuştur. Bu geçen iki yıllık süreçte **TECAK** olarak örgütlenen Apocu gençlik hareketi, örgütsel ve pratik olarak belli bir mesafe kaydetse de yeniden örgütlenme biçiminde arayışlar içerisinde olmuştur. Demokratik konfederalizm sistemiyle bu arayışlarına cevap bulmuş ve kendini **KOMALEN CIWAN** örgütlenmesiyle yeniden yapılandırmıştır.

Önderliğimiz demokratik konfederalizmi "**komünler komünü**" olarak tanımlamış ve bunu halkın kendi sistemi olarak ele almıştır. Konfederalizm bir yandan halkın kendi kültürel sosyal yaşamını inşası, diğer yandan devlet ve iktidar sistemlerine karşı mücadele yürüten yeni bir örgüt modeli olurken; bu sistemde kadın ve gençlik öncü ve dinamik güçler olmaktadır. Apocu gençlik olarak bu yeni sisteme uygun bir örgütsel sistem oluşturma ve geçmişte gençliğin potansiyelini tıkayan ve açığa çıkmasını engelleyen yaklaşımları ve örgüt sistemini aşma zorunluluğu bizi **KOMALEN CIWAN** örgütlenmesine götürmüştür.

Apocu gençlik olarak **KOMALEN CIWAN** biçiminde yeni bir düzeye ulaşılırken, bu geçen iki yıllık duruşumuzu ve pratiğimizi kapsamlı bir biçimde ele alıp tartıştığımız kongremizde bu yönlü özeleştirme vermenin gerekli olduğu sonucu açığa çıkmıştır. Bu yönlü daha güçlü bir duruşun olması ve toplumsal öncülük misyonunun yerine getirilmesi bir zorunluluk olarak açığa çıkmıştır.

Bu temelde kongremiz başta siyasal süreç olmak üzere Önderliğimiz üzerinde uygulanan imha politikaları, Kürdistan'da yaşanan katliam ve gerillaya dönük operasyonları değerlendirmiş; bu süreçte Apocu gençlik olarak yeniden yapılanma, örgütsel durumu birer gündem maddesi olarak ele almıştır.

Önderliğimiz üzerinde altı senedir uygulanan çürütme ve hücre hücre imha etme uygulamaları artık daya-

nılmaz hale gelmiş ve bir halkın iradesinin boğdurulmak istenmesine Apocu gençlik olarak artık sabrımızın kalmadığını ve bu duruma karşı aktif olarak mücadele yürütülmesi gerektiği kongremizde esas gündem olarak ele alınıp değerlendirilmiş, kararlaştırmaya gidilmiştir. Bu temelde her alanda ideolojik- örgütsel mücadele yürütme, Önderliğimizi sahiplenme ve meşrulaştırmayı temel bir yaklaşım olarak belirlemiştir. Yine kongremizde **KOMALEN CIWAN** demokratik halk serhildanlarının öncü gücü olarak tanımlanmış, bu anlamda Doğu Kürdistan'da halka karşı yapılan katliamlara başta olmak üzere tüm Kürdistan'da egemen rejimlerin saldırılarına karşı serhildanları geliştirip, bu temelde halkın demokratik tepkisini açığa çıkararak saldırıları boşa çıkaran bir yaklaşımı esas almayı halkın meşru savunma refleksi olarak tanımlamış ve bu misyonu üstlenmiştir. Diğer yandan serhildanların temel güvencesi olan meşru savunma güçlerine bu süreçte daha aktif bir katılımı temel bir görev olarak ele alıp demokratik mücadele yürüten gençliğin meşru savunma güçlerine katılımını bu döneme gençlik cephesinden Önderliği doğru bir sahiplenme ve sürece anlamlı bir cevap olarak değerlendirerek tüm gençliği bu eylemi sahiplenmeye ve desteklemeye çağırmıştır.

Özellikle statükocu ve gerici rejimlerin saldırılarını artırdığı, ilkel milliyetçiliğin geliştirilip iktidarlaştırıldığı bu dönemde gençlik olarak sürece daha aktif katılım ve mücadeleyi daha da geliştirmenin en önemli ayağı da diğer gençlik kesimleriyle; halkların, kültürlerin ve grupların ilerici ve aydın gençlik örgüt ve birlikleriyle ortak mücadele yürütmekten geçtiği Kongremizin ulaştığı temel sonuçlardan biri olmuştur. **KOMALEN CIWAN** ve Apocu gençlik inisiyatifleri olarak buna dönük girişimler başlatma ve destekleme kararlığına ulaşmıştır.

Bu süreçte gençlik kongremiz Önderliğimizin "Herne Ser Kar!" şırası ile gençliğin konfederal örgütlenmesini inşa etme ve **KOMALEN CIWAN** olarak yeniden yapılandırma sürecini başlatırken; her alanda serhildanları yaygınlaştırıp geliştirme, meşru savunmayı güçlendirip büyütme ve her türlü Önderlik karşıtı ideolojik saldırıya karşı mücadele etme perspektifine ulaşmıştır. Bu temelde;

KOMALEN CIWAN tüm Kürdistan parçalarındaki gençliği; gerici ve inkarcı politikalar karşısında örgütlenmeye, halkın meşru savunma güçlerine aktif olarak katılarak saldırılara karşı direnmeye çağırmaktadır.

Kuzey Kürdistan gençliğini, geliştirilen operasyon ve saldırılar karşısında direnmeye ve serhildanları yaygınlaştırarak, meşru savunma güçlerine katılmaya;

Doğu Kürdistan gençliğini, halka karşı yapılan katliamlara aktif olarak direnerek halkı savunmaya ve her türlü meşru savunma tavrını ortaya koymaya ve gerilla saflarında yerini almaya;

Batı Kürdistan gençliğini, devletin marjinalleştirme ve Önderlikten koparma politikalarına karşı kendi şehitler mirasına sahip çıkarak tavır almaya;

Güney Kürdistan gençliğini emperyalist ve ilkel milliyetçi sahte yaşam politikalarına karşı Apocu gençliğin özgürlük kimliğini açığa çıkararak mücadele etmeye çağırmaktadır.

Yurtdışındaki Kürdistan gençliğini, eylemliliklerle kendi kimliğini sahiplenmeye ve her türlü eritme ve yozlaştırma politikalarına karşı Kürdistan'ın özgür topraklarıyla bütünleşmeye çağırıyoruz.

KOMALEN CIWAN tüm halkların başta da Ortadoğu gençliğinin tüm ilerici, aydın ve yurtsever kesimleriyle emperyalist, sömürgeci ve bunların işbirlikçilerine karşı aktif olarak mücadele etmeyi ve ortak örgütsel birlikleri oluşturmayı temel bir anlayış olarak benimseyip bu yönlü öncülük etme misyonunu üstlenmiştir.

Ayrıca gençlik kongremiz sürecinde şehit düşen **Zagros Beritan** yoldaşı onursal üye olarak kabul edip, kongremizi bu yoldaşın şahsında tüm Apocu gençlik şehitlerine atfediyoruz.

Bu temelde Rêber Apo'nun perspektifleri ve değerlendirmeleri ışığında başarıyla sonuçlanan kongremiz, önüne koyduğu hedeflerle önümüzdeki süreçte tarihsel sorumluluklarını yerine getirip çağın en ilerici demokratik ve sosyalist gençlik mücadelesini ortaya koyma kararlılığını bir kez daha mücadelesiyle ortaya koyacaktır.

**BIJİ REBER APO!
BIJİ KOMA KOMALEN KURDISTAN!
BIJİ KOMALEN CIWAN!**

**Devrimci Selam Ve Saygılar
14.08.2005
KOMALEN CIWAN Koordinasyonu**

Pasifizme Karşı Gençlik Müdahaleci Olmalı

Mustafa YÖNDEM

Özgürlük hareketinin başlattığı demokratikleşme mücadelesi zemininde gençlik yeniden benliğine kavuşmakta ve iradesini kazanmaktadır.

“Aydınlanmış, örgütlü gençlik demokratik barış eylemlerinde kadınla birlikte öncü bir konuma sahiptir. Gençlik pasifizm sınırında tribünlerdeki izleyici olamaz. Eylemliliği kendi dışındaki bir olgu olarak görmemelidir.”

Halkların değişime ve yeniliğe en açık, enerjik ve duyarlı kesimlerin başında gelen gençliğin özgürlük ve demokrasi mücadelesinin başarısında belirgin bir yeri olmuştur.

Geçtiğimiz yüzyılın bütün ulusal ve sosyal hareketleri ilk mayalanmalarını gençlik arasında bul-

muş, buradan topluma ve ulusa yayılan mücadeleler geliştirmişlerdir.

Barış, özgürlük, eşitlik ve adalet bayrağı sürekli gençliğin ellerinde dalgalanmıştır. Gençliğin katılımıyla toplumda siyaset hem gençleşir hem de canlılık kazanır.

Geleceğe uzanan umutlar gençliğin elinde filizlenir; oradan yayılarak olgunlaşır meyve vermeye başlar.

Her toplum gençlikle yarınlarını sağlama alır. Ülkemizde umutların dibe vurduğu tarihsel bir dönemde -borçlu bir kuşağa inat- ilk adımı atanlar onlar oldu.

**Oligarşik sistem
en fazla gençliğe yöneldi**

Oligarşik sistem varlığını devam ettirebilmek için en fazla yatırımı gençliğe yapmıştır. Geliştirilen çok özel programlarla, gençlik özüne ve doğasına ters istikamete yöneltildi.

Toplumsal sorunlara ve kendi şahsına ilgisiz, örgütsüz ve tepki gücünü yitiren gençlik, rahip devlet kurumlaşmasının basit birer memuru haline getirildi.

Özgürlük hareketinin başlattığı demokratikleşme mücadelesi zemininde gençlik yeniden benliğine kavuşmakta ve iradesini kazanmaktadır.

Toplumun canlanan demokratik uyanışını giderek daha fazla yakalayan gençlik, klasik toplumun kalıplarını aşarak demokratik siyasetin temel bir sütunu olma göreviyle karşı karşıyadır.

Ters yüz edilen tarihin yeniden yazıldığı böylesi bir süreçte gençliğin doğasına uygun etkinliğini göstermesi bir zorunluluktur.

Tarihsel sorumluluk, başta yükseköğrenim gençliği olmak üzere ayrımsız bütün sosyal gençlik tabakalarına bir çağrı değerindedir.

Gençlik toplumun demokratik dönüşümünde eğitici bir güce sahiptir

Büyük bir Rönesans ve aydınlanmayı yaşadığımız bu dönemde, düşüncede ileri bir düzey yakalamayı başaran gençlik, toplumun demokratik dönüşüm ve ilerleyişinde eğitici bir güce sahip olabilecektir.

Leslie Lipson "beyin bir mahkuma dönüştürüldüğünde, vücuda pranga vurmamak gerekir" diyor.

Gençlik, beyinlere vurulan prangaları güneşin bilgeliğiyle kırabilmelidir. Geleneksel ve resmi toplumun birbirini tamamlayan eğitim ve değerler sistemi, gençliğin bilimsel temelde yetişmesini engellemekle birlikte, üretkenliğini de köreltmektedir. Benliğine empoze edilmiş inkarcı ve gerici ölçüleri yıkmış olan gençlik, dışındaki dünyayı değiştirmek gücüne kavuşabilir.

Hem nitelikli hem de kapsayıcı olunmalı

Bilginin en büyük güç olduğu bir çağda, bilgisizlik ve gerilik demokratik uygarlığın en büyük çelişkisidir. Uygarlıkla aramızdaki mesafeyi kapatmamız gerektiğine göre iletişim teknolojisinde herkesin ulaşabileceği fırsatları en azami düzeyde değerlendirmek lazımdır.

Yeni yüzyılın ideolojik kimliği ve buna dayalı demokratik stratejinin çözüm ve uygulama gücüyle kendini donatabilmelidir. Bu da kendiliğinden olmayacağına göre örgütlü olmayı gerektirir. Hem nitelik düzeyi gelişmiş ve

hem de kapsayıcı olan demokratik gençlik hareketi gelişmelidir.

Gençlik henüz kendi zengin potansiyelini kullanmada yetersizdir. Yatay ve dikey anlamda demokratik örgütlenmenin gelişmesi şarttır.

Demokratik kitle örgütleriyle zıtlaşmaz

Gençlik kendi ayakları üzerinde duran, özgüven kazanmış ve engel tanımaz bir ruh haliyle duruş kazanmalı ve kendisiyle birlikte diğer toplumsal kesimleri de sürükleyebilmelidir.

Örgütlenme ve pratik çalışmalarda kendi özgünlüğünü korumakla birlikte genel demokratik örgütlenmelerden çok kopuk ve fazlaca özerk durumlara düşmemelidir. Demokratik kitle örgüt ve kurumları birbirlerinin alternatifleri değildir ve birbirleriyle zıtlasma temelinde siyaset yapmazlar. Güçlerini birleştirirler. Kısır tartışma ve çekişmelerden ya da biçimsel, şematik davranışlardan kaçınılmalıdır.

Gençlik izleyici olamaz

Aydınlanmış, örgütlü gençlik demokratik barış eylemlerinde kadınla birlikte öncü bir konuma sahiptir. **Gençlik pasifizm sınırında tribünlerdeki izleyici olamaz.** Eylemliliği kendi dışındaki bir olgu olarak görmemelidir.

Basitten karmaşığa doğru en zengin ve yaratıcı eylem biçimleriyle kapsamlı bir demokrasi mücadelesini yürütebilir. Bu anlamda kısır döngüye düşmekten ya da marjinal biçimlerden kaçınılmalıdır.

Değişim ve değişim karşıtlığı arasındaki mücadelenin kızıştığı ve çözümün kendini yakıcı olarak dayattığı bu geçiş sürecinde, bir kez daha gençlik önemli bir sınavla karşı karşıyadır. Bu sınavı başarıyla geçme umudu gelişmiştir.

222

Canlı Kalkan Kandil'e Çıktı

“Ölmek Öldürmek İstemiyoruz” sloganıyla yola çıktılarını belirten gençler, “Yetkililer, ‘gençler işsiz oldukları, ekmek bulamadıkları için dağa çıkıyorlar’ diyor. Biz ekmekten önce barış ve özgürlük istiyoruz. Özgürlük olmadan ekmeğin de tadı yok” dediler.

Türkiye’de canlı kalkan eylemleriyle gündeme gelen Barış ve Özgürlük Tugayları aktivistleri, Kürt sorununun demokratik çözümü için operasyonlar ile Kürt Halk Önderi Abdullah

Öcalan’a yönelik tecridin sona ermesini ve Kürt halkının varlığının anayasal güvenceye alınmasını istedi. Türkiye’de Kürt sorununun demokratik çözümü ve çözümde Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan’ın muhatap alınmasını isteyen Barış ve Özgürlük Tugayları aktivistleri, sınırları aşarak gittikleri Halk Savunma Güçleri (HPG) kontrolündeki medya savunma alanlarında, AKP hükümetine, Türk ve Kürt halkına, ABD, AB ve BM yetkililerine çağrı yaptı.

6 yıldan bu yana geliştirilen ve yükselen barış taleplerinin şiddetle bastırılmak istendiği ve devletin bunda ısrar ettiğine dikkat çeken gençler, silahların karşılıklı

222 canlı kalkan girişimcilerinden oluşan “Barış ve Özgürlük Tugayları,” Türk devletinin gereken adımları atmadığı takdirde tarafsız konumlarını bırakarak taraf olacaklarını beyan ettiler.

olarak susması, İmralı tecridinin kaldırılarak Öcalan'ın Kürt sorununun çözümünde muhatap alınması ve Kürt halkının varlığının anayasal güvenceye alınmasını istedi.

“Ölmek Öldürmek İstemiyoruz” sloganıyla yola çıktıklarını belirten gençler, “Yetkililer, ‘gençler işsiz oldukları, ekmek bulamadıkları için dağa çıkıyorlar’ diyor. Biz ekmekten önce barış ve özgürlük istiyoruz. Özgürlük olmadan ekmeğin de tadı yok” dediler.

6 yıllık çalışmalar anlatıldı

Kandil’de “Barış ve Özgürlük Tugayları” yazılı dev pankart altında çok sayıda ulusal televizyon kanalının canlı yayında sunduğu basın açıklamasını Senar Mete, Gülistan Basutçu ve Abdurrahim Aslan yaptı. 222 genci temsilen konuşan Senar Mete, 6 yıldan bu yana sürdürdükleri çalışmalarını özetledi. Aralarında işçi, öğrenci, siyasi parti üyesi ve sivil toplum kuruluşu üyeleri ile 4 asker de bulunduğunu belirten Mete, bir ay boyunca kurdukları “Barış ve Özgürlük Tugayları”nda kalacaklarını dile getirdi.

6 yıldan bu yana Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan’ın geliştirdiği barış projelerini hayata geçirmeye çalıştıklarını, yasal ve demokratik zeminde eylemler yaptıklarını anlatan Mete, son olarak barış yürüyüşünü HPG denetimindeki Medya Savunma Alanları’na taşıdıklarını belirtti.

Barış çağrılarını ve projelerine kulak verilmediğini belirten Mete, bunu son olarak çatışmaların alevlenmesi üzerine gerçekleştirdikleri canlı kalkan olma eylemlerinde açıkça gördüklerini vurguladı. Me-

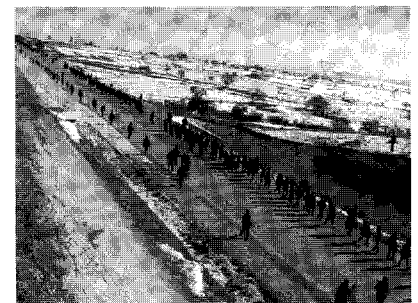
te, 200’ü aşkın canlı kalkanın tutuklandığı, birçoğunun gözaltına alınarak işkenceden geçirildiğini belirterek, “Barış isteyen gençlere yönelik devletin yaklaşımı, ‘savaş mı var barış olsun?’ yanıtı oldu. Birçok eylemde coplandık, dipçiklendik. Bu durum karşısında Türkiye’de genç yüreklerin tahammülü kalmadığı için buraya gelmiş bulunuyoruz” dedi.

Yaptıklarının bir sivil itaatsizlik eylemi olduğunu belirten Mete, 2 ay boyunca örgütlenme yaptıktan sonra yola koyulduklarını anlattı. “Bugün buraya bütün tehlikeleri göze alarak geldik” diyen Mete, şöyle devam etti:

‘Bu savaşta ölen de, öldüren de biz gençler olduk’

“Burada olmamız muhataplar tarafından doğru anlaşılmalı. Çocukluğumuz savaşın en kötü sahnelerini yaşayarak geçti. Büyürken onurumuzun ayaklar altına alındığını gördük. Sayın Öcalan’ın barış projeleri bizim için bir rota oldu ve netleşmemizi sağladı. Bu anlamda Samsun’da kürsü kurduk, Ankara’da TBMM’ye çıktık. Türkiye’nin her yerinde etkinlikler yaptık. Bu süreçte engellemelere karşılaştık.

Tüm baskılara rağmen bir gün yine birlikte yaşayacağız’ inancıyla hareket ettik. Bütün çabalarımız ‘bölücülük’ olarak nitelendirildi. Bu dönemde savaşın acı yüzü JITEM’ci Abdülkadir Aygan’ın anlatımlarıyla ortaya çıktı. Krokilerle öldürülenlerin adresleri deşifre edildi. Bir dönem babalarını toprağa veren gençleri, bugün babalar artık toprağa veriyor. Bu savaşta ölen de, öldüren de biz gençler olduk. Yet-

killiler, 'gençler işsiz oldukları, ek-mek bulamadıkları için dağa çıkıyorlar' diyor. Biz ekmekten önce barış ve özgürlük istiyoruz. Özgürlük olmadan ekmeğin de tadı yok."

'Sorunlar muhataplarıyla çözülür'

Kürt halkının barış isteminin görülmediğini, Kürt sorununun demokratik ve barışçıl çözümü konusunda projeler üreten Öcalan'a tecridin derinleştirildiğini vurgulayan Mete, "Sayın Öcalan Kürt halkının onurudur. İsrarla onurumuza dokunulmak isteniyor. Sorunlar muhataplarıyla çözülür, muhatap ortadan kaldırmak sorunu çıkmaza sokar. Bu tavır sabrımızı zorladı. Ya onursuzca teslimiyet ya da ölüm dayatılıyor. Çatışmalar sona erdirilmezse Türkiye iç savaşa sürüklenir" dedi.

Mete, sağlık ve eğitime ayrılan paraların silaha ve savaşa harcanıldığını dile getirerek, gençler olarak üzerlerine düşen misyonu yerine getirmeye hazır olduklarını kaydetti. Kürt gençlerine "Onurumuz incitiliyor, buna sahip çıkalım" diyerek aktif mücadeleye katılım çağrısı yapan Mete, Türk halkına ve aydınlarına ise, "sizin diliniz yasaklansa, kimliğiniz yok sayılsa ne yapardınız? Bu lokma ağzınızdaki lokmayı götürüyor.

Çatışmalar canımızı yakıyor, ağlayan yine anamız oluyor. Bu tablo karşısında Çanakale'de bu ülkeyi kurtarmak için şehit düşen ve yan yana yatan dedelerimizin kemikleri sızlamıyor mu? Sorunun barışçıl çözümü için üzerinize düşen rolü yerine getirin" diye seslendi.

İşte talepler

Buldukları alanda Barış ve Özgürlük Tugayları'nda bir ay süreyle kalacaklarını anlatan Senar Mete, somut taleplerini şöyle sıraladı:

- Kürt sorunu varlığıyla kabul edilmeli,

- Kürt sorununun demokratik çözümü için tarafların silahları susturması gerekiyor.

- Sayın Öcalan, halkı için bir onurdur. Üzerindeki tecridin kaldırılması ve sorunun çözümünde muhatap alınarak diyalog geliştirilmesini istiyoruz.

- Bunların sonucu olarak sorunun demokratik ve barışçıl çözümü geliştirilerek, özgür yurttaşlık temelinde Kürt halkının varlığı anayasal güvence altına alınmalıdır.

DESTEK İÇİN İRTİBAT ADRESLERİ

İrtibat Telefonu: 0088 216 212 76 206 ve 0088 216 555 05 734

Mail: ozguryurekler34@yahoo.com

KONGRA GEL: Üzerimize Düşeni Yapmaya Hazırız

Koma Komalên
Kurdistan Yürütme
Konseyi Üyesi Evin-
dar Ararat, Barış ve
Özgürlük Tugayla-
rının geliştirdikleri
eylem için Medya Sa-
vunma Alanları'na
geldiklerini ve gü-
venliklerinin kendile-
ri tarafından sağlana-
cağını belirtti. Ararat,
son altı yılda Kürt

halkının barış için
önemli çabalar ortaya
koyduğuna dikkat
çekerek, Kürt gençle-
rinin bir yıldan beri
yürüttükleri Canlı
Kalkan girişiminin de
bunlardan biri oldu-
ğunu dile getirdi.

Bu eylemin Kürt so-
rununun demokratik
çözümü ve barış için
önemli olduğunu vur-
gulayan Ararat, akti-
vistlerin Türkiye'de
mücadele yürütme
koşullarının kalmadı-
ğından dolayı Medya

Savunma Alanları'na
geldiklerini ifade etti.

Ararat, basına yaptı-
ğı açıklamada "Barış
ve Özgürlük Tugayla-
rını aktivistlerinin Kürt
sorununun çözümü
ve barış ortamının
sağlanması için yürüt-
tükleri mücadeleyi ve
bu amaçla yaptıkları
çağrılarını KONGRA
GEL olarak olumlu
karşılığımızı belirt-
yoruz. Bu konuda ha-
reket olarak üzerimi-
ze düşeni yapmaya
hazırız" dedi.

15 Ağustos 1984 Atılımı ile 1 Haziran 2004 Atılımı Arasında Ne Fark Var?

Duran KALKAN

“Gerilla 15 Ağustos Atılımı’nda hareketi temsil eden, etrafında örgütün kurulduğu, bir ordu ve devlet kurmayı hedefleyen bir oluşumdur. Şimdi 1 Haziran Atılımı içerisindeki gerillanın tanımı böyle değildir. Bu tanım kökten değişmiştir. Artık örgütler gerilla etrafında şekillenmiyor. Halk sadece gerilla etrafında örgütleniyor. En önemlisi de gerilla bir ordu yaratma, devlet kurma amacını gütmüyor. Demokratik siyasal mücadele stratejisinin bir parçası konumunda. Ekolojide ve cinsiyet özgürlüğüne dayalı demokratik konfederalizmi kurma hedefini güdüyor.”

21 yıl önce başlatılan büyük 15 Ağustos Atılımı kuşkusuz günümüzde 1 Haziran Demokratik Atılımı ile yaşıyor, pratikleşiyor. 15 Ağustos mücadele stratejisi, yöntemleri bakımından Kürt halkına 20

yıllık bir süreç açtı. 2004 1 Haziran’ından itibaren ise yeni bir stratejik mücadele süreci açılmıştır. Bu 1 Haziran süreci de Kürt halkının önüne yeni gelişme hedefleri, ufku koymuştur. Ne kadar devam edecek, ne tür gelişmeler yaratacak, onu gelecek gösterecektir ama günümüzde Kürt halkının özgür ve demokratik ilerleyişi 1 Haziran Atılımı temelinde oluyor. O da 15 Ağustos tarihi atılımının ya-

rattığı büyük birikimler üzerinde gerçekleşiyor. Bunun böyle anlaşılmasında yarar var.

İkisi de tarihsel başlangıçtır

İkisi de stratejik atılımlardır, stratejik süreçlerin pratikte başlatılmasını ifade ediyorlar. Dolayısıyla tarihsel başlangıçlardır. Öyle kısa süreli, geçici taktik atılımlar değil. Benzerlikleri bu biçimdedir.

“15 Ağustos Atılımı'nın gerillası daha çok karşısındaki devleti ve orduyu yenmeyi, yıkmayı, yeni bir ordu kurmayı hedeflerken, 1 Haziran Atılımı'ndaki gerilla ise tehditleri karşılıyor, saldırıları boşa çıkartıyor, örgütlenme zemini güçlendiriyor, demokratik siyasetin önünü açıyor. Yani halkı güç yapıyor.”

Esas farklılık stratejik

Farklılıkları esas itibariyle stratejik farklılığa dayanıyor. 15 Ağustos Atılımı silahlı mücadele stratejisinin başlangıcıydı. Gerillayı geliştirecek örgütlenmelerin yaratılmasına öncülük etti. 1 Haziran Atılımı, demokratik siyasal mücadele stratejisinin başlangıcını ifade ediyor. Esas itibariyle demokratik siyasal mücadele hamlesidir. Temel biçimi demokratik serhildandır. Halkın siyasal serhildanıyla gelişme yaratmayı ifade ediyor ve bu temelde bunu gerçekleştirecek örgütlenmelere dayanıyor veya böyle örgütlenmeleri yaratmayı hedefliyor. Dolayısıyla da de-

demokratik konfederalizm, böyle bir demokratik siyasal mücadele stratejisinin örgütsel biçimi oluyor. Önderlik **'Koma Komalên Kürdistan'** olarak adlandırdı. KONGRA GEL bunu kapsamlı bir örgüt projesine kavuşturdu. Anayasa hazırladı. Böylece yeni bir örgütsel süreç başlattı.

Demokratik siyasal serhildan, meşru savunma temelinde gelişiyor. **“Direnişi geliştirelim, demokrasiyi kuralım”** çizgisine dayanıyor. 2004 yılının 15 Ağustos'unda Önderlik bu şiarı geliştirerek hem 1 Haziran Atılımı'nın genel çizgisini verdi hem de demokratik konfederalizmin inşasının nasıl gerçekleşeceğini ortaya koydu.

Kitlelerin demokratik siyasal mücadelesi, serhildan böyle bir meşru savunma temelinde vücut bulabilir, kendini koruyabilir, gelişmesi için imkanlara sahip olabilir. Öyle bir stratejik gerçeklik oluştu.

Meşru savunma da halkın özgür ve demokratik yaşam ortamını yaratmayı, hem de bu yönlü yaşam çizgilerini, örgütsel yapılarını koruyup savunmayı ifade ediyor. Bu bir bilinç, irade, örgütlülük düzeyi ve de mücadele durumu tabii. Serhildan dediğimiz şey bütün bu mücadeleyi kapsıyor. En basit hak aramadan kitle protestosuna, sivil itaatsizlikten öz savunmaya kadar gerillanın aktif silahlı savunmasına kadar uzanan geniş bir mücadele çizgisini içeriyor.

Şimdi gerillanın demokratik siyasal mücadele stratejisi içerisindeki yeri budur. Bir yandan temel oluyor, bir yandan da serhildanın bir parçasını ifade ediyor. Daha çok demokratik siyasetin önü tıkatıldığında onu açma, örgüt zeminini geliştirme gibi bir rolün sahibi oluyor. Dolayısıyla 15 Ağustos Atılımı ile 1 Haziran Atılımı arasında böyle içerik ve taktik bakımından temel farklılıklar var. Aynı stratejileri var bir defa.

Silahlı mücadele stratejisinin temel tarzı gerillaydı. Gerilla 15 Ağustos Atılımı'nda hareketi temsil eden, etrafında örgütün kurulduğu, partinin, cephenin, halkın örgütlendiği bir ordu ve devlet kurmayı

hedefleyen bir oluşumdur. Şimdi 1 Haziran Atılımı içeri-
sindeki gerillanın tanımı böyle
değildir. Bu tanım kökten de-
ğişmiştir. Artık örgütler gerilla
etrafında şekillenmiyor. Halk
sadece gerilla etrafında örgüt-
lenmiyor. Bütün mücadeleyi,
hareketi gerilla temsil etmiyor.
En önemlisi de gerilla bir ordu
yaratma, devlet kurma amacı-
nı gütmüyor. Demokratik si-
yasal mücadele stratejisine
bağlıdır. Siyasetin da-
ha fazla bir parçası
olmuş durumda. De-
mokratik siyasal mü-
cadele stratejisini ha-
yata geçirmenin
temel biçimi olan
serhildanın bir parça-
sı konumunda.

Dolayısıyla gerilla
demokratik serhilda-
na hizmet eden, onun
zeminini döşeyen bir
rolün sahibi şimdi.
Diğer yandan ise bö-
yle bir stratejinin bir
devlet kurma, iktidar
yaratma, ordu oluşturma
hedefi yok. Ekolo-

jiye ve cinsiyet özgürlüğüne
dayalı demokratik konfederal-
lizmi kurma hedefini güdüyor.
Konfederal ilişkilere dayalı de-
mokratik bir halk sistemi yarat-
mayı öngörüyor. Dolayısıyla
gerilla bir devlet yaratan ordu
oluşturma hedefine bağlı değil.
Demokrasinin kuruluşu için
gerekli zemini yaratmayı he-
defliyor. Demokrasiyi ve halkı
imhacı saldırılar karşısında
meşru savunma çizgisinde ko-
ruma görevini üstleniyor.

Bir ordu yaratma hedefi yok
ama halkın meşru savunma bi-
lincini edinme, kendi meşru sa-
vunmasını gerçekleştirecek şe-
kilde örgütlenme ve donatılma
hedefine bağlı. Halkı, kitleleri
kendini savunacak bir bilince,
örgütlülüğe ve eğitime kavuş-
turmayı hedefliyor. Ordu yeri-
ne halkın kendisini koymayı
hedefliyor kısaca. Savunmayı,
dolayısıyla iktidarı orduya ve-
ren bir hedefe bağlı değil. Ken-

di kendini yönetmeyi, halkın
kendisine veren bir hedefe
bağlı. Bunlar apayrı durumlar.
Dolayısıyla 1 Haziran hamlesi-
nin gerillası, 15 Ağustos Atılı-
mı'nın gerillasından büyük
farklılıklar arz ediyor.

15 Ağustos Atılımı'nın geril-
lası daha çok karşısındaki
devleti ve orduyu yenmeyi,
yıkmayı, yeni bir ordu kurma-
yı hedeflerken, 1 Haziran Atı-
lımı'ndaki gerilla ise tehditleri
karşıyor, saldırıları boşa çı-

kartıyor, örgütlenme zemini
güçlendiriyor, demokratik si-
yasetin önünü açıyor. Yani
halkı güç yapıyor. Halkın de-
mokratik örgütlülüğünün ge-
lişmesinin imkan ve zeminini
güçlendiriyor. Gericiliğe de
halka dokunmamasını, halkın
demokratik örgütlülüğüne or-
tam açmasını, halkı tanımama-
sını, halkla uzlaşmasını dayatı-
yor. Devleti buna zorluyor.
Sınırlandırıyor, daraltıyor. De-
mokrasiye duyarlı
hale getiriyor ve
halkla, onun de-
mokratik duruşuyla
uzlaşmayı dayatıyor.
Bütün eğitimi, örgüt-
lenmesi, mevzilen-
mesi, yaşamı ve ey-
lemi bu amacı
gerçekleştirmeye yö-
neliktir. Bu anlamda
yeni bir tanım var
gerillanın. Yeni rol-
ler oynuyor ama bu
tarihseldir. Temel
teşkil ediyor.

Şunu bir kere daha
vurgulamaya gerek
var. Özenle altını çiz-
memiz de lazım. **Gerilla olma-
dan, hele hele 15 Ağustos Atılı-
mıyla gerçekleşen o büyük
birikim olmadan, ona dayan-
madan, günümüzde de geril-
layla temsil edilen meşru sa-
vunmaya dayanmadan hiçbir
demokrasi atılımı, demokratik
örgütlenme, demokratik siyaset
yapmanın imkanı yoktur.** De-
mokrasinin üzerinde geliştiği
temel, gerillanın yarattığı biri-
kim ve oluşturduğu meşru sa-
vunma temelindedir.

Komutan Agit'in Diriliş Çığlığı

15 AĞUSTOS

Murat KARAYILAN

"15 Ağustos Atılımı, Kürt halkında diriliş gerçekleştirerek baş aşağı gidişin önüne geçmiştir. 15 Ağustos Atılımı, Kürt halkını ölümün eşiğinden alarak çözüm gücü olma düzeyine taşımıştır."

15 Ağustos Atılımı macera olsun diye yapılmış ya da kendiliğinden ortaya çıkmış bir şey değildir. 15 Ağustos, haksızlığa uğramış, kimliği ve kişiliği yok sayılmış, aşağılanmış, hakarete uğramış milyonların ilk diriliş çığlığıdır.

Egemenler tarafından Kürt'e reva görülen ve kadermiş gibi kabul ettirilmek istenen adaletsizliği kabul etmek, insanlıktan çıkmak anlamına gelmektedir. Bu anlamıyla Apocu harekete katılan Türk ve Kürt çekirdek kadrolar, bu gidişata dur demenin ve kendi insanlığına sahip çıkmanın adı olmuştur.

1970'li yıllar, ulusal kurtuluş mücadelelerinin geliştiği, 'özgürlük, demokrasi, ulusların kendi kaderini tayin hakkı' gibi insanlık değerlerinin revaçta olduğu yıllardı. Fakat büyük mücadele ve direnişlerle yaratılmış bu insanlık değerleri, Kürdistan söz konusu olduğunda geçerliliğini yitiriyor, Kürt halkına baskı, işkence, zulüm ve katliam layık görülüyordu.

Çağdaşlık ve insanlık değerlerini ağızlarından düşürmeyen hem kapitalist hem de sosyalist ülkeler, Kürt'ün yaşadığı bu durum karşısında üç maymunu oynuyor, çıkarları için Kürt halkı yokmuş gibi yaklaşıyorlardı.

İnsanlık suçu işleyenlere anladıkları dilden cevap

Böylesi bir ortamda Kürtlük adına ortaya çıkmak, hele hele Kürdistan ve Kürt halkı için mücadele yürütmek, büyük cesaret ve fedakarlık gerektiriyordu. Fakat hiçbir halk için layık olmayan bu durum, Mezopotamya'nın en eski halklarından biri olan Kürt halkı açısından da kabul edilebilecek bir durum değil-

di ve buna dur denilmesi gerekiyordu. Bu kadar adaletsizliğe, bilim ve tarihle alay edilmesine, bütün gerçeklerin tersyüz edilmesine, insanlık değerlerinin, hakkın ve hukukun göz ardı edilmesine sessiz kalmamazdı.

İşte 15 Ağustos Atılımı, Kürt halkında dirilişi gerçekleştiren baş aşağı gidişin önüne set çekmiştir. 15 Ağustos Atılımı, Kürdistan ve Kürt halkı şahsında insanlığa sahip çıkma coşkusu, insanlık suçu işleyenlere anladıkları dilden cevap verme kararlılığı, azim ve ciddiyetidir. Aynı zamanda özgürlük ve demokrasi atılımıdır. 15 Ağustos Atılımı'nın yarattığı ruh Kürdistan'da köklü bir değişim ve yenilenmeyi gerçekleştirmiş ve bu anlamda üzerine düşen görevi yerine getirmiştir. 15 Ağustos Atılımı Kürt halkını ölümün eşinden alarak çözüm gücü olma düzeyine taşımıştır. Bugün halkımız, demokratik kurtuluş mücadelesinde kendisine ve davasına sahip çıkabilecek dili, anlayışı ve gücü yakalamıştır.

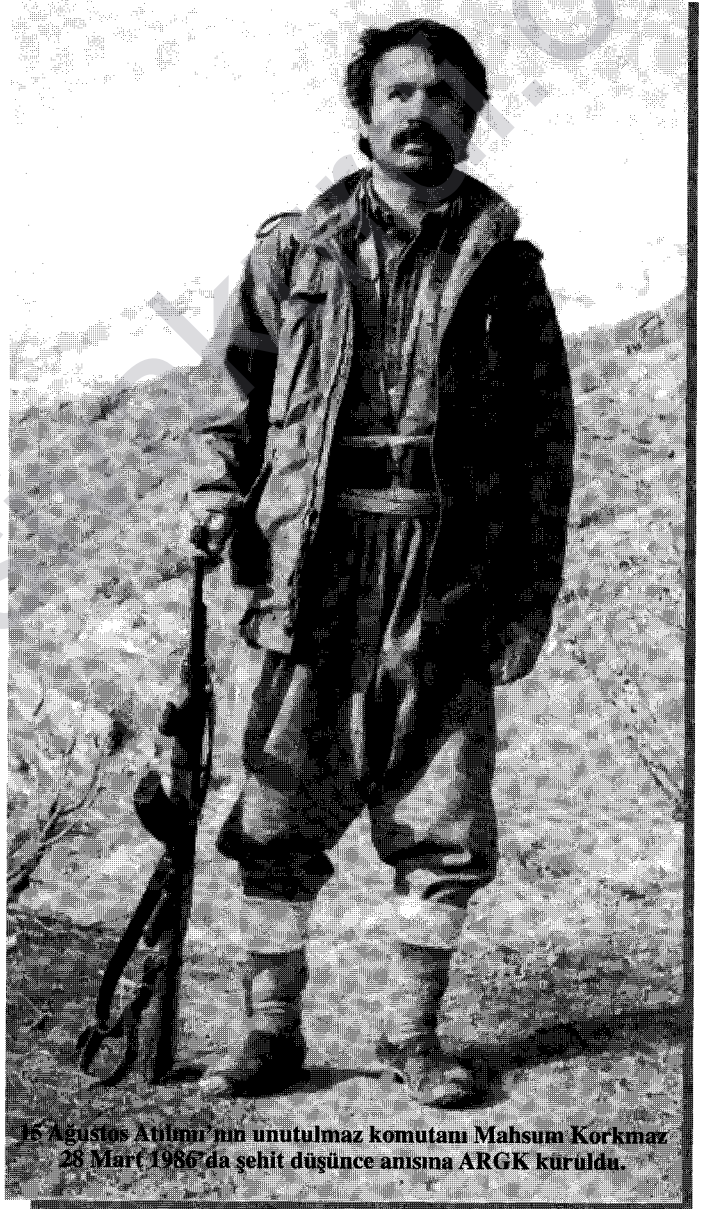
Komutan Agit ve 15 Ağustos

15 Ağustos eyleminin komutanı Agit yoldaşın bütün bunların gerçekleştirilmesinde üstlenmiş olduğu misyon ve rol oldukça önemlidir. Agit arkadaşın mücadelecisi yanını örnek almak, onun zorluklar karşısındaki sınır tanımazlığını benimsemek, kısacası Agit yoldaşı tüm yönleriyle tanımak oldukça önemlidir. Bizim her zaman için komutanımız olan, sürekli ve fiili olarak bize yol gösteren, öncülük eden Agit arkadaşın tarzını, yaşamını, eylem şeklini anlarsak gerçek komuta ve devrimci vuruş tarzını yakalayabiliriz.

Ankara'da çerçevesi netleştirilen ideoloji ve teori, daha sonra çekirdek kadrolar tarafından Kürdistan'a taşırılmış ve yerel kadrolarca pratiğe geçirilmeye başlanmıştır. Yerel kadroların katılım ve coşkuları Kürdistan'da bu ideolojinin ba-

Agit arkadaşın mücadelecisi yanını ve zorluklar karşısındaki sınır tanımazlığını örnek almalıyız.

Bizim her zaman için komutanımız olan, sürekli ve fiili olarak bize yol gösteren, öncülük eden Agit arkadaşın tarzını, yaşamını, eylem şeklini anlarsak gerçek komuta ve devrimci vuruş tarzını yakalayabiliriz.

15 Ağustos Atılımı'nın unutulmaz komutanı Mahsum Korkmaz 28 Mart 1986'da şehit düşünce anısına ARGK kuruldu.

şarılı olacağına dair ilk önemli işaret olması itibariyle bütün kadrolarda bir güven yaratmıştır. Bu temelde, bir kısım kadro 1975-78 yıllarında Apocu ideolojiyle Kürdistan'da tanışıp katılım sağlamış ve bunların birçoğu sonradan mücadelede çok büyük roller üstlenmişlerdir. Özellikle o süreçte, Kürdistan'da ideolojimizin en rahat girebildiği, hareketimizin üslenebildiği, sadece öğrencilerin değil, halkın da desteklediği yer Batman olmuştur.

Yurtdışında eğitimlerini aldıktan sonra ülkeye dönen Kemal Pir ve Mahsum Korkmaz, Pazarlık yakınlarında tesadüf eseri kontrol yapan polislere denk gelirler. Arabadan atlarlar. Mahsum Korkmaz kolundan yaralanmasına rağmen kaçmayı başarırken, Kemal Pir yaralı bir halde yakalanarak Diyarbakır Cezaevi'ne gönderilir.

Agit yoldaş da bu süreçlerde Batman merkezdeki öncü militanlarımızdan biri olarak görev yürütmüştür.

Agit arkadaş, daha sonraları yurtdışına çıkış sürecinde de eğitim amacıyla Filistin sahasına gelen ilk grupta yer almış ve eğitim sürecinden sonra **Kemal Pir** yoldaşla birlikte ülkeye dönmüştür. Bu süreçte başlarına gelen bir olay sonucu Kemal Pir yoldaş düşman tarafından yakalanırken, Agit yoldaş arabadan atlayarak kurtulmuştur.

Askeri eğitim görmüş olan Agit arkadaş, 1981 yılında o zor koşullarda **Seyfettin Zorlu** arkadaşla birlikte Garzan'da arazide kalmıştır. Daha sonra birlikte Lübnan sahasına giderek I. Konferansa katılmışlardır. Türkçe ve Kürtçe'yi çok iyi bilen Agit arkadaş, her iki dilde de çok

net ve düzgün konuşup sözcükleri tam yerli yerinde kullandığından, o dönemde Önderlik genelinde diyalogları Agit arkadaşla yapmıştır.

Konferans sonrasında 15 Ağustos Atılımı

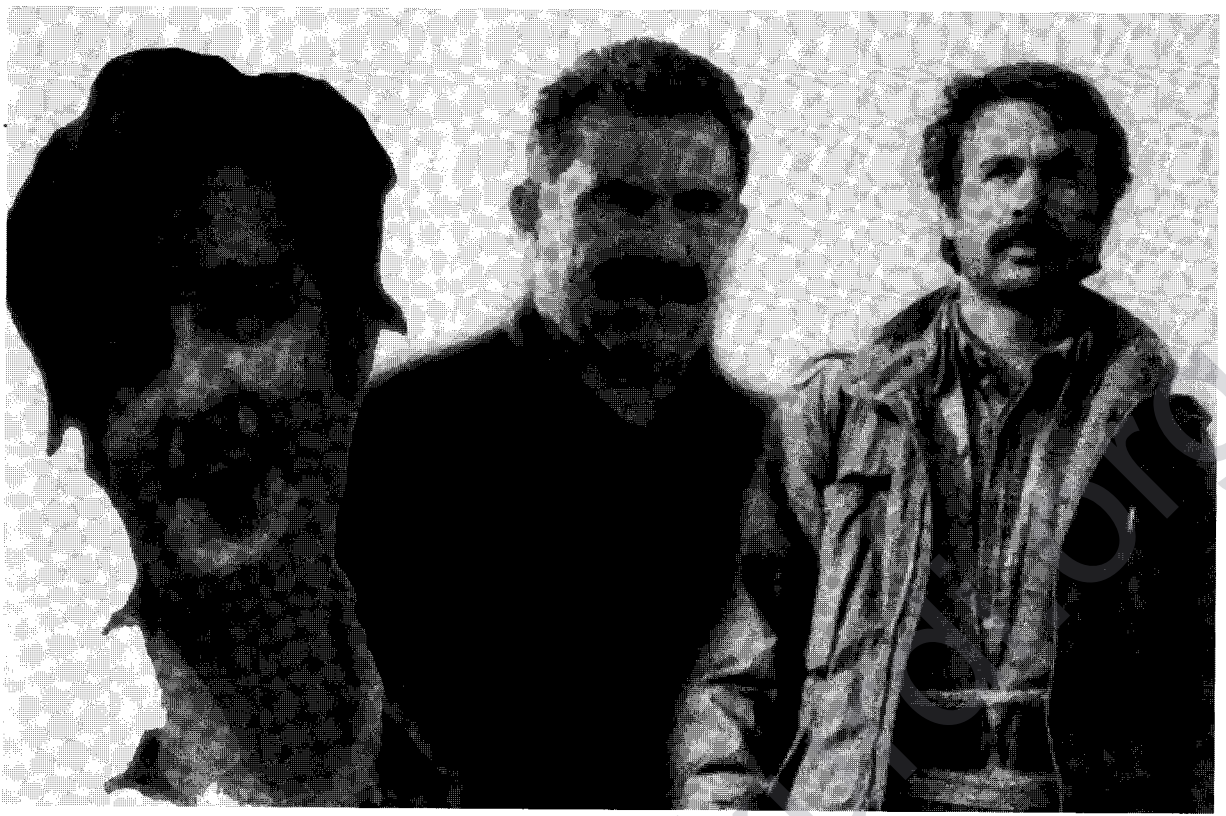
Konferans ve sonrasında sürecin ardından 1982 yılında 22 kişilik ilk ülke grubunda **Mehmet Karasungur, Şahin Kılavuz, Gözlüklü Ali** gibi arkadaşların arasında Agit yoldaş da yerini almıştır. Yoğun eğitimlerden sonra Botan ve Garzan alanını tanıyan Agit arkadaş da öncülük anlamında gruba katılmış ve Botan'a geçerek 15 Ağustos Atılımı'na öncülük yapmıştır.

Eylemin esas olarak Çatak, Şemdinli ve Eruh olmak üzere üç yerde yapılması planlanmış fakat sonuçta Şemdinli ve Eruh'ta eylem gerçekleştirilirken, Çatak'ta ise **Terzi Cemal**, yaşadığı korku ve kararsızlıktan dolayı eylemi yapmamıştır.

İdeal ölçülerde planlama, tarz, saldırı ruhu, hakimiyet sağlama, kesin başarıyı hedefleme ise Eruh eyleminde gerçekleşmiştir. Eylemde kol komutanı olan **Erdal (Mustafa Yöndem)** arkadaş, o kadar yüksek bir tarz ve tempo sergilemiştir ki, karakolu bir dakikada ele geçirmiştir.

15 Ağustos sonrası

15 Ağustos Atılımı'ndan kısa bir süre sonra Agit arkadaş tekrar Lübnan sahasına gelmiştir. 15 Ağustos ardından 1985 yılının Nisan, Mayıs ve Haziran aylarında gerillanın çok ciddi darbeler yemesi söz konusu olmuş, bu yıl içerisinde 85 arkadaş şehit düşmüştür. 15 Ağustos saldırı ruhundan uzaklaşma ve sağ savunmacı yaklaşım ciddi kayıplara yol açmıştır. Basit eylemlerle yetinme mantığı, gerilla pratiğini tehlikeye düşürmüştür. İşte Agit arkadaş, bütün pratiği boyunca bu tür yaklaşımların panzehiri olmuş ve **Başkan Apo**'nun gerçek bir militanı ve askeri olma özelliğini hiçbir zaman yitirmemiş ve tamamen bu doğrultuda çalışma yürütmüştür. Gerillanın Kürdistan'da gelişip gelişmeyeceği konusunda zerre

Fedai ruhun en zor koşullarda pratikleştirildiği Amed zindanlarında gerçekleşen direniş, 15 Ağustos Atılımı'yla Kürdistan dağlarında en üst düzeyde temsil edilmiştir. Bu fedai ruhun devamını Zilan arkadaş getirmiş ve bunu formüle etmiştir. Zilan arkadaş, Önderlik çizgisi için insanın kendisini nasıl parça parça yapabildiğini ve bunu yaparken de nasıl bir bilinç ve planlamayla yaptığını çok açık ortaya koymuştur.

kadar dahi kuşku taşımayan Agit yoldaşın bütün çabası, gerillayı Kürdistan'a yerleştirmek ve konumlandırmak olmuştur. Büyük bir cesaretle ve her yönüyle pratiğe katılan Agit yoldaşın gittiği her yerde tüm arkadaşlar büyük bir moral ve coşkuyla çalışmalara katılmışlardır. Bu anlamda Agit arkadaş, Kürdistan'da gerillanın geliştirilmesinde en fazla rolü olan, bu noktada emek ve çaba harcayan militan bir kişiliktir.

Agit arkadaş, 1985 yılının darbe yenen aylarından sonra, 1986 yılında yeni bir bahar hamlesi başlatmak amacıyla hazırlıklara başlamış, Gabar'dan Çukurca'ya kadar eylemler geliştirerek adeta 15 Ağustos hamlesi niteliğinde bir hamleyi amaçlamıştır. Bu amaç doğrultusunda bulunduğu Gabar'da hareket ettikleri esnada grup düşman tarafından pusuya düşürülmüş ve

15 Ağustos'un yaratıcısı komutanımız Agit yoldaş şehit düşmüştür.

Herkes Agit yoldaşın ardılı olmalıdır

Agit arkadaş Kürdistan özgürlük mücadelesi için amansız bir çabanın sahibiydi, gerçek bir militandı ve hiçbir zaman durmazdı. Mücadele- nin ruhu, çalışmanın coşkusu olan Agit arkadaş, sistemli, düzenli, disiplinli bir kişiliğe sahipti ve sadece cesaret ve fedakarlığı ile değil bütün yönleriyle öncüydü ve gerçek bir askeri sistemi temsil ediyordu. Bundan dolayı Agit yoldaş, devrimci mücadelemizde, özellikle de askeri mücadelemizde günümüzde de büyük bir rol oynamakta ve bizi yürüten güç olmaktadır. Herkes, Agit yoldaşı daha bilimsel ele almalı, so-

nuç çıkarmalı ve onun ardılı olma gücünü gösterebilmelidir. Çünkü Agit komutanlaşmanın, ordulaşmanın çizgisidir.

Agit son nefesine kadar gerillanın Kürdistan'a yerleşebilmesi için her şeyini feda etmiş bir kişiliktir. Bundan dolayı Agit arkadaşın gerçekliğini doğru kavramalı ve bu çerçevede günümüzdeki komuta tarzını doğru tahlil etmeliyiz. Agit yoldaşın gerçekliği ve komutanlığı nedir ve biz bu gerçekliğin neresinde duruyoruz? Herkesin bu soruları kendisine sorması ve bu temelde kendine yaklaşması gerekmektedir. O koşullarda Agit arkadaş büyük bir coşku ve azimle mücadele vermişse, bizim bunlardan büyük sonuç çıkarmamız gerekmektedir.

Zilan yoldaş, ruhta fedaileşmede Agit yoldaşın tamamlayıcısıdır

Önderliğimiz bu nedenle şöyle bir belirlemeyi yapmaktadır; **“Komutanlaşmada, komutan Agit, ruhta ve fedaileşmede komutan Zilan”** Aslında Agit yoldaşın tarzı, fedai ruhun temsilidir. Fedai ruhun en zor koşullarda pratikleştirildiği Amed zindanlarında gerçekleşen direniş, 15 Ağustos Atılımı'yla Kürdistan dağlarında en üst düzeyde temsil edilmiştir. Bu fedai ruhun devamını Zilan arkadaş getirmiş ve bunu formüle etmiştir.

Zilan arkadaş, Başkan Apo'nun çizgisi için insanın kendisini nasıl parça parça yapabildiğini ve bunu yaparken de nasıl bir bilinç ve planlamayla yaptığını çok açık ortaya koymuştur. İşte bundan dolayı Zilan yoldaş, ruhta fedaileşmede Agit yoldaşın tamamlayıcısıdır. Bu nedenle komutan Agit ve komutan Zilan bizim sembollerimizdirler.

Şehitlerin bize bıraktıkları bayrağı yükselterek, silahlarını omuzlayarak onların mücadelesini başarıya götürebilir ve bu şekilde onlara olan bor-

cumuzu ödeyebiliriz. Agit yoldaş gibi büyük emek sahibi olan ve özellikle de büyük şehitler kervanına öncülük eden bu yoldaşlar, kendi yaşamlarıyla bizim için büyük mesajlar vermişlerdir. Tabii ki bu mesajlar bizim için birer talimattır ve bizim bu mesajları doğru kavrayarak dönemin görevlerinin önem ve aciliyetini kavrayarak omuzlamamız gerekmektedir. Ancak bu şekilde şehitlere olan borcumuzu ödeyebiliriz. Şehit Agit'in çizgisini yaşamımızda pratikleştirmeli ve adeta yaşamımızda Agit'i yaşamalıyız. Onlara olan borcumuzu ödemek için onların çizgisinde derinleşmeli ve bu şekilde şehitleri yaşatmalıyız.

15 Ağustos Atılımı'nın başarılı olmasının temel nedenlerinden biri, Agit arkadaşın ideolojideki netliği, başarıma azmi, inancı ve kararlılığıdır. Bunun yanında yoldaşa olan güven de çok önemlidir. Eylem planının titizlikle hazırlanması ve kararlılıkla pratiğe geçirilmesi başarının yarısıdır ve bu özellik Agit arkadaşta mevcuttur. Mücadelemizin önemli bir dönemini yaşadığı bugün dahi, 15 Ağustos saldırı ruhunun, başarıma azim ve kararlılığının yaşatılması, esas alınması ve pratikte takip edilmesi hayati önemdedir. Apocu fedai ruhun şimdiye kadar yaratılan bütün gelişmelerin ana kaynağı olduğu gerçeği, geçmiş pratiklerimizde ortaya çıkmıştır. İşte **15 Ağustos eylemini başarıya götüren en temel et-**

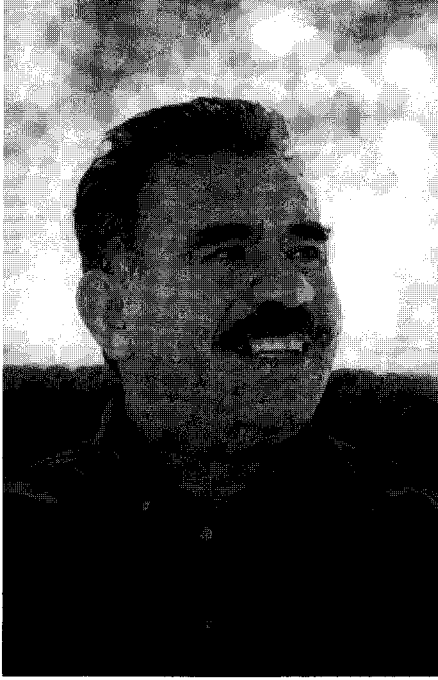
menlerden biri de Apocu fedai ruhla donanmış yoldaşların kararlılığı ve eylemin Kürt halkında yaratacağı derin sarsıntı sonrasında halkın kendine geleceğine dair olan inançlarıdır. Nitekim gerçekleşen de bu olmuştur. 15 Ağustos Atılımı, Kürt halkında dirilişi ortaya çıkarmış, halkın kendisini toparlamasına ön ayak olmuştur.

15 Ağustos diriliş ruhu; bir cesaret, kararlılık ve mücadele ruhudur. Büyük fedakarlık, inanç ve coşku ruhudur. Bu ruhu yaratan yüce insan Başkan Apo'nun ideolojisinde netleşme, hiçbir tereddüde yer vermemedir.

İmralı Duruşu

Abdullah ÖCALAN

"Eğer onurlu bir barış ve özgürlükten geçen bir kardeşçe yaşam ortaklığına yer verecekse, her siyasi yaklaşıma değer verecektim.

Her zaman olduğu gibi, zoraki birlik kadar zoraki ayrılıkçılığa da düşmeyecek ölçüde anlamlı duruşumu sürdürecektim."

"Tereddütsüz, çok sınırlı da olsa bir barış ve kardeşlik tavrının en derinden bir öz niteliği olduğundan kuşku duymadığım için; ikinci sırada yer alan, alması gereken siyasi tavır meselesine öncelik veremeyecek veya uygarlığın sağ ve soluna göre tutarlı beklentilerine fazla cevap olmayacak, kendimi alet etmeyecektim. Yüceliği burada arayacak, çağdaş uygarlığın lanetine yenik düşmeyecektim."

İmralı'daki yargılanmada dönemin koşulları, komplo temelinde geliştirilen tutuklanmanın doğuracağı şiddetin önüne ivedilikle geçmek, komplocuların ve dayanaklarının temel beklentilerine fırsat vermemek, ayrıca doğru olanı yapmak; çok sınırlı da olsa onurlu bir barış ortamına gidişte katkı sunabilecek çabalara büyük ihtiyaç gösteriyordu. Buna en pratik yaklaşım, geliştirilen savunmaların barış ve demokratik birlik çözümü temelinde olmasıydı.

Bu koşullarda ortama siyasi linç havasının egemen kılındığı asla unutulamaz. Öyle sanıyorum ki, Türkiye'nin sağduyulu ve yetkili çevreleri de o koşullar altında komploun gelişim mantığını kavramaktan uzaktı veya gelişmelerin bu yönlü akışına hazırlıklı değillerdi. Sağlıklı karar ortamı her düzeyde yoktu veya çok sınırlıydı.

Taraflar oyunu kavramanın çok ötesindeydi

Komplo esasta histeri düzeyine varan şovenizme havadan bir paket sunarak, 20. yüzyılda arenada aslanlara yedirme biçiminde bir Roma oyununu hazırlamıştı. Burada aslında PKK'nin tüm amaçlarını da aşan ve hatta bu amaçlara zıt olan, içinden çıkılmaz bir kör şiddetin derinliğine sahneleniş söz konusuydu. Ne acı ve ne yazıktır ki, bütün karşı konumda bulunanlar birbirlerine karşı en intiharvari saldırılar ve direnmeleri en meşru hakları olarak belleme ve buna inanma konumuna gelmiş veya getirilmişlerdi. İşin daha kötü olan yanı ise, tarafların bu oyunu kavramanın çok ötesinde bırakılmış olmalarıydı.

Asrın en büyük ihanetlerinden biri, kendisini halen dost ve özgürlük yanlısı gibi gösterirken, en mazlum ve kahramanlığa layık tavrın sahipleri acımasızca yok edilecekler ve unutturulacaklardı. Meydan pusuda bekleyen ve sayısız defa böyle ortamlardan çıkan her tür hain ve işbirlikçiye bırakılabilecekti.

Her şey korkunç bir yalnızlığa mahkum ediyordu

Aslında her şey benim ölüme göre ayarlanmıştı. Ağırıklı olarak fiziki, bu olmazsa anlam itibarıyla yok edilme hedefti. Çok düşünmeme rağmen bunun dışında başka bir hedefin var olduğunu sanmıyorum.

Komplo o kadar derin ve bilinmezlerle doluydu ki, bunu yırtmak gerçekten mucize değerinde çok ileri bir insanlık çıkışı gerektiriyordu.

Tüm dünyanın karşı taraf durumuna düşürüldüğü, en yakın dost ve yoldaşların bile hakim inanç ve moral değerlerine göre "şerefli bir ölüm"den başka bir şey beklemedikleri bir acımasızlık kaderine göre düzenlenmişti.

Asrın mantığı buydu. Dostun da, düşmanın da mantığı buydu. Duygu ve inançların donduğu nokta da burasıydı.

Her şey korkunç bir yalnızlığa mahkum ediyordu. Bir savaş kuralına göre "kurşuna dizilmek" çok uzak bir ceza demeyeceğim, bir hak olarak

görülmesine rağmen bu hak bana tanınmıyordu. Uygarlık başka türlü intikam almak istiyordu.

Uygarlığın tanrılarını tanımadım

Ben hiçbir zaman kahramanlığa oynamadım. Öyle sanıldığı tür bir cesaretin sahibi de olmadım. Olduğum gibi tanınma isteğime rağmen en yakın arkadaşlarımda bile buna tanık olmadığımı iyi biliyordum.

Ama bir yanımdı ki, ona ihanet etmeyecektim:

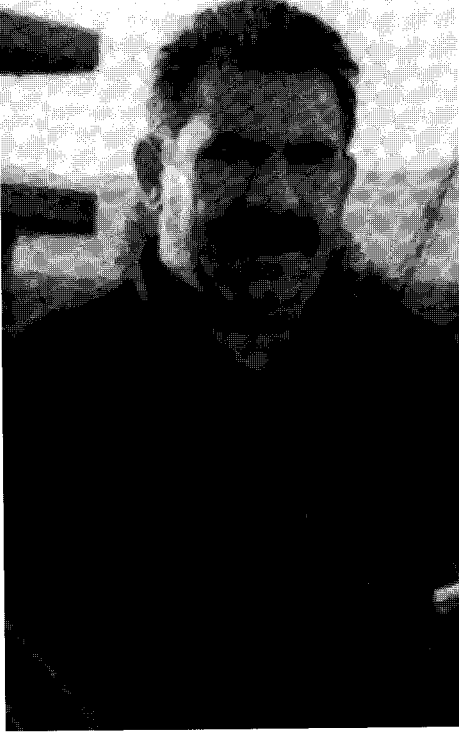
Hayallerine ihanet etmeyen çocuk olmayı sürdürdüm. Uygarlığın tanrılarını tanımayacak, kurumlarında erimeyecek, karılarının aile erkeği olmayacaktım. Kişiliğimin diyalektiği böyle bir

gelişmeyi başarmıştı.

Mesele Türkiye'nin bir basit iç çelişkisi olmaktan çoktan çıkmıştı. Konumum neredeyse beni çağdaş bir Prometheus-çuluğa mahkum ediyordu. İmralı kayalığına çivilenmem, efsanedeki Prometheus'un Kafkasya dağlarındaki çivilenmesinden farkı olmadığı gibi, ne acı ve hazine bir benzerliktir ki, bu da aynı Athena tanrısı Zeus'un torunlarınca gerçekleştirilmişti.

Uygarlığın seçkin merkezlerinden Moskova, yetersizlikleri de olsa milyonların sosyalizmine karşı oynadığı eşi görülmemiş alçakça oyunu, benim meselede de hiç utanmadan bir iki ihale ve birkaç milyarlık IMF kredisi için daha da tanınmaz bir biçimde oynamaktan en ufak bir rahatsızlık duymayacaktı.

lacaktım. Reflekslerimin donduğu karşı gerçeklik buydu ve bu doğrudu. Farklı tutum bekleyenler, gerçeği tüm yönleriyle kavrayıp iliklerine kadar hissetmeseler, gereken düşünsel ve moral sonuçları çıkaramazlar.

Zoraki birlik kadar zoraki ayrılıkçılığa da düşmeyeceğim

Kadere hiç inanmadım. Ama kader güçlerinin bana biçtiği 20. yüzyılın çağdaş çarmihında tek başıma ve mezar sessizliğinde bekleyecektim. Yüreğimin en son atışı kadar, bilincimin en son kırıntısını da insanlıktan yana kullanmayı kendi öz erdemim ve anlamım olarak belleyecek ve artık olanı doğallığına bırakacaktım.

İmralı duruşumu anlamak isteyenlere bu çok kısa tanım yaparken, gelişecek olan ne sıradan bir eleştiri ve özelleştiri, ne af, ne de şu veya bu tür yaşam beklentisidir. Bu yönlü gelişmeler, yaşadığımın erdemi ve anlamı olamazlar. Durum daha farklı ve bir orijinaliteyi ve özgünlüğü kavramayı gerektiriyor.

Tereddütsüz, çok sınırlı da olsa bir barış ve kardeşlik tavrının en derinden bir öz niteliği olduğundan kuşku duymadığım için; ikinci sırada yer alan, alması gereken siyasi ta-

vır meselesine öncelik veremeyecek veya uygarlığın sağ ve soluna göre tutarlı beklentilerine fazla cevap olmayacak, kendimi alet etmeyecektim. Yüceliği burada arayacak, çağdaş uygarlığın lanetine yenik düşmeyecektim.

Eğer onurlu bir barış ve özgürlükten geçen bir kardeşçe yaşam ortaklığına yer verecekse, her siyasi yaklaşıma değer verecektim. Ayrı ayrı siyasi adacıkların değerine fazla inanmadığım gibi, bunların hayalciliği kadar, yoksunluk ve yoksulluk değerlerine daha açık olduklarını bilerek her düzeyde özgür ifadeye dayalı "üniterliği" birlikleri tercih edecektim. Her zaman olduğu gibi, zoraki birlik kadar zoraki ayrılıkçılığa da düşmeyecek ölçüde anlamlı duruşumu sürdürecektim.

İmralı savunmalarımın özü budur. Umarım değeri her geçen gün daha iyi anlaşılıyor. Eğer Türkiye üzerinde lanetli bir kör talihin ürünü olan gerçek terörü biraz durdurabiliysek ve acımasız rant sömürücülüğünün çıkarlarını yavaşlattıysak, siyasi mücadelenin demokratik yolunun daha anlamlı olmak kadar geçerli olduğunu ortaya koyduysak ve barış istemeyen güçlere karşı meşru bir silahlı savunmanın nasıl olması gerektiğine bir katkıda bulduysak, herhalde gerçeğin, adaletin ve özlu duyguları olanların değer vereceği en tarihi tavrın sahibi olmuşuz demektir.

Roma'da ise klasik kölecilik arenasıyla modern kapitalizmin ince hesapları hiçbir moral ve hukuk değerini tanımayacak, inanılmaz bir psikolojik terörle beni büyük bir onur savaşına zorlayacak ve gerekeni yapmak durumunda kalacaktım.

Athena ise, en değme fahişeliğin bile cesaret ve akıl edemeyeceği, dost adı verilen inancı en alçakça bir biçimde kullanarak, beni Kenya başkentine, yamyamlar diyarına paketleyecekti.

20. yüzyıl uygarlığının en sinsi, en işkenceci, en duygusuz ve çıkar mantığından başka hiçbir insani değere yer vermeyen yüzü, her geçen dakika suretini daha da netleştirecek ve ben donaka-

OLACAKSA ÖZGÜR BİR YAŞAM

bütün insanlığın günahlarını
taşırken omuzların ve zihninin
nasıl dayanıyor o yürek
şu an düşünüyor musun
şu an hissediyor musun yüzyılların ağırlığını
ne yapmaktasın acaba
ne düşünmekte
yüreğinde sevinçlerin gözlerinde sevgi mi
öfke mi yaşamakta sabahların
tüm anların
uzun kara saçlı gecenin koynunda
yalnız mısın yoksa
Mani İsa Zerdeşt ile mi konuşmaktasın
hangi asırların sohbetindedin
ve hangi ırmağa emanet ettin duygularını
ki taşısın yüzyılımıza
hangi doğu kentinde dolaşmaktasın
Palmira mı
Babil mi
Kudüs mü
yoksa doğu semalarında
bütün zamanlarda sürececek bir yolculukta mısın
her yeri görmektesin
duvarların hakimiyetini yıkan yüreğinle

gökyüzünü mü seyretmektesin yalnız o odada
binlerce insan sesini yırtmakta odanın sessizliği
bir güvercinle mi bir şahinle mi göndereceksin
bir çiçekle mi yoksa bir kılıçla mı olacak armağanın
ya da bir gül mü
sevgi kokan umutların kaygıların tutkuların
ve hayallerin
büyüdükçe her an yazıyor musun

geçmişle yaşayıp geleceği yaratan
bugün insanı için kuskün harfler
bugünün insanı için dökülüyor sayfalara
ve sen geleceğin sonsuz sayfalarında olacağın için
acı mı çekmekte
yüreğinin yükü altında acılarını büyüten
yoksa
ruhları çarmıha gerilmiş insanlığın çığı mıdır
uçurumun kenarında kanatlanmış Zilandır
hayallerini süsleyen biliyorum
yalnızlığın zincirlerini kıran özgürlük ve sevgindir
büyüdükçe yaklaşırdı özlemleri
olacaksa özgür bir yaşam
olmayacaksa
onurlu bir ölüm şairinden
şimdi özgürlük
yazdığın romanda kutsal
evrene çizdiğin resimde yücedin

Silav Zinarin

Yıl 1985... Diyarbakır Cezaevi...

HAMZA YAVUZ (VASFİ)**KALBİM MUTLULUĞUN ADRESİ**

Acı bir çiğ gibi içimde...
 Büyürken işledim umudu tığla
 Geceyi bir ben boyadım sevince
 Ak bulutlarımı yürüttüğüm mavi göklerinde
 Sabahla açtı yapraklarını düş çiçekleri
 Yanımın göz alıcı

İçinde sefkat çiçekleri yeşeren
 Erine bir kalbi taşımali insan
 Dünyada ne kadar güzel
 ne kadar yeni
 ve ne kadar doğru şeyler varsa
 bulmalı, işlemeli o kalbe

Yırtsam alacakaranlıkları
 Pak yürekli bir aydınlıkla yırtsam
 Sevinç gözlü acılarla silsem
 Öpsem, öpsem şipşirin gözlerinden çocukların
 Etraflarında bahçesi güllerin
 Ve bağlasam minicik ellerini birbirine çocukların
 Şarkıların durağı onların dudakları...

Hamza YAVUZ
 15 Mart 1985

Şahadetinin 5. yıldönümünde seni sevgiyle anarken,
 şahsında tüm şehitlerin önünde saygıyla eğiliyoruz.

Halaoglun Ramocan

Şerafettin MADAK

Tarih insanı yarattı. İnsan tarihi yaptı. Evren insanı yarattı ve sonra insanın kendisi, evren olmaya başladı.

Evren, sürekli kendini ve sonsuzluğunu arama hareketidir.

İnsan evrenin kendisidir. İnsansız evren yalnızdır. İnsan evrenin kendisi olduğuna göre, o da her zaman kendini kavrama faaliyetidir. İnsan kendini kavradıktan sonra nasıl ki evren bir gün patlayacaksa ve yeni bir sonsuzluğa doğru dönüşecekse insan da kendini yeni bir evreye götürür ve bunu da kendi elleriyle düğüm düğüm öreerek yapar.

Bizde kendilerini düğüm düğüm örenler, bazı durumlarda farkında olmadan kendi ideallerine ve bir halkın geleceğine de çözülmeyen düğümler attılar.

Onlar kendilerini ördükçe yükleri ağırlaştı ve kendi safsatalarının altında boğulup evrenin ruhu içinde, hiç doğmamış gibi eridiler. İsimleri, satırların arasında yazılmayacak kadar küçüktür.

Hücreler özgürlük yaratıcısına engel olmadılar

Bazıları ise gerçeğin ruhunu arayan birer bilgin gibi sessizce özgürleştiler.

Hücreler özgürlük yaratıcısına engel olmadılar. **Yaratıcılık özgürlüktür ve özgürlük hiçbir engele takılmayacak kadar hünerlidir.** Hünerin de, özgürlüğün de yaratıcısı birdir. Bütün işaretler, şimdi ruhumuzun kilitlendiği İmralı'da diriliyor.

Bedenlerini ateşleyenler, gerçeğin ruhunu yakalayan ve gerçek içinde bedenini benzinleyen halkın şimdiye son düğümü oldular. Toprağın kokusunu içenler, vatan denilen o tuhaf varlığın ağırlığını sırtında taşıyanlar, kendilerini bütün nesnelere so-

ylatıp gerçeğe katkı edenler, bizim özlemlerimize, tenha mevsimlere ve adadığımız gözyaşlarımıza aldırmadan bedenlerini benzinleyip bizlerden saklanırcasına evrenin ruhuna karıştılar.

Evrenin ruhu, bütün varlıkların ruhudur. **Ateş, bütün varlıkların arasında özü en yalın olan ve evrenin gerçek değişimci dilidir.** Dil, gerçek olan ve olmayan, açık olan ve olmayan her şeyin itirafıdır. İtiraf, dilin ucundan sıyrılan ve bir daha geri dönemeyen sesin kendisidir.

Ateş, asıl olarak evrenin en değişimci ruhudur

Ateş, yok etmenin ve yok olmanın en direk aracıdır. Yanmak ve yine yanmak, sonra hiçbir şey olmak ve hiçbir şeyden yeniden birleşerek artık her şey olmak, ateşe özgüdür. Kürt ulusunun ateş sevgisi, bundan olsa gerek. Bin yıllardır yanmak, yanmayla birlikte yok olmak ve yok olmaktan sonra tekrar dirilmek bunun ifadesidir.

Alev, ateşin ıslak dilidir. Ateşin sesi ise aslında bizim tutuculuğumuza karşı evrenin hüznü bir ağlayışdır. Ancak ne ateş ne de evren, bizim tutuculuğumuz dinleyecek değil.

Onlar, her zaman değişimin kendisi olduklarından yanıp yanıp yok olmak, yanıp yanıp başkalaşıma uğramak, yanıp yanıp tekrar biz olmak için yanmaya devam edecekler.

Bizler, ateşin ve evrenin yansımalarıyız. Evren bizden önce de vardı ama çıplak ve o utangaç bir mevsim tenhalığında yalnızdı.

Ateş bizden önce de vardı ama o fi mağarasının uzun ovalarında sadece kendini yakıyordu. Şimdi evren vardır ve o sonsuz yalnızlığının ötesinde bizim içimizdedir. Şimdi ateş vardır ve artık kendini, sonra evrenin ruhunu değil, bizi yakıyor.

Biz, evrenin ruhu içinde hüznü tutmuş sonsuz bir atmosfer gibi yanıyoruz. Sırtımıza kazınmış bütün zamanların utancını, ancak göğüs kafesimizi yalayan gerçekliğin, evrenin ve acının dili olan alevlerin sesi kaldırabiliyor.

Yanmadıkça, avuçlarımıza okunmuş sihirbaz dualar, sadece bizim alınımızda bir yazgı olarak duruyor. Ve bizler, evrenin ruhu aşkına durmadan kendimizi yakmaya devam ediyoruz.

Hayat, her gün kendini bizim içimizde yakıyor

Biz, hayatın yanan külleri oluyoruz. Küllerden yeniden hayat olmak, geleceğin muştusu oluyor. Bu muştı ki, her an göğüslerimizin dehlizlerinde, bizden bir asır uzaklıkta ve yanı başımızda, kırılmış kurgularımızın gölgesinde bedenini benzinleyip kendini yakıyor. Kendini yakan her gerçekliğin ardından bizler, bir avuç gözyaşlarımızı hediye ediyoruz. Ve bizler, hediye sunmanın tadına varılmaz utancı içinde sırtımızı bir kez daha yağmurlara dayıyoruz.

Yağmurlar yağıp yağıp biterken, neden bir türlü ıslanamadığımızı anlayamıyoruz.

Oysa **gerçekler ıslaktır. Bizler de belki ıslanmak için hep gerçeklerden kaçtık.** Ve kaçtıkça da bir avuç gözyaşı hediye ettiğimiz çocuklar, utancımızla beraber kendilerini benzinleyip evrenin ruhuna katıldılar. Asırlar önce de bizden tabur tabur canlar, ruhlarını benzinleyip zulmün inadına kendilerini kurşunların ateşine bırakmışlardı. Şimdi her an, yine hayat önünde dirhem dirhem kendimizi benzinleyip hükümsüzlüğün içinde güçsüzlüğümüze hükümdar oluyoruz.

Ve ne yazık ki, alevlerin sesi içinde bütün varlığımız erim erim yanarken, bizler sadece yine duyarsızlığımızdan bir avuç gözyaşını kopartıp hediye ediyoruz. Yarın belki bu da kalmayacak. Oysa yanan biziz. **Yanan her can, bizden biridir.** Bir görseydiniz, esmer tenlerinde açılan gamzelerini. Kocaman bir dünyayı avuçlarına sığdırmış ve genç ömrünü henüz tanımadan körpe bedenleri, alevler içinde kül oldu. Daha çocukken bedenimiz üzerinde kamçılar oynar, kıyam içinde aldırışsız bir direniş nefesi gibi oluruz. Anlatılmaz hiçbir zaman, ruhsal derinliğimizde yaşadıklarımızı. Hepimiz, onların birer kobaylarıyız. Bu suskunluğun dili ile gördüğümüz işkenceleri anlatırız.

Bir karış zindan kalır, paylaşabildiğimiz derimin altında. Büyüyen sadece bedenimiz değil, ruhumuz ve beynimiz de çarmıhlınır. **Ve özgürlük olmadan kavranmayacak kadar büyür içimizdeki azap.** Gelir geçer peygamberce sözler, işlemez yosunlanmış yüreğimize. **“Biz sömürgeyiz”** demişti ilk söz ve ikincisinde hani, **“ben insanım”** demişti ömrümüzün ilk melodisi. Ve insanlaştıkça bizler, aramızdan da birer birer ayrıldılar bazıları, dökülüp tökezlendiler. Bazılarımız ise **Sema** olup evrenin ruhunu aramaya devam ettiler.

Evren, sonsuz bir işaretler yumağıdır. Artık işaretler sadece kuzeyden, doğudan, güneyden ya da batıdan değil, adadan, hücrelerden yükseliyor.

Ve içimizdeki her işaret, bir tutam evrenin dili olup bedenimize işleniyor. İşlensin işaretler, kanatlanır insan içi, özgürlük denilen o tuhaf varlık yakınlaştığında.

Ya vurun bizi, ya özgürlüğümüzü verin.

İnsanın hakkı için, artık yanmak istemiyoruz!...

Madem Öyle -1-

Xweşmer AMED

“Spirez’e gitmiştik artık ve sabah erkenden tepeciler operasyonu bildirdiler. Bu sefer çok farklıydı. Baktığımız tüm sırtlarda askerler ve korucular vardı. Daha önce hiç kullanmadığımız bir noktada olduğumuz için düşman bizi farketmemişti. Her yanımız düşman... Nasıl da güzel söylemiş şair, “dört yanım puşt zulası” diye. Arkadaşım bu kadar da olmaz ki! Her gün operasyon. Bu sefer vurmak gerekliydi.”

Şimdi Başkale’deyiz ve her gün operasyon var. Bahar aylarında yaylalarda savaşmak bir hayli zor oluyordu. Tek bir ağaç desen yok, sarp kayalıklar desen o da yok. Var yok guni ve çıplak sırtlar...

Düşman gündüzlerin uzunluğunu da hesaba katarak operasyon üzerine operasyon düzenliyordu. Öyle ki, bazen bir operasyona takılmamak için bir noktayı terkederken, diğer noktada başka bir operasyona takılıyorduk. Düşman dedik bağrımıza bastık. Ee böyle de olmaz ki! Sabaha doğru Spirez’de bir nok-

taya ulaşmıştık. Telsizden bir operasyonun olacağını farketmiştik. Gerçi farketmemiz bu gerçekliği değiştirmiyordu. Alışık olduğumuz için genelde tedbirliydik ama uzun gündüzlerde çatışma her zaman tehlikeli idi. Tepecileri hemen sağımızdaki zirveye gönderdikten sonra Eşref arkadaş bana dönerek sordu:

- **Yakın mı?**

- *Evet, yakın gözüküyor.*

- **Kaç noktadan olabilir?**

- *Bilmiyorum. Sadece bir kolu duyabiliyorum.*

Arkadaşlar hemen uyuma hazırlıkları yapmaya başladı. Eş-

ref fazla dağınık olunmamasını emretti. Yapı alışık olduğu için hazır duruma gelmeleri beş dakika bile sürmüyordu.

Eşref’le oturup telsizi dinlemeye devam ettik. Sırtımızdan çantalarımızı bile çıkarmamıştık. Tepede Welat arkadaş vardı ve çok duyarlıydı. Gevrekli olan Welat arkadaş, hep güler yüzlüydü. Saçındaki beyazlık, ona ayrı bir olgunluk veriyordu. Beyaz saç dediğim, onun yaşıyla bağlantılı bir beyazlık değildi. Yaşlarımız aynıydı. Sakin ve cesaretli... Bu iki olgu birbiriyle çok bağlantılı aslında. En zor durumlarda bile sa-

kin düşünebiliyorsanız, cesaretlisiniz demektir. Bazen korku insanı bir anda bin bir karar içinde bırakır. Sakin düşünemezseniz bu durum ya kararsızlığa neden olur (ki bu savaşta ölümdür) ya da olmaması gereken bir karar aldırır. Dedim ya, çantalarımızı bile çıkarmamıştık Eşref'le. Aniden Welat'ın sesi duyuldu telsizden.

- **Kandil! Kandil!**

- *Dinliyorum.*

- **Heval çok yakınınızdalar.**

Eşref ayağa kalkarak

- *Tam neredeler?* diye sordu.

- **Taşlı sırttalar.**

Aman allahım!

Taşlı sırt hemen üzerimizde... Eşref silahın mekanizmasını çekti ve arkadaşlara hemen hazırlanmalarını söyledi. Arkadaşlar hemen hazırlanıp yola çıktı. Konakladığımız yer küçük bir dereydi ve hemen solumuzda uzanan taşlı bir sırt vardı. Eğer bunlar bu sırtı tutmuşlarsa

çatışma kaçınılmazdı artık. Bir an Eşref'le göz göze geldik. Aynı şeyleri düşündüğümüz kesindi. Bugün çatışma bizi zorlayacaktı. Hemen taşlı sırta doğru yöneldim. Eşref iki arkadaşa beni takip etmelerini emretti. Bir yandan da telsizi dinliyordum. Eşref, Welat'a hangi sırtın olduğunu sordu.

◀ **Welat hangi taşlı sırt bu? Solumuzdaki mi karşıımızdaki mi?**

Cevap biraz rahatlatmıştı.

- *Karşıımızdaki sırt heval.*

'Rahatladık' dedik ama tam anlamıyla değil. Rahatlık şuydu:

Önümüzdeki yarım saat çatışma yoktu sadece. Eşref hemen geri dönüp çekilmemi emretti. Görüntü vermeden belirli mesafelerle çekilmeye başlıyoruz. Çünkü düşmanla aramız 20 dakikalık bir yoldu sonuçta. Neyse ki bir boğazı geçtikten sonra görünmüyorduk artık. Ama nereye gidecektik ki? Derin bir vadiye girip ilerliyoruz. Gittiğimiz yerde bizi ne bekliyor, hiç bilmiyorduk. Çekilirken Eşref durmamızı söyledi.

- **Bir anı fotoğrafı çekmenin tam zamanı. İleride bakıp nasıl korktuğumuzu hatırlarsınız.**

Eşref bir çeşmenin önünde duruyordu. Çeşmeden gelen su o kadar berraktı ki anlatamam. Çeşmeden gelen suyun ortasında çiçekler öyle güzel duruyorlardı ki, sanki fotoğraf çekmek için özel biçim verilmiş gibiydiler. Şimdi halimize üzülsük mi gülsük mi? Cevap b şıkkı; gülüyorduk. Fotoğraf çektikten sonra yola devam ettik.

Normal koşullarda hiç önemsemediğiniz bir söz, savaşta tüm yorgunluğunuzu atma vesilesidir. Bu bir yetenek sorunudur. En zor-

lu durumda espri yapmak... Güllüşe gülüşe bir noktaya geldik. Tepecilerimizi çıkarttık ve dinlenmeye geçtik. Saat 10 olduktan sonra mutfakçıların çıkıp ekmek yapmalarını söyledim. Durum sakin görünüyordu. Yani midemizi düşünebilirdik artık. Atın eğerini de indirmiştik. Ee ne de olsa o da dinlenmeyi hak etmişti. Herkes uyuma vaziyeti almıştı bile. Mutfakçılar arkadaşların getirdiği gunilerle ateş yakmışlardı. Hamur tam kıvamına gelmişti artık. Yemek için yağ tenekesinden sacın üzerinde kızarması yeterliydi. Aniden tepecilerin üst üste Eşref'e çağrılarını, yerimden fırlama sebepleri oldu. Tepede panikçi Azat vardı. Doğal olarak panik yarattı. Gerçi panik yaratmak onun göreviydi.

Hemen ne olduğunu sordum.

- **Asker ve korucular bize doğru geliyorlar.**

- *Çok yakınlar mı?* diye sordum. Cevap hiç iç açıcı değildi.

- **Evet heval, çok yakınlar.**

Mutfakçılar hemen ateşi söndürdüler. Welat hamuru sırtladı, Şerwan diğer malzemeleri. Ya Gever? Evet, Gever'e de atın eğerini sırtlamak kalmıştı. Hemen bir mangayla üzerimizdeki sırta doğru hızla yola çıktık. Bir yandan da muharebeyi dinliyorum. Eşref soruyor:

- *Azat iyi bak, mesafe ne kadar?*

- **Heval 300 metre...**

Aman tanrım bu sefer girişeceğimiz herhalde.

Eşref tepecilere beklemelelerini, çok yakın bir mesafede vurmalarını, mesafenin bomba mesafesini aşmamasını emrediyordu. Bomba mesafesi demek, bombayı fırlat-

ma mesafesi oluyor. Yani 50 metrenin altında bir mesafe olması gerekiyor. Neden mi? Yakın vurma gerilla için her zaman için sonuç alıcıdır.

Düşmanı vurma, cephaneyi yerinde kullanma, düşmanın sayı, teknik ve teçhizat üstünlüğünü boşa çıkartmak için bu yakın vuruş gerekli. Düşmanla iç içe olmak, onun tüm tekniğini engeller. Düşmanın ne sayı sorunu, ne kobra, ne top sorunu yoktur. Ama siz yakından vurursanız bunların hiçbirini rahat kullanamaz. Bir de o kadar yakından darbe alan düşman gücü çöker, ilerleyemez.

Tepeye doğru hızla yürürken kendi kendime düşünüyordum. Anam beni bir at olarak doğurseydi, her hafta yeni nal takmak zorunda kalırdı herhalde. Tam zirveye çıkmak ihtimalimiz yoktu şu durumda, o yüzden bir aşağı tepeye çıktık. Nihayet tepedeyim ve hemen etrafa bakındım. Gözlerim mi bozuk? Hayır, çünkü az önce görüyorlardı. Peki düşmanı neden göremiyorum. Neyse ki dürbün var. Dürbün de bozuk olmazdı ya. Hemen Azat'a çağrı yaptım ve sordum:

- Azat bu düşmanı göremiyorum. En azından sana 300 metre yakın olan düşmanı.

- Heval kırmızı sırttalar.

Kırmızı sırtı dürbünle zar zor seçebiliyordum.

- Allah belanı versin kuralızsız! Onlar şimdi yola çıksa akşam olmadan sana ulaşamazlar. Havadan desen 300 metre değil, karadan desen hiç değil.

Eşref söze karıştı:

- Tehlike yok mu?

- Tehlike var heval! Azat'ın

tepeci olup düşman görmesinden daha tehlikeli ne olabilir?

Olan Gever'e oldu. O kocaman atın eğerini bir at kadar sırtında taşıdı. Kızıştık ama ne demeli? Tekrardan noktaya indik ve ekmek yapmaya devam ettik. Bugün de çatışmadık, bugün de yemek yedik.

Akşam noktamızı değiştirdik, neyin bizi beklediğini bilmeden. Gittigimiz yerde Botan'dan gelen bir güçle bağlantı kurduk. Bölük komutanı daha önce bu alanda kalmış biriydi. Telsizden zorlandıklarını, bazı ihtiyaçlarının olduğunu söylediler. Yaptığımız en iyi işlerden biri de, tüm ihtiyaçlarımızı alana gelir gelmez karşılamış ve değişik noktalara saklamıştık. Savaş bu, ne zaman ne olacağı belli değil.

Onlara yardım edebileceğimizi söyledik. Tüm ihtiyaçlarını iki ata ve kendimize yükledikten sonra randevu noktasına gittik. Randevu yeri çok gizli bir alandı ve iki tarafta da tepeciler vardı. Arkadaşların psikolojileri iyi de-

ğildi. Tedbir almak her zaman iyidir ama yapıyı da ürkütmemek gerekir.

Ateşlerimizi yaktık, çay içecektik. Bir saat ateş yakma izni vermiştik arkadaşlara. Çünkü gün boyu tepeciler zirvedeydiler ve biz gündüz yolculuk yapmıştık. Yani önümüzdeki iki üç saat düşmanın olması ihtimali yoktu.

İlginç bir manzaraydı. Aramızda 200 metre vardı. Biz ateş yakmışken, yan bölük mağaralara gizleniyordu. Başlarından geçen bir olayı anlattılar. Kendi kendime 'bu kadar tedbirliyseniz nasıl düştünüz o duruma?' diye düşünüyordum.

Bölük yine çok gizli bir noktada gizleniyormuş. O kadar gizli ki gelen düşmanı bile farkedip çekilememişler. Öyle ki, birçoğu bombalarını kendilerinde patlatmaya hazırlanmışlar. Bomba patlatmak cesaret işi ama neden kendini o duruma getiriyorsun ki? Hem durum böyleyken, gücü sürekli düşman gelecek psikolojisine koymanın ne anlamı var ki?

Güzel bir sohbet ortamından sonra ayrıldık ve ihtiyaçları olduğunda yardım edebileceğimizi söyledik. Eee ne de olsa bize “BBB” derler. Yani “*Babaların Babası Bölük...*” Hepsinin yerine biz yük taşıyabilirdik. İşin şakası, aşı reklamından kalma bir sözdü bu. O yüzden kullanıyorduk. Ne diyordu: (*Bana “BB” derler. Yani ‘Babaların Babası...’ Çocukların olması gereken tüm aşuları ben kendime yaptırıyordum.*)

Ayrıldıktan bir hafta sonra Botan taburunun ortak bir eylem yaptıklarını öğrendik. Çok sevinmiştik. Eylemde iki arkadaşın şehadeti bizi çok üzdü ama genel anlamda eylemin iyi olduğunu telsizden öğrendik. O zamana kadar birkaç eylem yapmıştık ama silah kaldırmamıştık. Tepeciler çağrı yapıyorlar.

- **Karadağ! Karadağ!**

- *Dinliyorum.*

- **Eriş bağlantıda. Nerede olduğumuzu soruyorlar?**

- *Eriş’e söyle, görüştüğümüz yerden iki gün uzaktayız.*

Tepeci aktardıktan sonra sonra yeniden çağrı yaptı.

- *Dinliyorum!*

- **Heval aktardım, ama Eriş kızarak, “ya yerinizi doğru dürüst söylersiniz ya da selamlar saygılar” deyip bağlantıyı kesti.**

Allah allah, ne oldu ki? Ben ona ‘*Sevkan karakolunun hemen arkasındayım*’ diyemedim herhalde. Gerçekten de yerimizi tam söylemememiz mi sorun olmuştu? Öyle olmadığını daha sonra ‘*selamlı saygılı*’ bağlantı kesme çoğalınca anlamıştık. Sorun çok açıktı. Eriş, Botan taburuyla eylem yapmış ve bu eylemde silah

kaldırılmıştı. Durum böyle olunca kendisince daha kıdemli olduğu için tüm bilgileri de alabilirdi. Bu bizim için riskli olsa bile... Mantık bu işte; ben yaptım siz yapamadınız! Halbuki birkaç eylemimiz vardı. Bir silah kaldırmıştık ama eylem sayımız daha fazlaydı. Kaldı ki biz bu eylemleri Eriş’le boy ölçüşelim diye yapmadık ki. Sadece ihtiyaçları vardı ve biz de onlara yardım etmiştik. Aslında gücüne gitmişti bu yaklaşım.

Spirez’e gitmiştik artık ve sabah erkenden tepeciler operasyonu bildirdiler. Bu sefer çok farklıydı. Baktığımız tüm sırtlarda askerler ve korucular vardı. Daha önce hiç kullanmadığımız bir noktada olduğumuz için düşman bizi farketmemişti. Her yanımız düşman... Nasıl da güzel söylemiş şair, “*dört yanım puşt zulası*” diye. Arkadaşım bu kadar da olmaz ki! Her gün operasyon. Bu sefer vurmak gerekliydi. Eşref’e döndüm:

- **Çok iyi düşünmüyorum artık. Aklımdan kötü kötü şeyler geçiyor.**

- *Nasıl bir şey bu?*

- **Vurmak mesela...**

- *Ben de öyle düşünüyorum. Ama biraz bekleyelim. En azından öğlene kadar... Çekilmezlerse akşam vurabiliriz.*

Telsizi dinliyorum. Anladığım kadarıyla akşam da bekleyecekler. Eşref’e durumu aktardım. Ama o da ne? Bir kol kuralsızlık yapacak. Telsizden anladığım kadarıyla bu adam yerini bırakacaktı.

- **Heval Eşref! Bir kol kuralsızlık yapacak. Ve sanırsam te-**

pecilerin karşısındaki kol bu.

- *Ne düşünüyorsun?*

- **Küçük bir grupla gündüz saldırmayı...**

- *Kaç arkadaş istiyorsun?*

- **10 arkadaş yeterli...**

Düşündüğümüz gibiydi. Bu kuralsız grup çekilecekti. Hızla yola çıktık. Yolda düşünüyordum. Bir yandan Eriş’in tavrı, bir yandan da düşmanın üst üste operasyonları. Madem öyle...

Sırta ulaştığımızda sadece Şerwan yanımdaydı. Düşmanı görüyorum artık. Aramızda 1 kilometreye yakın bir mesafe var ve bu andan itibaren gizli hareket edilemezdi. Aramızda çıplak bir boğaz vardı. Sayımız dört olmuştu, diğerleri ulaşmamıştı bize.

O da ne? Düşman çekilmeye başladı. Nasıl yapmalıydı acaba? Onlar bizi görmemişti ama ayağa kalkar kalkmaz bizi göreceklerdi. En iyisi biraz daha beklemek ve ondan sonra saldırmaktı. Düşmanın tamamı zirveyi bırakmıştı ve şimdi hepsi yamaçtaydılar. Bundan daha iyi bir saldırı zamanı olamazdı. Neden dersiniz? Yorgun bir günün ardından yüzü karakola dönen asker, hiçbir zaman savaşmayı düşünmez. Onun için tek önemli şey, bir an önce korunaklı karakola ulaşmaktır. Hele hele bu düşman karakola dönme-yi kuralsızlık yapacak kadar düşünüyorsa hiç savaşamaz. Bir avantaj daha vardı ki çok önemli, düşman artık zirvede değil yamaçtaydı. Yani bu kadar kaçmaya açık bir güç, saldırı durumunda yeniden zirveye dönmeyi düşünmez. Onun için tek bir hedef vardır: Canını kurtarmak... Eşref çağrı yaptı:

- Askerler iniyor, vurabilecek misiniz?

- Saldıracağız. Artık dur demenin tam zamanı!

- Yanaşabilecek misiniz?

- Hayır, daha fazla yanaşmıyoruz ama peygamber askerleri gibi saldıracağız.

- Anlamadım.

- Açtıktan onlara doğru koşacağız. İki dakika sonra BKC ve B7 çalışsın. Biliyorum, yetiştiriyor ama önemli değil. Onlar paniklerken biz yanaşmış olacağız.

Sayımız dörttü ve kalkıp düşmana doğru koşmaya başladık. Hiç mermi sıklamamıştık bile. Düşman bizi öyle görünce tümenden aşağı doğru kaçmaya başladılar. BKC ve B7 sesi yankılandı Spirez'de. Daha önce keklikleri böylesine panik içinde kaçarken görmüştüm. 100 metre kalmıştı aramızda ve diz çöküp ateş etmeye başladık. Ortalık ana baba günü... Çantasını atanlar, yere düşenler ve kaçanlar...

Yerimizden kalkıp yine koşmaya başladık. Halbuki sadece biri diz çöküp bize ateş etse, dördümüzü de vurabilir. Gel gelelim ki karakola yetiştirme sevdası, bizi vurma sevdasından daha güçlü...

Korkuyu anlatmıştım. En aptalca kararı aldırır insana. Vurma yerine kaçmayı... Düşman operasyona getirdikleri atı bırakıp kaçmıştı. Atı alıp arkama dönünce, Herekol ve Celal'in arkamdan birini esir aldıklarını gördüm. Yani ben ve Rodi, yerde uzanan korucuyu geçmiş, fark etmemişiz bile. Korucu da korkudan bir mermi bile sıklmadan sadece 'bel-

ki beni görmezler, kurtulurum' diye düşünmüş. Durum böyle olunca Celal ve Herekol korucu ve atı alıp geri döndüler. Kala kala Rodi yanımda kalmıştı. Rodi, Çukurcalı, hafif kumral, seyrekleşmiş saçı ile ilk bakıldığında göze çarpsa da savaşta çok nitelikli idi. Sevincinden konuşuyor mu, bağırıyor mu belli değildi.

- Rodi durumun nasıl?

- Bomba gibi...

- O zaman gösterelim, bakalım kim kabadayıdır?

O an hiçbir şey düşünmüyordum. Yerde cenazeler ve etrafta keklik sürüsü gibi birbirine karışarak kaçan asker ve korucular...

Eşref atışı durdurmuştu artık, çünkü iç içe olduğumuzu biliyordu. Bağırışmalar birbirine karışmıştı artık. Silahını atıp kaç-

maya çalışanlar, çantasını atıp kaçmaya çalışanlar ve cenazelerini bırakıp kaçmaya çalışanlar... 50 kişilik bu güçten hiçbiri savaşmayı düşünmüyordu bile.

Yerdeki cenazeleri geçip saldırmaya devam ediyorduk. Eşref uyarıyordu:

- Dikkatli olun! Sarhoşluğa kapılmayın!

- Tamam, dedim.

Ama kendime ben bile hakim değildim. Çünkü öyle bir durum vardı ki, içinizden 'bu onlara çok iyi bir ders olmalı' diyesiniz geliyor. Halbuki demiştik, düşman diye bağrımıza bastık ama o kadar operasyona çıkmayın diye. Rodi vurduğu her düşman için slogan atıyordu. Bir çocuk gibi şendi şimdi Rodi.

devamı gelecek sayıda...

Bir Şairin Dizelerindeki Sır

Şoreş ŞANKAN

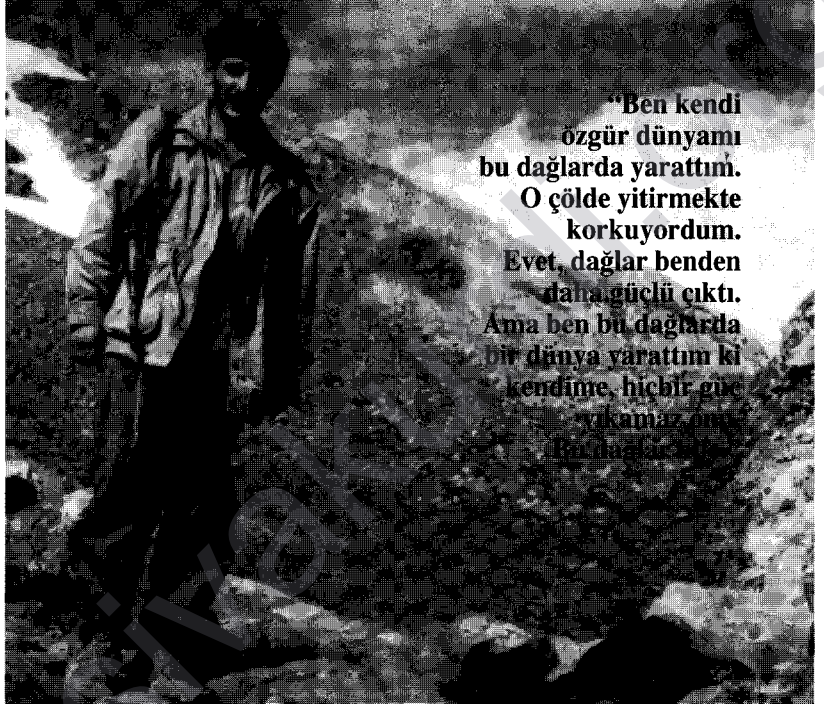
“Kampa vardığımızda, kamp yetkilileri beni hastaneye yatırarak tedaviye aldılar. Tedavi sonuç almaya başlayınca, hastaneden çıkarak gazi arkadaşların kaldığı yere gittim. Yazmak ve okumak tek uğraşım olduğu için, kampta bulunan basını ziyaret etmek ve arkadaşlarla tanışmak istedim. Bir gün basına gittim, arkadaşlarla tanıştıktan sonra sohbet başlamıştık ki, masanın üstünde duran bir şiir dikkatimi çekti. Alıp okuduğumda, şiirin altındaki ismin, benim bulduğum defterdeki isimle aynı olduğunu gördüm.”

Yan yana dizilmiş taşlardan oluşturulan dairenin içinde yanan ateşte, zaman zaman yükselen alevlerin şavkı gerillaların yüzüne vuruyor, ateş sönmeye yüz tuttuğu zaman ise gerillaların yüzleri gizemli bir silüete dönüşüyordu.

Ateşin etrafında oturanlar, Xebat'ın özenle hazırladığı çayı yudumlarırken, Xebat da dinleyeni etkisine alan hüzünlü sesiyle kendi şiirlerinden birini okuyordu.

Bir çocuk yüreği saflığını bağırında taşıyan yoldaş canlısı Vasfi Hoca;

- *Biliyor musunuz yoldaşlar, sanırım dünyanın en bahtiyar insanı benim, böylesine güzel bir coğrafyada, yoldaşarımla bu dağlarda özgürlüğün tadını çıkarıyorum. Karanlık zindanlarda geçirdiğim on yılın ar-*

“Ben kendi özgür dünyamı bu dağlarda yarattım. O çölde yitirmekte korkuyordum. Evet, dağlar benden daha güçlü çıktı. Ama ben bu dağlarda bir dünya yarattım ki kendime, hiçbir güç yakamaz olsun. Bu dağlar...”

dından böylesine eşsiz bir yaşamı yaşıyorum.

Zindanda geçirilen 10 yıl. Gençliğinin 10 yılını elinden alan yosun bağlamış nemli duvarların ve demir parmaklıkların alıp götürdüğü gençliğinin acısını çıkartırcasına, dağların özgür ve kutsal yaşamının her anını dolu dolu yaşamak istediği gülümseyen gözlerinden okunuyordu.

Haydar'ın periyodik olarak ateşe attığı odun parçaları, hem geceyi aydınlatıyor hem de sohbetin giderek derinleşeceğine işaret ediyordu. Bir yandan ateşe odun atarken, bir yandan da Zazaca bir parça mırıldanıyordu.

Derin bir sessizlikten sonra Vasfi Hoca duyulur duyulmaz bir sesle konuşmaya başladı.

- *Derler ki, umut ve hayal yoksulun ekmeğidir. Belki öyledir belki değildir, ama umudun, yaşamın öz-suyu olduğu ve hayalin de o yaşamı süsleyen renkler olduğu bilinen bir gerçektir. Belki de umut ve hayal yoksulun ekmeğidir, belki de yoksulu yaşatan umududur. Kim bilir?*

Sanki kimse yokmuş da yanında, yanan ateşle konuşuyor gibiydi Vasfi Hoca, mırıldanır gibi derinden. Belli belirsiz bir hüzün yansiyordu gözlerinden bulutsuz ay ışığı geceye. Bir süre konuşmadan yanan ateşe bakaldılar sıra dışı bu insanlar. Ateşin şavkı yansiyordu yüzlerinde, geçmişin izlerini taşıyor gibiydiler, gelecekse onlardaydı. Bu kez sessizliği bozan Xebat oldu.

- *Ya gerillalar Hocam? Binlerce*

yardır kendi topraklarında tutsak ve kaçak yaşayan yoksul bir halkın çocukları olan biz gerillalar?

Baktı Vasfi Hoca, ateşin şavkiyla ışıldayan gözlerinin içine Xebat'ın. Daha 18'indeyken ailenin ve düzenin sunduğu yaşamı reddederek, peygamberler diyarı Urfa'dan çıkıp özgürlük dağlarının yolunu tutmuştu Xebat. Bir çocuk yüreği saflığında ve her haliyle insana güven veren bir bakış vardı Xebat'ın gözlerinde. Gülümsedi Vasfi Hoca. Şekersiz çayından bir yudum içerek yine yüzünü ateşe çevirdi. Ateşin derinliklerinde bir şey arıyormuş gibi sessizce baktı bir süre. Yanan ateşin derinliğinde gizemli birisiyle konuşur gibi mırıldanmaya başladı.

- Kendi topraklarında tutsak ve kaçak yaşayanlar. Ananın çocuğundan, çocuğun anasından ayrı düşürülmesi misali. Buluşmalar dağlarda oldu hep, büyük bedeller ödenerek. Bu nedenledir ki, ayrı düşürülsek de yitip gitmedik. Dağlara sığındık, dağlarda buluştuk, hep bir umut vardı içimizde. Dağlar da kucak açtı hep bize, bundandır dağlara sevdalanmamız. Binlerce yıl taşıdık umudumuzu ve sevdamızı. Umut getirdi bu günlere bizi. Dilimiz tutsak, toprağımız tutsak, halkımız tutsak, umudumuz tutsak. Bizi yaşatan umuttur dedim ya, var-sın tutsaklıklar sarsın her şeyimizi. Kıracağız bütün bu tutsaklıklar zincirini, umudun gücü büyük. Ne demişti son yüz yılın sıra dışı halk kahramanı, "Umut zaferden daha değerlidir." Umudu büyötmek gerek, tutsaklık zincirini parçalayıp özgür yarınlar yaratmak için.

Gençlik yıllarını alıp götüröen kararlık zindanlar ve ölüm hücreleri, Vasfi Hoca'nın sağlığından çok şey alıp götürmüştü ama umudunu yok edememişti. Gözlerini ateşin derinliğine dikerek bakakaldı bir süre. Sanki başka dünyalarda dolaşıyordu.

Duygu yüklü sesiyle kendi şiirlerinden okumaya başlayan Xebat, sanki sessizliği kovmak istiyordu:

*"Divanesiyim dostlukların
Bilinmezlik korkusudur*

Her an

Korkutur, ürkütür beni

Beni sen değil ki

Bendeki ben ürpertiyor

Sığınmak istiyorum

Tüm limanlarına gönüllerin

Rotasız bir gemi misali

Ama kapılar hep örtük suratımda"

- Her zaman olduğu gibi yine birileri sohbete çekmese seni, hep öyle sessizce dinleyeceksin, Haydar yoldaş. Bu kadar suskun olmanın nedeni nedir? diye takıldı Xebat.

Ateşin sönmemesi için arada bir ateşe odun atan Haydar;

- Herkesin belleklere kazınan bazı özellikleri vardır. Benim de özelliğim budur sanırım. Dinlemeyi seviyorum. Böylece insanları çok daha

iyi anlıyor ve tanıyabiliyorum. İnsanları anlamadan veya tanımadan kurulan dostlukların zemini sağlam olmuyor çoğu zaman. Bu nedenledir ki, erken başlayan dostluklar, bazen de erken de yıkılabiliyor. İnsanları tanıdıkça kurulan dostluklar, ayrılıklar da olsa hep yaşatılabiliyor. Bundandır suskun olmam.

- Susmak, dinlemek ve yazmak, Haydar'ın özelliği budur demek, diye konuşmaya katıldı Vasfi Hoca. "Yazılarını bir sır gibi saklıyor galiba. Ne yazdığını kimsenin gördüğü yok," diyen Vasfi Hoca devam etti.

- Sır... Her insanın bir gizemli tarafı vardır. Ama gerillada başkadır. Herkesle paylaşmak istemez. Suskunluğu seçmesi ondandır. Bir tek şeye açar yüreğinin gizemini, kalemine. İşte o an kalemi canlanır.

Kalemi ile konuşur, kalemi dinler, kalemine anlatır. Kalemi yazar, gerillanın saf ve katıksız yüreğini. Gerillayla sevinir. Hüzünlenir, duygulanır, ortak olur özlemine. Yani gerillayı en iyi kalemi anlar, kalemi anlatır. Kalemi gerillanın gizemli dünyasıdır.

- Şairler bilge olurlarmış, hocam. Bilgeler gizemli. Bir bilge gibi konuşuyorsun. Ama gizemine de prangalar vurmuşsun, Diye imalı bir gönderme yaptı Haydar.

- Nasıl yani?

- Yani demem o ki belki de bu dağlarda, yıldızlar altında seninle sohbet edeceğimiz son gece olacaktır. Yarın bizden ayrılacaksın. Bir hikayen vardır bilirsin. Gitmeden

önce o hikayenin aslını senden dinlemek istiyoruz.

- Hangi hikaye? Biraz daha açık konuş.

- Kibele, hocam, Kibele!.. Son üç yıldır kendine bir dünya yaratmışsın ki, o dünyada aradığını bulmuş bir ozan gibi dolaşıyorsun. Herkes ten uzak da ve mutlu. Sen ve Kibele.

- Yok öyle bir şey. Arkadaşlar abartıyorlar.

- Her insan kendi duygularına göre yansıtır hocam. Bu nedenle hikayeyi senden dinlemek istiyoruz.

Vasfi Hoca, elindeki çubukla ateşi karıştırmaya başladı. Sanki ateşte bir yüz arar gibi gözlerini ateşin derinliklerine dikti. Kısa bir sessizlikten sonra;

- Yaratmış olduğum dünyamı başkasına açarsam, gizimini kaybettirmez mi yoldaş?

- Ama biz yoldaşız hocam. İsimimiz, sesimiz farklı da olsa sevincimiz ortak. Birlikte aynı şeylere güler, aynı şeylere hüznleniriz. G gerektiğinde ölmü bile birlikte göğüslemeyiz? Var mı ötesi, bizim bizden saklı olmalı mı?

Gülümsedi Vasfi Hoca.

- Düş ile gerçek, yaşananla yaşanmayan, geçmişle bugün, hem soyut hem somut, budur benim gizemli dünyam. Bilmem anlatsam anlayabilecek misiniz? Korkum odur ki beni yanlış anlarsınız birçoğu gibi.

- Seni tanırım Hocam. Yanlış anlayacağımı da sanmıyorum. En azından anlamaya çalışırım. Eğer anlayamazsam da susarım. Ve gene senin gizemin bizde kalır.

- Suskunluk belki de bedenle birlikte birçok şeyin yitip gitmesidir.

- Öyle ise yitmemeli bazı şeyler. Anlam bulmalı, yaşatılmalı.

- Anlaşıldı. Beni bu gece uyutma-

ycaksınız. Yola uykusuz geçen bir gecenin ardından çıkaracaksınız beni. Madem hikayemi dinlemek istiyorsun sen de 'reşoyu' yeniden doldurup ateşin üzerine koy.

Durup tekrar ateşin derinliğinde dalmıştı. Bu arada Haydar, 'reşoya' su doldurup ateşin üzerine koy-

muştu. Vasfi Hoca ateşi 'reşoya' bırakarak, onlara döndü.

- Kibela bir rüyadır, Kibela bir gerçek... Kibele geçmiştir, Kibele gelecek... Kibele topraktır, Kibele aşk... Kibele ulaşılması gereken kutsal gelecek... Beni böyle anlayın.

Herkes susmuş Vasfi Hoca'yı dinliyordu.

- Yıl 1997, mevsimlerden yaz... Zap Vadisi bu mevsimde cehennem sıcaklığını yaşar. Sinsi ve hırçın akan serin Zap suyu bile bu sıcaklığa dayanamaz, buharlaşır. Zap'a geldiği-

mizde operasyon geri çekilmişti, ama Güney işgali sürüyordu. Şikefta Birîndara'da birkaç gün kalmıştık. Burada onlarca yaralı ve savunmasız yoldaşımız vahşice katledilmişti. Etrafı dolaşıyordum. Sanki bir şeyler arıyor gibiydim. Ne aradığımı ben de bilmiyordum. Bütün gün dolaştım durdum arazide, sanki yiten yoldaşlara ait bir şey bulacaktım gibi dolandım durdum. Güneşin dağların ardında kaybolmasına henüz birkaç saat vardı ki, yorgun argın geri dönüp arkadaşların bulunduğu noktaya doğru yola koyuldum. Biraz ilerledikten sonra, yolun biraz yukarısında bulunan dibi oyulmuş bir kaya dikkatimi çekmişti. Ama yorgun olduğum için yürümeye devam ettim. Bir taraftan yürürken, diğer taraftan ise o kayanın yanına gitme yönündeki istemim gittikçe büyüyordu. Sanki bir güç beni o kayalığa doğru çekiyordu. Yorgunluğumu unutmuşum. Geri dönerek hızla kayalığa doğru yürüdüm. Kayanın yanına vardığımda ise dibindeki toprağın kazılmış olduğunu gördüm. Elimle toprağı biraz estişimde naylona sarılmış bir paket ortaya çıktı.

- Paketi aldın mı? Ne vardı pakette? diye sabırsızlıkla sordu Haydar.

- Evet, paketi topraktan çıkarıp bir süre elimde tuttum.

- Ama hocam, pakete bir mayın da bağlı olabilirdi, dedi Xebat.

- Evet, ben de düşündüm ama sanki aradığım o paketmiş gibi bir his belirdi bende. Mayın da olsa paketi çıkaracaktım. Sanki başka bir güç hareketlerime yön veriyordu. Bilemediğim bir güç. Kutsal bir şeyi tutar gibi tutuyordum paketi. Hangi yoldaşa aitti bu, kim bilir. Operasyon sırasında çatışmaya girmeden önce hangi yoldaş bunu buraya saklamıştı. Kimdi o? Neredeydi şimdi? Yaşiyor muydu, yoksa kahpe bir

kurşunla yitip gitmiş miydi?

- Pakette ne vardı Hocam? Bizi meraktan öldürecek misin?

- Dinlemeyi seven yoldaş, ne oldu birden öyle? Bu ne sabırsızlık, anlatıyorum. Su kaynadı. Reşo ilgi bekliyor. Onunla ilgilenen iyi olur.

Haydar çayı demlerken, Vasfi Hoca anlatmaya devam ediyordu.

- Paket elimde öylece kala kaldım. Açmadım. Açmayı nedense hak görmüyordum. Bu paket bir yoldaşa aitti ve ben ondan habersiz oradan çıkarmıştım. Belki bir gün çıkagelir de, ya sakladığını görmez ise. Bir anda bu duyguları yaşarken, öte yandan paketin içinde ne olduğunu merak ediyordum.

- Amma da sabırlıymışsın be hocam, dedi Xabat.

- Hiç de sabırlı olduğum söylenemezdi. Bir ikilem içindeydim. Açıp açmayacağıma dair. Paketi açtığımda içinden iki defter çıktı. Defterler yazılarla doluydu. Birinde anılar, birinde ise şiirler vardı. Şiirlerden birinin altına baktığımda bir bayan yoldaşa ait olduğunu gördüm. Paket elimde noktaya doğru yürümeye başladım. Nuktada bir köşeye çekilerek şiirleri okuduktan sonra paketi tekrar kapatıp çantama koydum. Kimdi bu şiirlerin sahibi, nerelerdeydi şimdi? Bunları düşünerek yıldızlar altında uykuya dalmıştım. Gece gördüğüm çok karmaşık bir rüyanın etkisiyle uyandım. Rüyamda bir kadının gülümseyerek bana baktığını anımsıyorum. Ellerini bana doğru uzattığında, bulduğum paketin aynıının onun elinde de olduğunu gördüm. Ona doğru yaklaşmak istedim ama geri dönerek uzaklaşmaya başladı. "Dur bekle!" diye bağırdım ve o esnada arkadaşlar beni uyandırdı.

Vasfi Hoca sanki zamanda yitip gitmişti, binlerce yıl öncesine. Eski

çağ sevdalıları gibi mağrur, mutlu ve erişilmez görünüyordu. Yanındakiler susmuş, Vasfi Hoca'yı gittiği o gizemli dünyasından çekip getirmeye kıyamıyorlardı. Mutlu ve mağrur gülümsemesinin büyüünün bozulacağından korkuyordular.

- Hocam bir çay daha ister misin? dedi Xabat.

- İçelim. Hava da serinleşmeye başlıyor yavaş yavaş.

Pet şişelerin dibi kesilerek yapılan bardaklara çayı dolduran Xabat;

- Rüyamda gördüğün tanıdık biri miydi?

- Bilemiyorum, dedi Vasfi Hoca. Bana bir tanıdıkım gibi geldi ve nedense onu kaybedeceğimden korktum ve gitme diye çağırdım. Nedenini ben de bilmiyorum.

- Peki arkadaşlar seni uyandırdığında ne diye bağırdığını sordular mı?

- Evet, sordular. 'Hiçbir şey yok'

dedim ve arkadaşlar tekrar uyudular. Sabaha kadar artık hiç uyumadım ve yıldızları seyre durdum. Yıldızlar ve tanrıçalar. Tanrıçalar neden yıldızlardan isim almışlardı acaba? O an yıldızlar bana çok gizemli görünmeye başladı. Yıldızlar şu an başımın üstünde duruyorlardı ve benim kadar gerçek idiler. Ya tanrıçalar? Sadece bir efsane miydiler? Yoksa yıldızlar kadar gerçek miydiler, onlar da? Düş ve gerçek iç içe. Rüyalar belki gerçek değildi ama rüyayı gören gerçeğin ta kendisi değil miydi? Öyleyse efsaneleri yaratanlar insanlar ise o zaman efsaneler de gerçek olmalı. Çünkü insan kendi efsanesini kendi yaşar ve yaratır. Düşüncelerinde olsa bile.

Bir efsaneyi yaşıyordu Vasfi Hoca sanki. Yaşadığı çağda hakim güçler tarafından öldürülen bir efsanenin yeniden canlanmasını istiyor gibiydi. Bu çağın tüm çürümüşlüğüne silercesine istiyordu, yeniden dirilmesini. Bir ütopya sarmıştı Vasfi Hoca'nın düşüncelerini. Binlerce yıl önce tanrıların yok ettiği o ütopyayı yeniden canlandırıyor. Düşünceleri ile özgür bir dünyadaydı.

- Paketi ne yaptın hocam? diye sordu Haydar.

- Anlatayım. Daha önce bir operasyon sırasında yaralanmıştım. Karşımdaki asker şarjöründe ki tüm mermileri üstüme doğru göndermişti. Düşman beni ölü diye bırakıp gitmişti. Operasyon sonrası araziye arayan arkadaşlar beni bulduklarında, baygın durumdaymışım. Beni Zap hastanesine getirdiklerinde, "yaşama ihtimali çok az" diyen doktor, yine de beni ameliyata alarak Hipokrat amcaya bağlılığın gereğini yerine getirmişti. Bağırsaklarımı dı-

Zap'ta ameliyat edildikten sonra Ninova'ya giderken.

şarıya çıkarıp önce çürüyen yanlarını kesip attılar. Sonra bir temiz yıkadıktan sonra bir torbaya koyar gibi yerine koydular. Ve bir terzi ustalığıyla karnımı dikmeye başladılar. Birkaç gün sonra komadan çıktıktan sonra yavaş yavaş kendime geldim. Doktorun, yoldaşların ve dağların yakın ilgisi, beni yeniden yaşama döndürmüştü. Yaşama döndürmüştü ya, bedenimin de dağ koşullarına fazla direnemeyeceğini de biliyordu doktor. Ve bundan dolayı beni Ninova kampına tedavi amacıyla gönderme kararı verdi. Birkaç gün sonra Zap'tan Gare'ye giden bir grupla beraber ben de yola çıktım.

- Ama o kadar yolu nasıl yürüydün, o Azrail'le karşılaşmış haline? diye takıldı Xebat.

- Azrail yanımda dolaşıyordu ama fazla sokulmaya da cesaret edemiyordu. Bir katırın sırtında yol almaya başladık. Katır sırtındaki yolculuk, ölümden de beter oldu benim için. Yaralandığımda bu kadar acı çekmemiştim. Grup önden gidiyordu. Ben ve yanımdaki dört arkadaş ise arkalarından onları takip ediyorduk. Bergarê'ye vardığımızda şafak sökmek üzereydi. Bergarê'ye varmadan önce cihazla bağlantı kurulmuştu. Arkadaşların yanına vardığı-

mızda, güneş başını dağların ardından uzatarak günün ilk ışıklarını üstümüze göndermeye başlamıştı. Noktaya vardığımızda, arkadaşların sıcak ilgisiyle karşılaştık. İhtiyaçlarımızı karşıladıktan sonra kendi rutin çalışmalarına devam ettiler. Kahvaltıdan sonra bize de dinlenmek için uygun bir gösterdiler. Çünkü öğleden sonra tekrar yola koyulacaktık ve Garê dağına aşacaktık. Garê dağı, Güney Kürdistan'ın en görkemli ve kolay kolay her yerinden geçit vermeyen dağlarından biridir. Bir ucundan diğer ucuna kadar uzanan Garê'yi aşmak oldukça zordur. Garê, geçmek isteyen yolcularına sadece üç yerinden izin verir. Tabi gerillaların zamanla keşfettiği birkaç gizli geçidi saymazsak. Bu geçitlere "deri", yani kapı isimi verilir. Garê, ismini de zaten buradan almaktadır. Bu gizli geçitleri vaktiyle Garê çevresinde yaşayan köylüler bile bilmezmiş. Garê dağının batı ucunda ve en zirvesinde bulutlar arasında duran Kasır, Garê'ye gizemli bir hava veriyordu. Zap'ta bakıldığında, eski zaman şatoları gibi görünüyordu Kasır. Türk uçaklarının defalarca bombalamasına rağmen, inadına ayakta durmaya direniyordu. Bazı yerleri hasar görmesine rağmen hala görkemliliğini koruyordu.

- Garê'yi, yıllardır mesken eyledik, dedi duyulur duyulmaz bir sesle Xebat. Kendime mesken eyledim. Her kayanın dibine ve herkese yol vermeyen gizli geçitlerini biliyim. Bir ana gibi kucak açtı bize Garê. Kayalıklarında ve kuytuluklarında hep bizi koruyup gizledi.

- Hocam hikayeye dönelim. Defterler ne oldu? diye sordu Xebat.

- Anlatıyorum işte. Akşama doğru ben tekrar katırın üstündeydim ve yola devam ettik. Kurye ve diğer arkadaşlar da yaya Garê'nin doruğundaki kapıya ulaştığımızda, güneş batmak üzereydi. "Arkadaşlar, biraz daha hızlı gidersek, karanlık olmadan Kani Botki'de bir çay molası verebiliriz" dedi grup sorumlusu. Çay molasını duyan arkadaşlar tüm yorgunluklarını unutarak hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Kani Botki'ye vardığımızda karanlık çökmek üzereydi. Garê'nin zirvesindeki tek çeşmeydi ve buz gibi bir suyu vardı. Bir saatlik çay molasından sonra, Ergenê'ye doğru yola koyulduk. Bundan sonraki yolculuğumuz hep inişti. Ergenê bir Asuri köyü olup, Garê dağının Mahmur'a bakan eteğinde kurulmuştu. Köy ve yakınında bulunan kilise, Irak askerleri tarafından yakılıp yıkılmıştı. Asuriler de Kürtler gibi zulümlerden ve katliamlardan korunmak için hep dağların eteklerini ve dağların yüksek zirvelerini mesken tutmuşlardı. Karargaha vardığımızda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Sabah kahvaltısından sonra Ekrem arkadaş gelip bizi görerek, karargahta birkaç gün dinlendikten sonra Ninova kampına gitmenin daha iyi olacağını söyledi. Birkaç gün dinlendikten sonra karargahtan yola çıkarak, Ninova kampına doğru yola çıktık. İki gece daha yürüdüktan sonra kampa vardık. Ninova yakınlarında bulunan kamp, ismini çevredeki tek ağaç olan Nehdarê'den almıştı. Nehda-

rê, dokuz ağacın tek gövdede yaşam bulmasından ismini alır. Dokuz ağaçtan birini, yöredeki bir köylü kestiği için sekiz ağaç kalmış ama ismi değişmemiştir. Ağaçtan birinin kesildiğini gören Iraklı bir subay, ağacı kesen köylüyü getirerek tek kolunu kesip cezalandırmış. O günden sonra kimse o ağaçlardan bir parça dahi kesmeye cesaret edememiştir. Kampa vardığımızda, kamp yetkilileri beni hastaneye yatırarak tedaviye aldılar. Tedavi sonuç almaya başlayınca, hastaneden çıkarak gazi arkadaşların kaldığı yere gittim. Yazmak ve okumak tek uğraşım olduğu için, kampta bulunan basını ziyaret etmek ve arkadaşlarla tanışmak istedim. Bir gün basına gittim, arkadaşlarla tanıştıktan sonra sohbet başlamıştık ki, masanın üstünde duran bir şiir dikkatimi çekti. Alıp okuduğumda, şiirin altındaki ismin, benim bulduğum defterdeki isimle aynı olduğunu gördüm.

- Defterin sahibi orada mıydı?, diye sordu Haydar.

- Henüz bilmiyordum.

- Şiirin sahibi kim diye sormadın mı?

- Sordum elbette. Kampta olduğunu ama şu anda hazır olmadığını söylediler.

- Defterler yanında mıydı?

- Hayır çantamdaydı.

- Oradakilere, bir şiir defterinin sende olduğunu ve masada duran şiirin sahibine ait olduğunu söylemediniz mi?

- Hayır söylemedim. Sahibine söylemeyi daha uygun buldum. Bir gün sonra tekrar basına gittiğimde, daktilo kullanan arkadaşı gördüğümde çok heyecanlandım.

- Niye, ne oldu ki seni o kadar heyecanlandıracak?

- Ayakta duran arkadaş, o gece rüyamda gördüğüm kadına ne kadar çok benziyordu. Daha önce hiç karşılaşmadığım halde onu rüyamda görmüştüm.

- Aman hocam, hayal gücün bayağı gelişmiş.

- Ateist bir gerilla ve bir tanrıça düşü. Senin gibi birinin ağzından bunları duymak ne kadar hoş.

- Evet, insan isterse düşüncelerinde bir dünyayı yıkar ve yeni bir dünya yaratır.

Saat oldukça ilerlemişti. Ay Ergenê tepesindeki kilisenin üstünden, ışıklarını ateşin etrafında oturanlara gönderiyordu. Ay ışığında Ergenê kilisesi gizemli bir havaya bürünmüştü.

Asurilerden sonra şimdi de Kürt özgürlük savaşçılarına kapısını açmıştı Ergenê. Bir tarafında Kürt kadın özgürlük savaşçıların kampı, diğer tarafta ise Vasfi Hoca ve Garê hastanesi... Ergenê, bir ana şefkatiyle kucak açmıştı onlara.

- Biz hikayemize dönelim Hocam, O'nu gördüğünde nasıl bir duygu yaşadın?

- O karşımda duruyordu. Sanki yitirdiğim bir şeyi yeniden bulmuş gibiydim. "Merhaba heval hoş geldin" diyerek, sandalyeye oturmama işaret etti. Ne yazdığını sorduğumda, kendi yazdığı şiirlerini kitapçık haline getireceğini söyledi. Ama asıl değerli şiirlerinin Zap'ta bir kayanın dibinde saklı kaldığını söyleyince, yanımda götürdüğüm paketi ona vererek "bu mıydı sakladığınız?" diye sordum. Paketi elimde görünce bu kez heyecanlanma sırası ona geçmişti. Paketi açıp defterlere baktı ve çok sevindiğini belirterek teşekkür etti. Onunla tanışmam böyle başladı. O günden sonra arada bir uğrar bir çayını içer ve şiir sohbeti ederdik.

- Bir söylence gibi sanki hocam, dedi Xebat.

Bir süre sessiz kaldı Vasfi Hoca, sonra Xebat'a dönerek gülümsedi.

- Basını sık sık ziyaret etmem arkadaşların dikkatini çekmiş olacak ki, yönetime çağırarak çevrede yan-

lış izlenimler bıraktığımı söylediler. Bunun üzerine bir daha basına gitmedim. Ondan sonraki gün yönetime giderek, artık iyileştığimi ve dağlara geri dönmek istediğimi belirttim. Birkaç gün sonra istemin kabul edildiği söylendi ve Garê'ye giden grupla yeniden dağların yolunu tuttum.

- Ama hocam, bir yaralı için dağ koşulları oldukça çetin. Sen ise daha henüz iyileşmemişsin. Sen neden böyle bir istekte bulundun ki?

- Ben kendi özgür dünyamı bu dağlarda yarattım. O çölde yitirmekte korkuyordum. Ve bu nedenle dağları seçtim.

- Ve yeniden dağlara geldin. Tam bir yıldır dağların vahşi yasalarına ayak uydurmaya çalıştın. Ama dağlar çok daha güçlü, dedi Haydar.

- Evet, dağlar benden daha güçlü çıktı. Ama ben bu dağlarda bir dünya yarattım ki kendime, hiçbir güç yıkamaz onu. Bu dağlar bile.

- Ve o günden sonra kurduğun dünyada, şiirlerini Kibele'ye adadın, dedi Xebat.

- Evet Kibele'ye, ama kimdi Kibele? Dünyamda var ettiğim ve şiirlerimi adadığım Kibele, belki gerçekte yoktu. Belki vardı. Ama ben var ettiğim Kibele ile özgürlüğü ve mutluluğu yakaladım. Dedim ya, Kibele hem bir düş, Kibele hem bir gerçektir. Kibele hem geçmiş, Kibele hem gelecekti. Budur Kibele'nin hikayesi. Beni ve Kibele'yi böyle anlamalı, böyle tanımalısınız.

Ve Vasfi Hoca, gizemini yoldaşlarından esirgemedi, yüreğini açar gibi.

Ve aradığı özgürlüğü, özgürlük dağlarında bulduğu mutlu gülümsemesinde yansıtıyordu.

Ve Vasfi Hoca, son sohbetini yaptı o gece dağlarla ve gerillalarla.

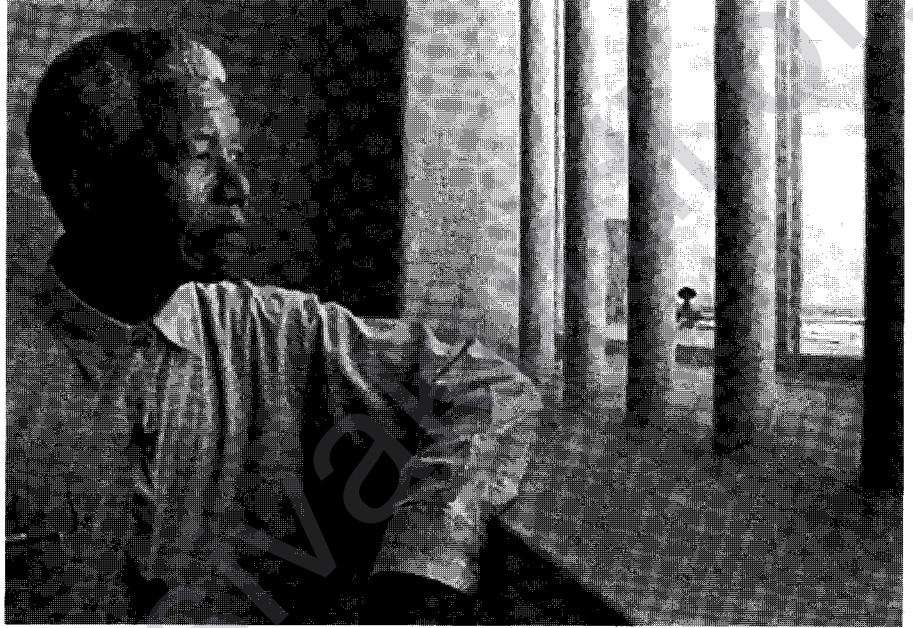
Ve Vasfi Hoca, gidiyordu. Yüreğini ve gülümsemesini dağlarda bırakarak...

Güney Afrika'nın Onuru:

NELSON MANDELA

Güney Afrika'nın efsanevi lideri Nelson Mandela, çok değil daha 20 yıl önce müebbet hapis cezasına mahkum 'terörist' bir lider olarak hapisteydi. Güney Afrika'daki ırkçı hükümet Mandela ve hareketi ANC'yi (Afrika Ulusal Kongresi) 'komünist' olarak suçluyordu. ANC'nin en ateşli yandaşları bile Güney Afrika'da iktidara gelmelerinin son derece güç olduğunu düşünüyorlardı.

Fakat 1980'lerin sonlarından itibaren her şey değişti. İrkçi hükümetin, iktidarı ANC'ye devretmek için başlattığı görüşmeler, 1990 yılının başlarında somutluk kazandı ve şimdi bakıldığında rahatça görüleceği gibi epey hızlı ilerledi. Yasadışı ilan edilen partiler ırkçı hükümet tarafından yeniden yasallaştırıldı, ırkçı yasalar kaldırıldı ve hükümet, 1994'te genel oy hakkı esasına dayalı seçimlerin yapılmasına izin verdi. ANC bu seçimleri hiç zorlanmadan kazandı ve Nelson Mandela Güney Afrika Devlet Başkanı seçildi. Yeni bir anayasa hazırlandı, köklü bir politik dönüşüm başarılı.

Essa MOOSA *

Beyazların iktidar olduğu dönemde milliyetçilik Güney Afrika'da gittikçe yaygınlaşmış ve bir kültür haline gelmeye başlamıştı. Bu görüşün amacı ayrımcılık ve milliyetçilikti. Nelson Mandela bu görüşü reddederek, 1952 yılında Güney Afrika Ulusal Kongresi'ni (ANC) gerçekleştirip herkesi kongreye çağırdı. Güney Afrika Ulusal Kongresi'nde alınan kararla Mandela, "**özgürlük belgesi**" niteliğinde bir çağrıda bulundu ve Güney Afrika'nın geleceği için demokratik ilkeler belirledi. Kısa süre sonra bu kongreyi organize edenler hakkında dava açıldı ve bunların

içinde Mandela da vardı. Bu demokratik ilkeler "**vatana ihanet**" olarak tanımlandı. Birkaç yıl sonra ANC ve birkaç parti ve liderleri yasaklanarak siyaset yapmalarına izin verilmedi. Bunun üzerine ANC silahlı mücadele verme kararı aldı ve bunu siyasi arenaya gelene kadar sürdürdü.

O süreçte Mandela gibi birçok kişi ülke dışına çıkarak Cezayir ve Filistin'de silah eğitimi alarak ülkeye geri gelip silahlı mücadele fikrini halk içinde yaydılar. Sabotaj eylemleri, bombalı eylemler, devlet güçlerine saldırılar başladı. Mandela ve bazı liderler bu eylemler sonucu yakalana-

rak mahkemeye çıkarıldı. Yakalanamayan liderler ise yurtdışına çıktı. Mandela mahkemede yalnızca bir kez konuştu. Sanık sandalyesine çıkmadan, olduğu yerden avukatının yanında bir konuşma yapan Mandela, bu konuşmasında niçin silahlı mücadele yaptıklarını anlatarak uzun vadeli amaçlarını belirtti.

1989 yılında hükümetle ilişkilenecek barış çağrısı yapan Mandela, "**Silahlar sussun barışçıl çözüme gidelim**" dedi. Tabii devlet başlangıçta bunu kabul etmedi, karşı çıkan birçok kesim oldu.

Bu arada Mandela ülke dışındaki lider kadrosu ile ilişki içerisinde idi. Onlara barışı savunmanın davayı satmak anlamına gelmediğini anlatıyordu. Lider kadrosunun Güney Afrika'ya gelmesini ve savaşçıların silahları bırakıp ülkede siyasete katılması çağrısında bulunan Mandela'nın çağrısına kulak veren hükümet, aralarında Mandela'nın da bulunduğu tüm tutuklu ve hükümlüleri serbest bıraktı.

Hükümetle barış görüşmeleri yürüten Mandela, kendi örgütünü de bu konuda ikna etti. Bu anlaşma kağıt üzerinde imzalanmamıştı fakat pratik olarak yürüyordu.

Daha sonra bulunduğu adadan başka bir cezaevine nakledilen Mandela, buradan cumhurbaşkanı ve başbakana mektuplar yazdı. İlk mektuplar dikkate bile alınmadı. Mektuplarının ciddiye alınmadığını gören Mandela daha sonra Cezaevleri Bakanlığı'na mektuplar göndererek ısrarını sürdürdü. Bu bakanlık aracılığıyla devletle iletişim kurmayı başardı. Cezaevleri bakanı ile Mandela'nın bu adada gerçekleştirdikleri uzun görüşmeler başbakana aktarılıyordu. Uzun süre sonra Mandela artık Başbakan ile ilişkilenemeye başladı. Bu arada protestolar, büyük eylemler, yargısız infazlar, ölümler ve direniş de sürüyordu. Bir süre sonra devletin Mandela'ya diğer

"Tecrit uzun yıllardan bu yana uygulanan, liderleri halktan koparmayı amaçlayan bir yöntem. Uzun vadeli uygulandığında ise örgütü dağıtmayı amaçlar. Sonuç itibariyle kişiliği yıkmayı hedefleyen beyaz işkencedir."

arkadaşlarını görme izni vermesiyle bu süreç hızlandı. Çünkü diğer liderler barış süreci konusunda ikna olmamışlardı. Bu görüşmeler sonrasında değişiklikler oldu. Artık bu örgütler yasadışı görülüyordu. 1994'te gerçekleşen seçimlerle '**Demokratik Anayasa**' çıkarıldı ve Mandela Başbakan oldu.

Mandela ve Öcalan

Nelson Mandela, Sayın Öcalan kadar bir tecritte değildi. Kürt Halk Önderi Öcalan'ın da böyle gelişmeler yaşaması mümkündür. Bu Öcalan'ın hükümetle ilişkiye geçme gücüne ve kararlılığına bağlıdır. Olmaması için çok ciddi bir gerekçe olmadığını düşünüyorum. Mandela bir adada olmasına rağmen yanında başka hükümlüler vardı. ANC yasaklanırken bu örgüt ve liderleri terörist olarak görülürken, bugün özgürlük mücadelesi savaşçıları, terörist liderleri ise ülkenin başbakanı oldu. Bu çok imkansız bir gelişme değil.

* Nelson Mandela'nın avukatı

İngiltere’de Türkiyeli Gençlik Üzerine Eğitim Araştırması

“Genç Türk ve Kürtler, etnik çatışmalara bölünen okul sisteminde kendilerini savunmak zorunda kalıyor ve öğretmenlerin ilgisizliğinden de şikayet ediyorlar.”

Bristol Üniversite Eğitim Araştırması İngiltere’deki Türk, Kürt ve Kıbrıslı Türk çocuklarının başarısızlığının kökeninde merkezi, yerel ve eğitim kurumlarının ilgisizliği olduğu sonucuna vardı.

Joseph Rowntree Foundation tarafından yürütülen araştırmanın sonuçları Hard Lane’deki Middlesex Üniversitesi kampüsünde düzenlenen bir konferansla açıklandı.

Akademisyenler yaptıkları konuşmalarda tüm eğitim kurumlarının Türk ve Kürt gençlerin eğitim sorunları görmezlikten geldiklerini bu durumun da sosyal dışlanma ve eğitimde başarısızlık konularında büyük bir risk doğurduğunu ortaya koydular.

Üç aşamalı araştırma

Araştırmanın amacı, Londra’da yaşayan Türkçe konuşan gençlerin eğitim ve iş yaşamı ile ilgili görüşlerini almak ve durumlarını ortaya koymak.

İlk aşamada 78’i kadın, 172’si erkek olmak üzere 250 gence anket uygulandı. 250 gencin 99’u Türk, 68 Kürt, 54 Kıbrıslı Türk, 29’u da bu gruplardan ikisinin kimliğini taşıyordu. Bunların arasında 6 tane Türk-Kürt, 6 tane Türk ve Kıbrıslı Türk, 4 tane Kürt-Kıbrıslı Türk ve 13 tane de ebeveynlerinden biri Türkçe konuşan toplumdan di-

ğeri başka kökenden kişiler idi.

Araştırmaya katılan 30 kişinin yaş grubu 16-17, 172 kişinin yaş grubu 18-20, 48 kişinin yaş grubu da 21-23 olarak kaydedildi.

İkinci aşamada 15’i kadın, 15’i erkek toplam 30 kişiyle detaylı yüzyüze görüşme yapıldı. 6 gencin velileriyle de görüşüldü.

Son aşamada ise üç örgütün görüşleri alınırken, sonuçların ele alınması için de üç ayrı tartışma grubu oluşturuldu.

Araştırmada ortaya çıkan sonuçlar göre Türk ve Kürtlerin renk, din veya kültürel yapılarından dolayı ‘beyaz’ olup olmadıkları konusunda net bir görüşleri yok.

Gençler ayrımcılığa maruz

Ankete katılan birçok genç Türk ve Kürt, ‘bazı beyazlar’ tarafından ayrımcılığa uğradıklarını ve rahatsız edildiklerini söylüyorlar. Her grup farklı şekillerde ayrımcılığa uğruyor. Beyaz insanlar yanında diğer etnik grupların da bunu yaptıklarını söylüyorlar. Ayrıca Türkçe konuşan farklı gruplar arasında da gerginlik yaşandığına işaret ediyor.

Devamsızlık ve okuldan atılma, Türk ve Kürt gençleri için çok büyük bir sorun.

Ankete katılan Kürt gençlerin 4’te 1’i okuldan atıldı. Türk gençlerin 10’da 4’ü herhangi bir okul belgesine sahip değil. Bu oran Kürt gençlerde 10’da 6’ya çıkıyor.

Araştırmaya göre gençlerin çok büyük kısmı ya tamamen eğitimsiz veya çok eğitimlidir. Neredeyse bunun ortası yok. Türk ve Kürt gençlerin çok azında mezuniyet diploması var. İş dünyasında kendilerine yardımcı olacak çok az belgelere sahipler.

Türklerin yüzde 40'ının hiçbir diploması yok ama yarısından fazlası kolej mezunu.

Kürt gençlerin yüzde 60'ı diplomasız, ama yüzde 37'sinin en az kolej denginde bir okulu bitirdiği tespit edildi.

Başarısızlığın bir nedeni de ankete katılan gençlerin çok büyük bölümünün kötü okullara gitmesi. Türkçe konuşan gençler okulda yeterince destek alamadığından şikayetçi. Araştırmaya göre Kürtlerin dil sorunları olduğu ortaya çıktı. Gençlerin gittikleri okulların öğrencilerinin tümü neredeyse etnik azınlık toplumların bireylerinin gittiği okullardan oluşuyor.

Gençler arasında etnik gerginlik

Araştırmaya katılan gençler okullardaki etnik grupların arasında gerginlik olduğunu belirtmişler ve bu gerginliğin sonuçları bazen kavgaya dönüşüyor. Gençler sorunları çözemediği zaman okula gitmiyor.

Genç Türk ve Kürtler etnik çatışmalara bölünen okul sisteminde kendilerini savunmak zorunda kaldıklarından ve öğretmenlerin ilgisizliğinden de şikayet ediyorlar.

Araştırmaya göre diploması olan gençlerin çoğu yüksek eğitime devam ediyor. Ama okul masrafları için part-time işlerde de çalışmak zorunda kalıyorlar. Birçoğu yaptıkları işi uzun vadede yapmayı düşünmüyor. Diplomalı olanların çoğu bu işlerden tatmin olmuyorlar.

Genç Türk ve Kürtler etnik gerginlik çağından yetişkinliğe geçerken genelde en çok yardımı ailelerinden bekliyorlar.

Ankete katılan gençlerin çok azı kendi toplumlarının dışındaki işlerde çalışıyor. Uzun süreli işler için toplumlarının bağlantılarına güveniyorlar. Gençlerin büyük çoğunluğu Londra dışında iş aramıyor ama

başka bir Batılı ülkeye gitmeyi düşünmüyor.

Kürt gençleri kimliğine sahip çıkıyor

Araştırmada kendilerine sorulan "British nedir?" konusunda gençlerin net bir görüşü yok. Kendilerini 'British' olarak tanımlamak istemiyorlar ve kendilerini İngiltere'deki geniş müslüman toplumunun bir parçası olarak da görmüyorlar. Araştırmaya katılan Kürt gençlerinin büyük çoğunluğu Türk olmadığına dikkat çekiyor.

Yetkililer duyarsız

Tüm bu engellere rağmen Türkçe konuşan gençlerin çoğunluğunun gelecekte ümitli olması, araştırmacılara göre şaşırtıcı bir bulgu olarak kaydedildi. Haringey Belediyesi'nin de eleştirildiği araştırmanın sonuç raporuna göre okullar, kariyer acenteleri, yerel hükümet yetkilileri genç Türk ve Kürtlerin yaşadığı sorunlara duyarsız kalıyor. Rapor bu sorunun çözümü için bu birimlere açık bir çağrıda da bulunuyor. Rapora göre bu araştırmanın yürütüldüğü Kuzey Londra'da yaşayan Türkçe konuşan toplumlar, bölgedeki diğer etnik gruplara göre sosyo-ekonomik (özellikle eğitim) açıdan daha kötü durumdadırlar.

Kaynak: Mezopotamya Haber Ajansı

Bir Efsanenin Tanığı Olmak

Zilan DİYAR

idilsema8@hotmail.com

1997 benim gerillacı-
lıkta ilk yılım.

Ama ilk olmasına rağmen bugü-
nüme damgasını vuran hemen
her şeyi, '97 ve ertesi yıl tanıdım.
Kısa bir zaman dilim ama hayati-
mın esas rotasını belirleyen şey-
lerin hepsini orada yaşadım ve
gördüm diyebilirim.

O anda yaşadığım şeylerin ta-
rihe not düşüleceğini, birlikte
yürüdüğümüz, güldüğümüz in-
sanların efsane olacaklarını,
azalacaklarını ya da hep söyle-
diğimiz gibi çoğalacaklarını bil-
seydim; o zaman zihnimi şimdi
olduğundan daha açık tutardım.

Onlarla geçirdiğim her bir sa-
niyenin zihnimden silinme-
mesi için daha çok çaba
harcardım. Belki de en
iyisi bu. Yani onlar-
dan kalan ve yıllar
da geçse unutulma-
yan söz ve davra-
nişlar ve anılar
gerçek değerini
bulur. Her biri-
mizde unutulma-
yan birkaç söz,
onurlu bir çıkış
bıraktılar kendi-
lerinden. Ben sa-
dece bende bır-
aktıklarını,
güzelliklere çöl-
de su kadar

hasret olduğumuz şu günlerde
paylaşmak istedim.

Heval Erdal'ın bende bırak-
tıklarını yani. Sizinle sonuna
kadar paylaşabilirim. Çünkü be-
nim ruhumdan asla silinmez o
anılar, kalıcıdır.

Yıl 1998...

Yer Cudi...

Navser'den inip diğer bölüğün
yanına gidiyoruz. İki gün içeri-
sinde her şey tuzla buz olmuş gi-
bi. "Acıyla bu kadar erken ta-
nişmaya ne gerek vardı?" diye
isyan eden bir sürü yeni savaşı,
kaybettiği yoldaşlarının acısını
sessizce, askerce karşılamaya ça-
lışıyor. Sonra muhabereyi dinle-
yen birkaç arkadaş, Cudi'ye yeni
bir tabur komutanının geleceğini
söylüyor. O zaman daha çok his-
sediyoruz tabur komutanımız
Hamza arkadaşın yokluğunu.

Heval Erdal'ı tanıyanlar umut-
lu yine de. Gerçi ben de onu tanı-
yanlar arasındaydım. İlk katıldı-
ğım yer olan Gabar'da ilk
geldiğim günlerde ondan çokça
bahsetmişlerdi. Avrupa'dan ka-
tılmasına, üstelik okul okuması-
na rağmen yapının ondan böyle
bahsetmesi tuhafıma gitmişti.
Bütün bölüklerin bir araya geldi-
ği bir moralde tanıdım ilkin. O
zaman günlerce aç kalmanın et-
kisi ile çökmüş avurtlarının saye-
sinde iyice belirginleşen gülüşü

ve gülüşünün ardında ne zaman devreye gireceğini çok iyi bilen bir bilgelik vardı. Kendi kendime Botan yapısı tarafından nasıl bu kadar sevildiğini düşündüm. Çünkü gözümü epey korkutmuşlardı Botan hakkında. Aklımın ermediği bu durumu fazla kurcalamadım ve onu tanıdıkça her şeyin bedel verilerek öğrenildiği Botan'da neden bu kadar sevildiğini anladım.

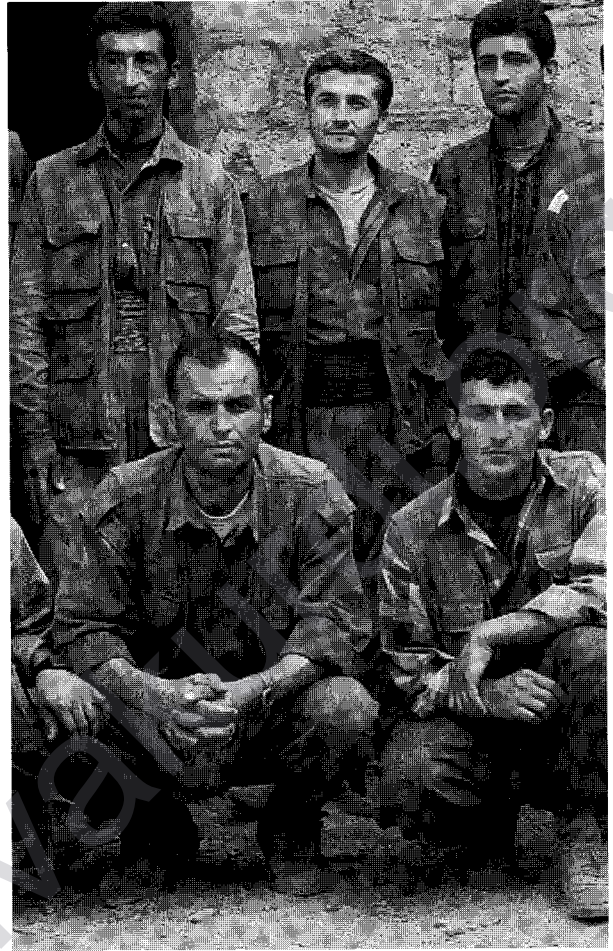
Her savaşçısının özelliklerini çok iyi biliyordu

O tarihten bir yıl sonra bizim tabur komutanımız oldu Erdal arkadaş. Aslına bakarsanız şanslı olmasın şanslı idik. Ama bizim acımız bunun farkına varamayacak kadar ağırdı. Zaten o da savaşta uzun yıllar kalmış biri olarak bizim acımızın farkındaydı.

İlk günlerde tek yaptığı şey, iki bölük arasında mekik dokumak ve herkesi tek tek tanımaya çalışmak oldu. Onda en çok dikkat çeken şey, her savaşçısının özelliklerini çok iyi bilmesi idi. Bir usta makinesinin bütün parçalarını ve ne işe yaradığını nasıl biliyorsa öyle. Yok yok, bu iyi bir benzetme olmadı. Çünkü ortada duygu diye bir şey yok ortada. Oysa heval Erdal insanların duygularına çok önem verirdi. Ve hepsinden önemlisi yüce duyguların şu ya da bu kişiye değil, insana ait olduğunu bize öğretti.

Mesela bir Rezan vardı. Şırnak'ın bir köyünden katılmıştı. Ve Şehit Rezan birçoğumuz için görev, keşif ve saldırıdan başka bir şey değildi. Onun ne kadar derin duygulara sahip olduğunu Erdal arkadaş bir eğitimde onu konuşturmayı başardığında anlamıştık utançla. Sadece birkaç cümle ile anlatmıştı meramını ama o kadar sade ve derin idi ki. Düşünmeyi, yorum yapmayı kendine ait görüp eğitimlerde ahkam kesen, ama yedi saatlik yolu yürüyüp de yoldaşları için bir yük taşımaya göze alamayan küçük burjuvalara iyi bir ders oldu o konuşma. Tabi ki bana da. Galiba yavaş yavaş anlamaya başlamıştım sevilmenin ölçüsünü.

Bir Welat vardı, çok kuralsızdı. Üstelik bu durumu o kadar meşrulaştırmıştı ki, kimse onunla muhatap olmak istemezdi. Çünkü üslubu bizim de üslubumuzu bozardı. Yani iflah olmaz dedikleri türden biri idi. Sanırım yine bütün tekmillerin baş kahramanı olduğu bir gündü. Eğitimde pat diye

onu kaldırdı Erdal arkadaş. Ona açıkça ne yapmak istediğini sordu. Kaçamak cevaplarına ve gerekçelerine dayanamayınca başladı onun dilinde onunla mücadele etmeye.

- Eğer iş kabadayılığa ve kendine göre yaklaşmaya kaldıysa ben evimde senden daha fazla bunları yapıyordum, o konuda sen benimle yarışamazsın bile. Ama burada kurallar var ve sen bunlara göre yaşamak zorundasın, demişti.

Welat sert kayaya çarptığı anlayınca bir süre kimseye dalaşmadı ve 15 Şubat'ın hemen ardından kaçmakla yenildiğini itiraf etmiş oldu. Artık bünyemizde hastalıklı bir ur taşımak zorunda değildik.

Eğitimlerde hiçbir hareketimiz gözünden kaçmazdı, notlaştığımızın ya da eğitimle ilgilenmediğimizin farkına varsa hemen uyarırdı bizi. Ama bilinen tarzda değil, sadece ilgisizliğimizin farkına vardığını üstü kapalı bir şekilde gösterir, gerisi-

ni ise vicdanımıza bırakırdı. Hiçbir zaman içinde büyüdüğü koşulları anlatmazdı ve bu bizim için hep merak konusu idi.

Nerede hangi hamleyi yapacağını çok iyi bilirdi

Bir gün o ve üç bayan arkadaş ile birlikte Cudi'deki diğer bölüğün yanına gidiyorduk. Deriya Hırçe denen çok zorlu bir tepeden iniyorduk. Erdal arkadaş sanki asfaltta yürüyordu. Oysa tepe öyle bir yer ki, yani gerillanın patika yol dediği şey bile yok, daha doğrusu yol namına bir şey yok. Canla başla aşağı inmeye çalışıyoruz. Düşmemek olmasa bile en az düşerek aşağı inmeyi bir başarı sayıyoruz anlayacağınız. Bizim yanımızda benden daha yeni olan bir arkadaş vardı. Antalya'da büyümüş ama as-

len Siirtli idi. Hep tatil merkezlerinde turistlerle birlikte çalışmış biri. Baktı ki arazi ile başa çıkamıyor. Başladı küfür etmeye. Daha doğrusu anlamadığım bir dilde pıt pıt etmeye. Erdal arkadaşın gülmesinde tuhaf bir şey olduğunu anladım. Zorlu yol geçince de arkadaş yeniden Türkçe frekansa geçti. Yerimize ulaşınca lafını söylemeden edemedi galiba. Ve o arkadaşta dedi ki;

- *Arkadaşlar sinirlenince Almanca küfür etmeye başlıyor, ama tabii etrafında başka birilerinin Almanca bildiğini de bilseler fena olmaz.*

Bayan arkadaşın yüzü epey bir süre kırmızı tonda kaldı. Daha ötesinde bir uyarıya da gerek yoktu sanırım. İşte böyle fazla söze gerek kalmadan nerede hangi hamleyi yapacağını çok iyi bilirdi.

Yükselmek için insan hayatını bir basamak olarak harcamadı

O yıllarda Önderliğin, savaş tarzına yönelik oldukça yoğun eleştirileri vardı. Tabii bu tıkanmayı insan hayatını ucuzca harcayarak aşan komutanlar vardı. Tabur komutanı, alay komutanı ya da adı her ne ise birçoğu birçok kez denenmiş eylem tarzlarını tekrar deneyerek bu tıkanmayı aşacağını sanıyordu. Örneğin mayın döşeli olduğunu bildiği halde bir tepeye saldırı düzenlemeyi bir eylem sanıyordu. Bu saldırılarda ne kadar cesur ve fedakar insan şehit düştü. Ve bunlardan çoğu şehit düşeceğini bile bile gidiyordu saldırıya.

Tuhaf olanı da bu tür eylemleri yapan bu komutanların çok değil bir yıl sonra KDP'ye sığınmaları idi. Erdal arkadaş asla bu tarzı denemedi. Az bedel ve çok sonuç...

Bence insan hayatına değer veren her komutanın yapabileceği bir şeydi bu. Çünkü PKK'de cesaret ve fedakarlık bitmeyen bir kaynaktı. Azaldıkça daha da çoğalan bir kaynak... Ve bunu bilmeyen de yok sanırım. İşte Erdal arkadaş hiçbir zaman insan hayatını yükselmek için bir basamak olarak harcamadı. Savaşın insana kazandırdığı türden bir keskinlik ve ancak savaşın insanda yarattığı kadar duygu sahibi idi.

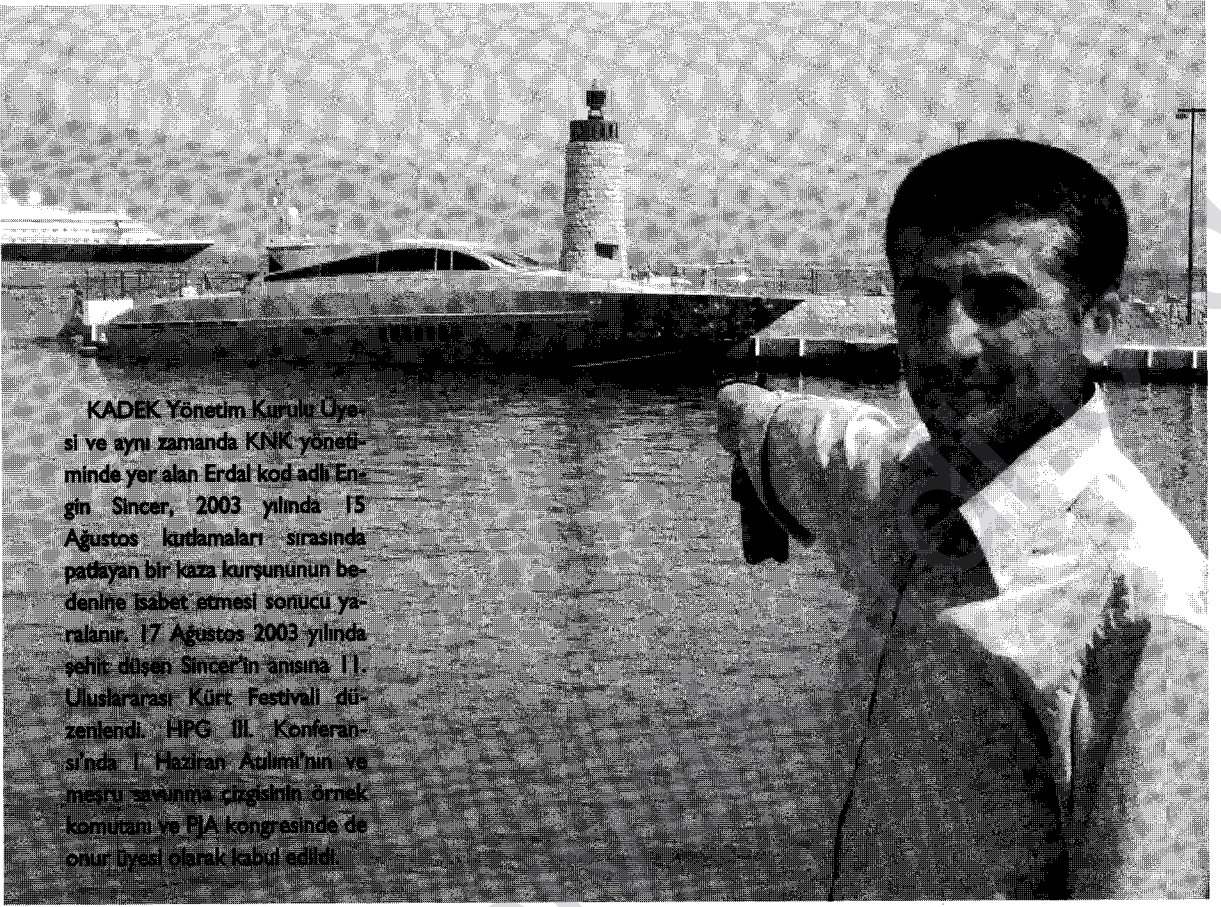
15 Şubat haberini bize o verdi

O yıl yani '98 yılında bize hep acılı haberleri vermek zorunda kaldı. Botan'da ard arda yaşanan toplu şehadetlerin haberini yani... Bu haberleri verirken bizimle aynı duyguları paylaştığını hissettirirdi bize.

15 Şubat haberini de o vermişti bize tabur komutanımız olarak. Bayan arkadaşların bazıları çok kötü oldu. Erdal arkadaş da konuşmakta çok zorlanıyordu. Bir arkadaş, hiç unutmuyorum, toplantıda söz hakkı isteyip;

- *Böyle yaklaşmak doğru değil, bağlılığımızı böyle ifade etmemeliyiz, gibisinden bir şeyler söyledi.*

Biz de her zamanki gibi eleştirilmek korkusu ile duygularımızı ve acımızı olabildiğince bastırmaya çalıştık. Onun cevabı beni çok şaşırttı. Bence bu, bir komutanın değil 'önce insanım' diyen birinin cevabı idi:

KADEK Yönetim Kurulu Üyesi ve aynı zamanda KNK yönetiminde yer alan Erdal kod adlı Engin Sincer, 2003 yılında 15 Ağustos kutlamaları sırasında patlayan bir kaza kurşununun bedeniye isabet etmesi sonucu yaralanır. 17 Ağustos 2003 yılında şehit düşen Sincer'in anısına 11. Uluslararası Kürt Festivali düzenlendi. HPG III. Konferansı'nda 1 Haziran Anıtı'nın ve mesru savunma çizgisinin örnek komutanı ve PJA kongresinde de onur üyesi olarak kabul edildi.

- *Duygulanmayan, tepki göstermeyen bence insan değildir. Asıl tepkileri çok normal olan arkadaşlarda tuhaflık vardır, dedi.*

Ve öfkesi kaşlarını çatmasından, bakışlarının keskinleşmesinden anlaşılıyordu.

Bu söz beni çok düşündürdü. Çünkü biz yüce duyguları, insanda öldürülmeye çalışılan hisleri yaratmanın hareketi idik. Ağız dolusu gülmeyi, acıdan sıyrılsıklam olmayı bilmeliydik. Ve direnmeyi bir yaşama biçimi olarak bellemeliydik. O günden bugüne benden herhangi kötü bir haber karşısında mantıklı olmamı, kendimi toparlamamı isteyenlere karşı öyle bir isyan ederim ki, anlatması zor. Acı yaşanmalıdır, tıpkı sevinç gibi; hüznün yaşanmalıdır, tıpkı umut gibi. İnsan hep güçlü değildir, bazen kolu kanadı da kırılır. Bazen dünyayı değiştirecek kadar iddialı, bazen küçücük bir taş yerinden oynatamayacak kadar zayıf düşer. Ama bunların bileşkesidir insan.

Sonra bir kez daha gördüm heval Erdal'ı. Bu sefer Botan'da değildik. Bizim için belirgin olan şeyler, o yeni yerde ne kadar küçük ayrıntılardı.

Ama heval Erdal orada da Botan komutanı olarak kalmayı bildi. İnsan ve onun emeği, her şeyden önce geldi onun için. İnsanın yaptığı en doğal davranışın bile bir şekilde yorumlanacak kadar politize! olmuş bir ortamda Botan'daki yoldaşlarını görmeye geldi. Platformlarda hiçbir dengeye aldırılmadan düşüncelerini söylemeyi bir görev bildi. Sözlerini geri aldırılmayı başaramayınca da tutanaktan sildiler.

Şimdi ona sözlerini geri aldırılmayıp sildirmeye çalışanlar gönüllerden, zihinlerden silindiler.

Erdal arkadaş ise her birimizde bıraktığı bir parçası ile yaşıyor. Belki de onu tanıyan ya da tanımayan her bir insan için bir yaşam felsefesi olacak kadar yaşıyor! Onun için acı çekeceğim sonsuza kadar. İnsan olduğumu hep bu acı kapımı çaldığımda sonuna kadar duyumsayacağım!

KALLEŞ NİKOF

Sokaklarda dolaşiyor aşağılayıcı sesler
Ölüm korkusu çiril çıplaniyor
Çivi yürüyüşü yürüyoruz mezarlıklarda
Alnımızın derisini yüzüyor rüzgar
Soğuğu soğukla katlediyoruz bedenimizle
Kendimizi de kendimizle!

Şerefimizi ödüllendiriyoruz
ağızlarında pembe paralara dönüşüyor ihanet
namusumuz evde kilitli kalıyor
sokaklara çıkamıyor sevgimiz

rüzgar alnımızın derisini yüzüyor
uslanamıyoruz yılların hakaretinden
Korku asaletimizi ihbar ediyor

Kan satıyor köpeklere leşler
Aldırıyor yatacağı toprağa
Karısının koynunda titriyor KALLEŞ NİKOF!
Ölürken yaşatıyor!
Ölmek için kendini yaşatıyor KALLEŞ NİKOF!

Rüzgar alnımızın derisini yüzüyor
Uzakta değil hedefimiz
Toprağımıza basabilmemiz yetiyor.

Mendo BETIRS /Grenoble

GECEKONDU YÜREĞİM

Gecekondu olmuş yüreğim, umutlarım göçebe
Limansız gemi gibi valizsiz yolculuklar alıyor sevdami
Yağmurlar biriktirdim koynumda,
buz tutan şehre eşlik ediyor
Akşamlar ısıtılmalı bir yorgan gibi,
bedenimde unuttum sevmeleri
Kaçamak bakışlarını;

Yüreğim rehin kaldı
bi tütün kağıdına sarılı yüreğim, nefes nefes
Tükettiğim dumanını
yarının paslı gülüşlerine savuruyorum
bu dilsiz yolculuğa.
Akortsuz öpüşler yokluyor tenimi
Ezberledim her rengini tutuklu aksamalarında

Huysuz dostluklar vardiye atıyor yüreğime
Valizsiz yolculuklar taşıdım bedenime
güneşin doğduğu yerde
karanfil kokulu Kürtçe duygular taşıdım bedenime
Battığı yerde korkunç kurbağa sesleri
şimdi rüyalarımın gerçekleri

korkuyorum ıssız sarhoş sokaklardan
benliğimi çalır diye
sevdanın yüz­süz duygularına devşiyorum yarımı
kaybolmuş masum yüzler, çirkef duygular içinde
dikiş tuturamadım bu hayata

hapsolmuş duygularım bedenime
meymenetsiz tebessümler kem tutmuş gözlerimde
düşünürken yıldırımlaşıyor beynimde
soğuk kolların sahte sıcaklığında
Ezan seslerinden uzak kilise çanları çalıyor beynimde
Alışkınım hüznümlere sevda yüklü yüreğimle

Ali Serhat ÇETİNKAYA - Belçika/Liege

okuyucudan okuyucudan okuyucudan okuyucudan okuyucudan

TANI BENİ

Tanıyorum insanları,
her biri bir renk bir maya
kum tanecikleri, kar tanecikleri sayısı

Tanıyorum insanları tiksiniyorum, seviyorum
kaçıyorum, özlüyorum
korkuyorum, savaşıyorum
Çeşit çeşit hepsi bir bütünüün tamamı

Bir insan düşün,
bir çocuk,
bir bebek
yüzü koyun uzanmış
öpüyor toprağı
toprak usul usul kanıyor
bedenler kanıyor onar onar, yüzer yüzer

Bir dünya düşün uzay çağında eli düğmede
Bir yer düşün beş bin insan
Halepçe' de beş saniye
beş saniye nefessiz doyasıya ölümü düşün

SEVDA

Öyle uzakdurma bu sevdama
Elinde güvercin
Savaşta oğlunu yitirmiş yüreği yaralı gözü yaşlı ananın
Barışa susturulmuş diline gem vurulmuş
Aydının konuşmaya özlemidir bu sevda...
Zindandaki tutuklunun özgürlüğe
Yürek acısı çeken sevgilinin sevgiye
Dağların ormanlara olan hasretli
Harran'ın Dicle ve Fırat'a özlemidir bu sevda..
Üniversitelerde coplanan öğrencinin ana dilde eğitime
Ömrünü silahların gölgesinde geçirenlerin barışa
Bütün değerleri yasak edilmiş biz ezilenlerin
Özgürlüğe, Güneşe ve barışa olan sevdasıdır bu sevda...

Şinan BOLİTMUR-Almanya/Leipzig

Tanıyorum insanları,
her biri bir renk bir maya
Adı Uğur: Yaşı on iki bir çocuk...
kayıtsız gözleri, mazlum bakışı
körpe bedeni, ahh on üç kurşun saplanır
her biri bir sızı
saplanır kalır kara kaşına
oyy hawar yitik ağız dolusu gülüşü...

Bir insan tanı; adı Dersim, yeri Dersim
yalçın kayaları, serin toprağı
kutsal bir mekan, ovaları
beş parmağı yaşı beş
sarı saçları, buğday teni, güneş gözleri

Betonlaşan mağaralar çığlıklar, kahkahalar iç içe
güneş vurgunu gözleri
oyy hawar yitik ağız dolusu gülüşü
Ve her tarafta cayır cayır yanan ocaklar
çökmüş damları
damlar yüreğimi, akışına acının
süngülenmiş bedenler boylu boyunca
oyy hawar burası Maraş; yaramın hançeri

Bir insan düşün, kimliksiz, adı sanı yok
Bir halk tanı, adı Kürt;
dört mevsim bereketli toprağı
dağları asi ve sarp
yalçın kayaları gibi kaderi
çağlayan memeleri Dicle ve Fırat
Medlerin torunları, doğurgan

Bir dünya düşün uzay çağında eli düğmede
Gözleri kör, kursağı doymaz, aç, hayinsi
Bir düşün bir insan, bir çocuk, bir de bebe
Bir düşün bir halk, bir ülke
oyy hawar paramparça toprağı adı sanı yok,
vurgun

SIPAN /UNNA

AĞUSTOS AYINDA NELER OLDU?

2 Ağustos

1999 - PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın çağrısıyla gerilla, TC sınırları dışına çekildi.

2002 - Türkiye'de idam cezası kaldırıldı. Kürt özgürlük hareketi, bugünü 'Gül Bayramı' olarak ilan etti.

3 Ağustos

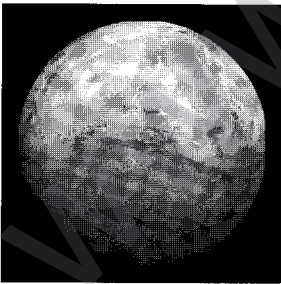
1936 - Berlin olimpiyatlarında siyahi atlet Jesse Owens üç gün içinde Berlin olimpiyatlarında 4 dalda altın madalya kazanarak, Hitler'in üstün ırk gösterisini sona erdirdi.

4 Ağustos

1914 - İngiltere'nin Almanya'ya savaş ilan etmesiyle I. Dünya Savaşı başlamış oldu.

5 Ağustos

1895 - Sosyalist düşünür Friedrich Engels öldü.

1969 - Amerikan uzay aracı 'Mariner Seven', Mars'ın fotoğraflarını çekti.

6 Ağustos

1945 - ABD ilk atom bombasını Japonya'nın Hiroşima kentine attı. 80 bine yakın insan öldü. Bütün kent yok oldu.

1924 - Kürdistan'ı dört parça eden Lozan Antlaşması yürürlüğe girdi.

7 Ağustos

1924 - Nasturi ayaklanması başladı.

9 Ağustos

1945 - ABD, ikinci atom bombasını Nagazaki'ye attı: 37 bin kişi öldü.

1976 - Çin Halk Cumhuriyeti lideri Mao öldü.

10 Ağustos

1920 - Osmanlı devleti, I. Dünya Savaşı'nda yenilince Sevr Antlaşması imzalandı.

11 Ağustos

1980 - Çin'de Mao dönemi resmen tarihe karıştı. Komünist Partisi Merkez Komitesi, Mao ile ilgili tüm resim, demec ve afişleri yasakladı.

13 Ağustos

1961 - Doğu Almanya yönetimi, Batı'ya kaçışları önlemek için Berlin sınırını dikenli tellerle kapattı. 20 Ağustos'ta bu tellerin yerine daha sonra "Utanç Duvarı" denilecek beton duvar örülmeye başlandı.

1966 - Mao, Çin'de Kültür devrimini ilan etti.

14 Ağustos

1947 - İngiltere, Hindistan'a bağımsızlık verdi. Hindistan'ın paylaşımına ilişkin İngiliz planının kabul edilmesinin ardından ülke ikiye ayrıldı ve bağımsız Pakistan devleti kuruldu.

1956 - Bertolt Brecht öldü.

15 Ağustos

1984 - Kürtlerin efsane komutanı Mahsum Korkmaz öncülüğündeki PKK gerillaları, 14 Temmuz şehitleri anısına Eruh ve Şemdinli'de ilk silahlı eylemini gerçekleştirerek, Kürt halkı için diriliş anlamına gelen 20 yıllık gerilla mücadelesinin startını verdiler.

17 Ağustos

1999 - Marmara depremi oldu. 45 saniye süren 7.4 büyüklüğündeki depremde 40 bini aşkın kişi öldü.

19 Ağustos

1936 - İspanyol şair ve yazar Federico Garcia Lorca, Granada'da faşistler tarafından kurşuna dizildi.

20 Ağustos

1940- Sovyet devriminin önderlerinden Leon Troçki, sürgün-

de yaşadığı Meksika'da Stalin'in bir ajanı tarafından öldürüldü.

1968 - Çekoslovakya, Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı ülkelerince işgal edildi.

1988 - Irak-İran Savaşı ateşkesle sona erdi.

23 Ağustos

634 - Dört halifeden ilki Hz. Ebubekir öldü.

24 Ağustos

1991 - Sovyetler Birliği Devlet Başkanı Mihail Gorbaçov, Komünist Partisi'nin feshedilmesini istedi ve parti genel sekreterliğinden istifa etti. Aynı gün, Estonya, Letonya ve Ukrayna bağımsızlığını ilan etti. Sovyetler Birliği'nin dağılma süreci başladı.

25 Ağustos

1900 - Felsefeci Nietzsche öldü.

2000 - UEFA Şampiyonu Galatasaray, Şampiyon Kulüpler Kupası Şampiyonu Real Madrid'i 2-1 yenerek Süper Kupa'yı kazandı.

26 Ağustos

1071 - Selçuklu hükümdarı Alparslan komutasındaki ordu, Kürtlerin desteğiyle Bizanslıları yenerek Malazgirt Zaferi'ni kazandı. Böylece bin yıllık Kürt-Türk ilişkileri başlamış oldu.

27 Ağustos

598 - Hz. Ali doğdu.

Güzel Sözler

- * Başarılı insanlar başarısız insanların tenezzül etmedikleri şeyleri yapan insanlardır.
- * **Yapamam diyen insan, daha başlamadan yenilmiştir.**
- * Başarı hayattan bir talep değil, hayata etkin bir cevaptır.
- * **Erteleme, fırsatların gömüldüğü bir mezardır.**
- * Önemli olan mücadelede adamın büyüklüğü değil adamın içindeki mücadelenin büyüklüğüdür.
- * **Doğru karar vermenin kaynağı deneyimdir, deneyimin kaynağı yanlış kararlardır.**
- * Büyük işler kuvvetle değil sebatla yapılır.
- * **Hayatınız size bağlıdır. Hayat tuvali verir, resmi siz yaparsınız.**
- * Fırsatlar durmazlar, gelir geçerler.
- * **Her engel kılık değiştirmiş bir fırsattır.**
- * Taşı delen suyun gücü değil damlaların sürekliliğidir.
- * **Hiçbir zafere çiçekli yoldan gidilmez.**
- * İnsan güneşin battığına ağlarsa yıldızları göremez.
- * **Eğer birisi bir işi başarabiliyorsa onu aslında herkes başarabilir.**
- * Gölgede duranın gölgesi olmaz
- * **Aradığınız başarı sadece şansa bağlıysa size iyi şanslar! Uzunca bir süre orada bekliyor olacaksınız.**

Tok Hayat

Filozof öğrencisine yeni bir ders vermek için yanına çağırır.

Öğrencisi merakla yanına gelir.

Ortada hazırlanmış bir masa ve çok uzun saplı kaşıklar vardır.

Merakla sorar ama cevap alamaz.

Filozof ilk grubun yemeğe gelmesi için işaret verir.

10 kişilik grup içeri girer ve hemen masada yerlerini alırlar.

Çok aç oldukları için mi, yoksa bedava buldukları yiyecekte daha fazla yemek için mi bilinmez; saldırıcasına yemeye başlarlar.

Ancak yemeklerin çoğu yere ve masaya dökülür.

Ortada yenecek yemek kalmamıştır ama kimse de doymamıştır.

Onlar gider.

Tekrar bir masa hazırlanır ve yine çok uzun saplı kaşıklar konur masaya.

Diğer grup çağrılır.

Gelen ikinci grup, sakin bir şekilde masaya oturur, herkes kaşığıyla aldığı yemeği karşısındakine uzatır.

Yemek bittiğinde ise herkes doymuş ve etraf tertemizdir.

Filozof öğrencisine döner ve der ki;

Yaşamı boyunca kendisinden başkasını düşünmeyenler, hayat sofrasından aç kalkmaya mahkumdur!

Hepimizin tok bir hayat sürmesi dileğiyle!

MİZAH-MİZAH-MİZAH

Memleketten Gelen Haber

Temel askerdeyken izinden yeni dönen arkadaşısı Dursun'a sormuş:

- Ula Dursun ha bakayım memlekette neler oluy?

- Pek bişi yoktur.

- Nasıl yoktur? Hiç mi bişi olmayı?

- Yalnızca sizin kedi öldi.

- Yapma yav.

- Hee, köpekten azcuk sonra öldi.

- Köpek de mi öldi?

- He yaa... Sizin atın kemikleri boğazına takılınca öldi.

- Atta mı öldi?

- Babanın cenazesini taşıırken uçurumdan düştü.

- Babam da mi öldi?

- Ananın acısına dayanamadı?

- Anam da öldi hee?

Vah vah, desene bizim ocak sönmüş.

- Valla şimdi bilmiyorum ama ben celiyken daha yaniydi.

Kısa Kesitler

Adamın biri Nazım Hikmet'e sakal bıraktığı için

- Maymuna dönmüşsün, demiş.

O da cevaben:

- İyi o zaman başka tarafa döneyim, demiş.

Amed'deki Dicle Üniversitesi'nde bir derste profesör,

- Ulan eşeği bağlasan buraya, o bile dört senede okulu bitirir, demiş.

Bir öğrenci de bu-

nun üzerine atılmış:

- Bitirirdi tabi, hatta bikaç sene daha okuyup profesör olurdu, demiş.

Bir filozof ile bir dalkavuk konuşuyormuş.

Filozof ne derse dalkavuk onu tasdik ediyormuş.

Nihayet sabrı tükenen filozof patlamış:

- Birader hiç olmazsa bir kez olsun dediğime itiraz et de iki kişi olduğumuzu anlayalım!

Burası İstanbul... Çamaşırcılar Çarşısı değil!

II. Dünya Savaşı sonrasına denk gelen yıllarda İtalya'da bir işçi vardır.

Adı Carlos...

Fiat motor fabrikasında çalışır. Kendi halinde sıradan bir işçi gibi görünür. Doğal bir hali var gibidir.

Bir gün İtalya'ya resmi bir ziyarette bulunan Churchill'in Fiat fabrikasında gezdirilirken Carlos'la kucaklaşmasına herkes şaşır kalır.

İşçiler, fabrika müdürü, Carlos'a - Yahu sen Churchill'i nereden tanıyorsun? diye sorarlar.

Carlos da savaşta aynı mevzide kaldıklarını söyler.

Aradan epey zaman geçer.

Bir gün Rus başbakanı İtalya'ya gelir. Kapitalist sanayiye çok meraklı olan dönemin Rus yetkilisi, Fiat fabrikasında dolaşırken bu ara Carlos'la karşılaşır. Sohbet alır başını gider. Bizim Carlos koyu bir Rusça ile konuşur.

Daha sonra fabrika müdürü ve işçiler Carlos'un etrafını sararak onu soru yağmuruna tutarlar.

- Yahu sen bu komünisti nereden tanıyorsun? derler.

Carlos da yedi soyu isyancıymış gibi bir edayla,

- Eh bir zamanlar komünistlik yaptığım için Rus yetkilisini tanıyorum, der.

İşçi Carlos

Fabrika sakinleri buna da kendini inandırmakta zorlanırken, birkaç ay sonra bu sefer ABD Başkanı Nixon İtalya'yı ziyaret eder.

Nixon'la da tanidik çıkan Carlos'a çok sinirlenen fabrika müdürü ve yardımcısı, Carlos'u çağırırlar ve kendisiyle bir iddiaya girerler.

Önce Nixon'u nasıl tanıdığını sorarlar. Carlos da gençken Amerika'ya gittiğini, orada bir suçtan dolayı içeri düştüğünü, Nixon'un

kendisinin avukatı olduğu için tanıdığını söyler.

Fabrika müdürü sinirlenir.

- İyi o zaman, derler. Neredeyse Papa'yla bile tanıştığını söyleyeceksin.

- Tabi tanışıyoruz, der.

- Bu pazar Papa konuşma yapacak, biz de oraya gideceğiz. Eğer tanidik çıkarsanız, fabrika müdürlüğünü sana bırakırız, der müdür.

Ve Pazar günü Vatikan'a giderler. O gün binlerce insan meydana toplanmış, Papa'nın konuşmasını beklemektedir.

Carlos ve arkadaşları da Papa'nın konuşma yapacağı yere yaklaşır. Müdür ve yardımcısı Carlos'u seyredeler. Carlos onlardan ayrılarak Papa'nın kaldığı yere doğru gider. Muhafızlara takılan Carlos, muhafızların kulağına eğilip bir şey söyleyince Papa'nın yanına bırakılır. Carlos, Papa'yla sohbetinden sonra Papa,

- Carlos kardeş sıkılmayasın, istersen beraber konuşma pistine çıkalım, der.

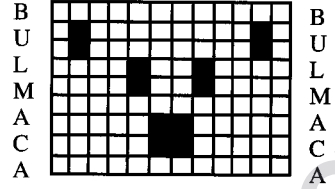
O sırada Papa'yla beraber dışarı çıkan Carlos'u gören iki Japon,

- Yahu bu bizim Carlos'un yanındaki yaşlı da kim? der demez, fabrika müdürü ve yardımcısı bayılıp yere düşerler.

Bulmaca

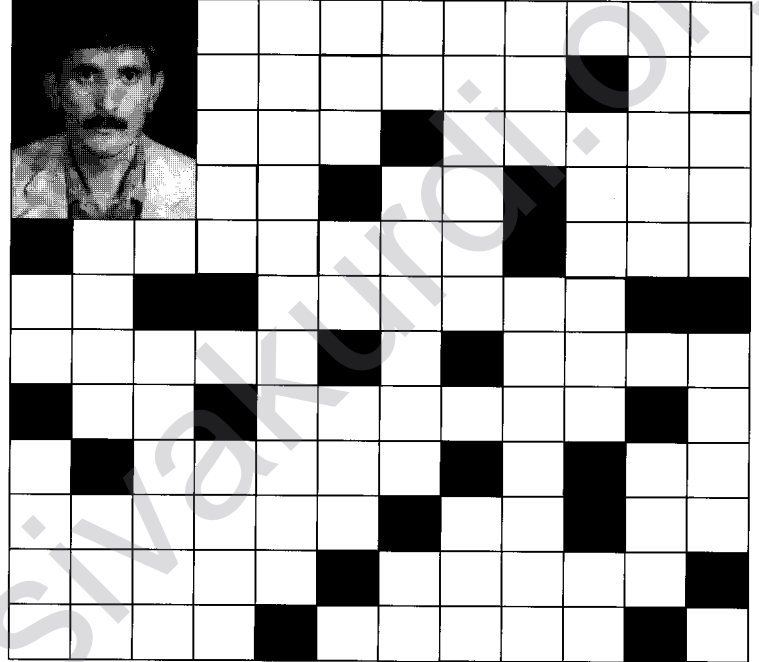
BULMACA

Soldan Sağa

- 1- Halkın söz sahibi olduğu yönetim biçimi
- 2- Sıcak ülkelerde yetişen bir meyve - Lira
- 3- Milli Güvenlik Kurulu - Ticarete batmak
- 4- Eşek anırması - Genişlik - Aza
- 5- Oyuncu veya sporcular arasında sırayla yapılan yarışma biçimi - 'Bütün' kelimesinin ünsüzleri
- 6- Tümör - Müslüman, özellikle sünni hükümdarların kullandıkları ünvan
- 7- Tad, tadımlık - Devletçe bastırılan, üzerinde saymaca değeri yazılı kağıt veya metalden ödeme aracı, nakit
- 8- Bir soru - Birçok giyim ve ev eşyası yapımına yarayan, sert, dayanıklı ve esnek madde
- 9- Çok üzüntü veren acıklı olay, afet - Bir nota
- 10- Birleşik olan - Örmekten emir - Bir besin maddesi
- 11- Geniş zamanda 'bakmak' kelimesinin 3. tekil şahıs hali - Bayramdan önceki gün
- 12- Vasita - Resimdeki PKK'li şair şehit Hamza Yavuz'un kod adı - Oksijen

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Yukarıdan Aşağıya

- 1- Genellikle uzun bir nesnenin başlayan ya da biten son noktası - Che Guevara'nın devrim ülkesi
- 2- Bir veya birkaç lokomotif tarafından çekilen vagonlar dizisi - Bir meyve
- 3- "..... Gürbüz" (GÖÇ-DER Başkanı)
- 4- Kanın dolaştığı kanal - "Nurullah" (Türkiyeli bir yazar)
- 5- 17 Ağustos 2003 tarihinde kaza kurşunuyla şehit düşen KADEK Yönetim Kurulu Üyesi Erdal kod adlı özgürlük savaşçısı
- 6- Koma Çar Nawa'nın bir albümü - "Uğur" kelimesinin ünlüleri - İngilizce'de hava
- 7- Bir sayı - Erenler, ermişler, veliler - Anadolu Ajansı
- 8- Evren - Üzerinde maden dövülen demir araç
- 9- Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü - Doğruluğuna güvenilmez söz veya yazı
- 10- Ortadoğu'da bir ülke - Bilinmeyen tarih
- 11- Diapozitif - Kuzu sesi
- 12- Kalıtım yoluyla - Efsane komutan Mahsum Korkmaz'ın kod adı

